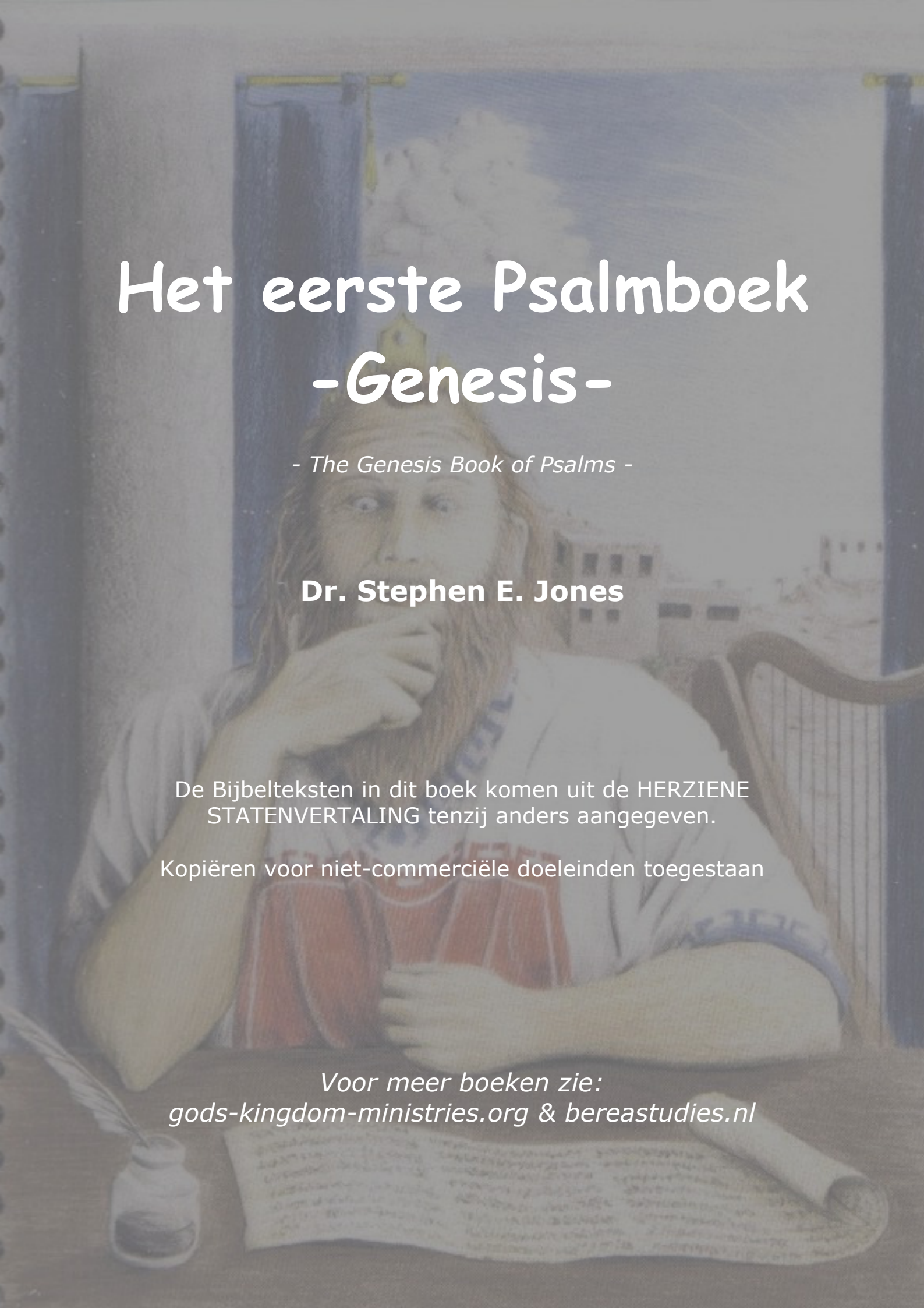

Het eerste Psalmboek -Genesis-

Door Stephen Jones

Het eerste Psalmboek -Genesis-

- The Genesis Book of Psalms -

Dr. Stephen E. Jones

De Bijbelteksten in dit boek komen uit de HERZIENE
STATENVERTALING tenzij anders aangegeven.

Kopiëren voor niet-commerciële doeleinden toegestaan

*Voor meer boeken zie:
gods-kingdom-ministries.org & bereastudies.nl*

HET EERSTE PSALMBOEK – GENESIS

DOOR DR. STEPHEN E. JONES

INHOUDSOPGAVE

Introductie ter verduidelijking van de termen binnen de Psalmen	7
Voorwoord.....	9
Hoofdstuk 1: Betreft de mens en de Zoon des mensen (Psalm 1-8)	11
Psalm 1: Adam in Eden (Gen. 2)	13
Psalm 2: Kaïn doodt Abel (Gen. 4).....	15
Psalm 3: De stem van Abel – Zijn bloed spreekt nog (Gen. 4).....	19
Psalm 4: Abel – deel 2 (Gen. 4)	22
Psalm 5: Kaïn verbannen; Abel aangenomen (Gen. 4:10).....	25
Psalm 6: De stem van Abel strekt zich uit tot alle martelaren (Gen. 4:10)	27
Psalm 7: De vloed van Noach (Gen. 6-8).....	29
Psalm 8: De aarde gereinigd; de aarde na de zondvloed (Gen. 8-9).....	32
Hoofdstuk 2: Betreft de opstandige mens op aarde (Psalm 9-15)	37
Psalm 9: Deel 1: Nimrod, de rebel (Gen. 11:1-9)	39
Psalm 10: Deel 2: vervolg van Nimrod, de rebel (Gen. 10:8-11)	44
Psalm 11: Sodom, Lot en Abraham (Gen.12-14)	48
Psalm 12: Het bedrog van Abraham (Gen. 12:20)	52
Psalm 13: De geboorte van Izak, de vervolging door Ismaël (Gen. 17:21).....	55
Psalm 14: Sara als gevangene onder Abimelech (Gen. 20)	58
Psalm 15: De bevrijding van Izak (Gen. 22).....	61
Hoofdstuk 3: Betreft de volmaakte mens, Jezus (Psalm 16-41)	65
Psalm 16: Izak, het gewillige slachtoffer (Gen. 22)	67
Psalm 17: Abraham slaagt voor de test (Gen. 22)	69
Psalm 18: Izak verlost van de dood (Gen. 22:10-14)	73
Psalm 19: God spreekt tot Jakob in Bethel (Gen. 28)	79
Psalm 20: Het gebed van Jakob (Gen. 28:20-22)	83
Psalm 21: De pijn en vreugde van Jakob toen hij Rachel zag (Gen. 29).....	86
Psalm 22: De slavernij van Jakob onder Laban (Gen. 29-32)	93
Psalm 23: Jakob-Israël in Sichem (Gen. 33-34).....	100
Psalm 24: Jakob-Israël in Bethel (Gen. 35)	105
Psalm 25: De vijanden van Israël verschrikt (Gen 35:5)	109
Psalm 26: Israëls geboortezegen (Gen. 35:22)	113
Psalm 27: Israëls geboorterecht zegen (Gen. 35:22)	117
Psalm 28: De geboorte van Ben-oni – Benjamin (Gen. 35:16-20).....	120
Psalm 29: De openbaring van God aan Jozef (Gen. 37:5-10)	122
Psalm 30: Jozef op weg naar Egypte (Gen. 37)	124
Psalm 31: Jozef wijdt zich in Egypte aan God toe (Gen. 37-41)	126
Psalm 32: Jozef wordt als zoon getraind (Gen. 40-41)	129
Psalm 33: Gods verbond met Jozef ingesteld (Gen. 41).....	132
Psalm 34: Jozef behoudt de rechtvaardigheid (Gen. 42-44)	135

Psalm 35: Jozef geïdentificeert als de gezalfde (Gen. 44-45).....	138
Psalm 36: God laat alle dingen meewerken ten goede (Gen. 45:5-9)	142
Psalm 37: Jozef maakt Farao eigenaar van alles (Gen. 47)	145
Psalm 38: De erfenis aan de zonen van Israël gegeven (Gen. 49).....	151
Psalm 39: De zonen van Israël en hun roeping (Gen. 49)	155
Psalm 40: De dood van Jakob (Gen. 49:29-33)	158
Psalm 41: Beproeving eindigt in hoop (Gen. 49:29-33)	162

Introductie ter verduidelijking van de termen binnen de Psalmen

Aijeleth-Shahar, "de dageraad"

Al-Alamoth, "betreft maagden"

Al-Taschith, "verwoest niet"

Gittith, "wijnpersen"

Higgajon, "alleenspraak; meditatie"

Jeduthun, naast Asaf en Heman een van de drie "koorleiders"

Mahalath, "de grote dans"

Mahalath Leannoth, "de grote dans en schreeuw"

Maskil, "contemplatieve, leerzame Psalm"

Michtam, "gegraveerd", afkomstig van het Hebreeuwse woord *katam*, "inkerven of graveren", wat refereert aan waarheid dat een permanent schrijven is

Mûth-Labben, "de dood van een kampioen"

Neginôth, "slagen" (of Neginah, de enkelvoudsvorm)

Nechilôth, "betreft erfenissen, of de grote erfenis"

Sela, "een overdenkingmoment, dat ons opdraagt om te pauzeren en terug te kijken naar wat zojuist gezegd is, om het verband te ontdekken met datgene wat erop volgt"

Scheminîth, "de acht of achtste"

Sjiggajon, "een harde kreet van verdriet of gevaar of vreugde"

Shoshannim, "lelies," gerelateerd aan Pascha en het beweegoffer

Shushan of Shoshannim Eduth, "een instructie met betrekking tot het lentefestival of het tweede Pascha"

VOORWOORD

In vroege tijden waren de Psalmen in vijf boeken verdeeld, waarbij elk boek correspondeerde met een boek van Mozes. In de "Companion Bible" schrijft dr. Bullinger in zijn kanttekeningen bij de Psalmen het volgende,

De *Misdrash* bij Psalm 1:1 zegt: "Mozes gaf de Israëlieten de vijf boeken van de wet; en hiermee corresponderend gaf David hen de vijf boeken van de Psalmen."

Overeenkomstig beschrijft Bullinger de Psalmen en verdeeld hij hen in vijf boeken, waarbij elk boek correspondeert met een boek van de wet. Elk boek eindigt met een doxologie. De vijf Psalmboek zijn:

Het boek Genesis (Ps. 1-41), dat over de mens gaat
Het boek Exodus (Ps. 42-72), dat over Israël als een natie gaat
Het boek Leviticus (Ps. 73-89), dat over het heiligdom gaat
Het boek Numeri (Ps. 90-106), dat over de volken gaat
Het boek Deuteronomium (Ps. 107-150), dat over het Woord gaat

Bullinger schetst, maar doet geen poging om de specifieke verhalen uit Genesis te correleren met de Psalmen binnen het boek Genesis. Ik ben de uitdaging aangegaan die hij waarschijnlijk ook wilde aangaan, maar waarschijnlijk geen tijd voor had. Zoals ik ontdekt heb was het daadwerkelijk ook een uitdaging, want telkens als ik de Psalmen dieper ging bestuderen ontdekte ik zaken die mij meer dan eens dwongen om weer van voor af aan te beginnen.

Dit boek gaat over de eerste 41 Psalmen van het boek Genesis. Een van mijn ontdekkingen was echter dat dit boek in wezen uit slechts 40 Psalmen bestaat, omdat Psalm 9 en 10 twee gedeelten zijn van dezelfde Psalm. Dit zorgt voor enige verwarring, want om aan te tonen dat de Psalmen ook de betekenis van Bijbelse nummers weerspiegelen moet men het juiste nummer van de Psalm weten om dit belangrijke onderdeel van dit boek te kunnen begrijpen.

Een andere zaak die mij zowel verrukte als verbaasde was de ontdekking dat het Psalmnummer correleerde met de Bijbelse betekenis en het Bijbelse gebruik van getallen op zich. Bij mijn weten heeft niemand in de geschiedenis de Psalmen kunnen omzetten in een studie van de Bijbelse betekenis van getallen. Zelf ontdekte ik dit essentiële onderdeel pas toen ik al behoorlijk ver was met het schrijven van dit boek. Dit dwong mij om opnieuw te beginnen om vervolgens dit fascinerende kenmerk toe te voegen, wat het belang en de uniciteit van dit boek sterk heeft verbeterd.

Bijbelse numerologie is wat anders dan occulte numerologie. De Bijbel gebruikte de meeste getallen op een andere manier. Ik hoop dat degenen die occulte numerologie hebben bestudeerd deze getallenstudie niet zomaar aan de kant zullen schuiven. Getallen hebben een significante plaats binnen de studie van de Schriften, zelfs wanneer occulte mensen dit voor eigen doeleinden miskennen of misbruiken.

Mijn boek "De Bijbelse betekenis van getallen" is een aanvulling op deze studie over de Psalmen. Vanwege de onderlinge verbondenheid was het noodzaak om deze twee boeken tegelijk te schrijven. Ik heb overwogen om deze twee boeken samen te voegen, maar was ten slotte van mening dat dit voor meer verwarring zorgde dan dat het de lezer duidelijkheid zou bieden. Daarom zijn het twee verschillende boeken geworden. Toch beveel ik het aan om beide boeken tegelijk te bestuderen, omdat de Psalmen de betekenis van de getallen openbaren, terwijl omgekeerd de betekenis van de getallen ook bijdragen aan de interpretatie van de Psalmen.

Tijdens het verloop van mijn studie ontdekte ik dat de Hebreeuwse letters ons eveneens assisteren bij het bepalen van de betekenis van de getallen – en daarbij ook bij de interpretatie van de Psalm. De Hebreeën gebruikten geen Arabische nummering zoals we dit tegenwoordig in het Westen gebruiken. Zij gebruikten hun eigen letters om getallen uit te beelden. Daarnaast beelden hun getallen eveneens woorden uit. Zo is hun zesde letter bijvoorbeeld de *vav*, wat niet alleen het getal 6 is, het is eveneens het woord voor nagel of pin. Zo draagt elk Hebreeuws getal bij aan de interpretatie van de Bijbelse betekenis en gebruik.

Het doel met mijn twee boeken is om de lezers enkele extra handvatten te geven waarmee zij de Schriften in dieper opzicht zullen begrijpen en waardoor zodoende een ieder de gedachte van God zal kennen.

HOOFDSTUK 1

Betreft de mens en de Zoon des mensen (Psalm 1-8)

Psalm 1: Adam in Eden (Gen. 2)
Psalm 2: Kaïn doodt Abel (Gen. 4)
Psalm 3: De stem van Abel – Zijn bloed spreekt nog (Gen. 4)
Psalm 4: Abel, deel 2 (Gen. 4)
Psalm 5: Kaïn verbannen; Abel aangenomen (Gen. 4:10)
Psalm 6: De stem van Abel strekt zich uit tot alle martelaren (Gen. 4:10)
Psalm 7: De vloed van Noach (Gen. 6-8)
Psalm 8: De aarde gereinigd; de aarde na de zondvloed (Gen. 8-9)

PSALM 1: ADAM IN EDEN (Gen. 2)

**1 Welzalig de man
die niet wandelt in de raad van de goddelozen,
die niet staat op de weg van de zondaars,
die niet zit op de zetel van de spotters,
2 maar die zijn vreugde vindt in de wet van de HEERE
en Zijn wet dag en nacht overdenkt.**

**3 Want hij zal zijn als een boom, geplant aan waterbeken,
die zijn vrucht geeft op zijn tijd,
waarvan het blad niet afvalt;
al wat hij doet, zal goed gelukken.**

**4 Maar zo zijn de goddelozen niet:
die zijn juist als het kaf, dat de wind wegblaast.
5 Daarom blijven de goddelozen niet staande in het gericht,
de zondaars niet in de gemeenschap van de rechtvaardigen.
6 Want de HEERE kent de weg van de rechtvaardigen,
maar de weg van de goddelozen zal vergaan.**

Binnen de Bijbelse numerologie betekent het getal één: eenheid of datgene wat het eerste is.

Psalm 1 beschrijft Adam die zich in Eden bevindt en daarnaast ook de rechtvaardige mens in het algemeen die door God gezegend is. In dit geval verwijst het naar Adam, die de eerste geplante "boom" in Eden was. Hij was niet alleen de eerste, maar hij vormde ook een eenheid met God. Zo was er ook eenheid en harmonie binnen heel Gods schepping, een toestand die door de zonde verloren ging, maar aan het einde van het verhaal weer opnieuw verkregen zal worden. Psalm 1:1 zegt,

1 Welzalig de man die niet wandelt in de raad van de goddelozen, die niet staat op de weg van de zondaars, die niet zit op de zetel van de spotters, 2 maar die zijn vreugde vindt in de wet van de HEERE en Zijn wet dag en nacht overdenkt.

Helaas vond Adam geen vreugde in de wet van de HEERE, wiens eerste wet was om weg te blijven bij de boom van kennis van goed en kwaad. Hij wandelde daarentegen in de raad van de goddeloze – de slang – wiens raad was om kennis te vergaren door van de boom te eten (Gen. 3:1-5). Terwijl de psalm dus terugkijkt naar Adam, kijkt het in wezen uit naar de laatste Adam, Jezus Christus. Daar waar Adam faalde, vervulde Hij de wet.

Vers 3 is een sleutelvers binnen de psalm: "*Want hij zal zijn als een boom, geplant aan waterbeken.*" Er luidt een gezegde dat zegt: "Je bent wat je eet." Hier wordt de staat van een rechtvaardig mens uitgebeeld, een mens die van de levensboom eet en zodoende ook voor anderen een levensboom wordt. Deze psalm kijkt terug naar Adam in Genesis 2 en 3 en kijkt uit naar de tijd wanneer deze gezegende staat uiteindelijk in Op. 22:1 en 2 bereikt wordt,

1 En hij liet mij een zuivere rivier zien, van het water des levens, helder als kristal, die uit de troon van God en van het Lam kwam. 2 In het midden van haar straat en aan de ene en de andere zijde van de rivier bevond zich de Boom des levens, die twaalf vruchten voortbrengt – van maand tot maand geeft Hij Zijn vrucht. En de bladeren van de boom zijn tot genezing van de heidenvolken.

Deze psalm werd op Tishri 17 gezongen (de derde dag van het Loofhuttenfeest) op het moment van het plengoffer (drankoffer). Het grote plengoffer van God is de uitstorting van de Heilige Geest over alle vlees, zoals dit in Joël 2:28 wordt geprofeteerd. Door de kracht van de Heilige Geest – het voorschot bij Pinksteren en de volheid bij het Loofhuttenfeest – zal deze laatste gezegende toestand op aarde worden gevestigd.

PSALM 2: KAÏN DOODT ABEL (GEN. 4)

1 *Waarom woeden de heidenvolken
en bedenken de volken wat zonder inhoud is?*

2 *De koningen van de aarde stellen zich op
en de vorsten spannen samen
tegen de HEERE en tegen Zijn Gezalfde:*

3 *Laten wij Hun banden verscheuren
en Hun touwen van ons werpen!*

4 *Die in de hemel woont, zal lachen,
de Heere zal hen bespotten.*

5 *Dan zal Hij tot hen spreken in Zijn toorn,
in Zijn brandende toorn hun schrik aanjagen.*

6 *Ik heb Mijn Koning toch gezalfd
over Sion, Mijn heilige berg.*

7 *Ik zal het besluit bekendmaken:*

*De HEERE heeft tegen Mij gezegd: U bent Mijn Zoon,
Ik heb U heden verwekt.*

8 *Eis van Mij en Ik zal U de heidenvolken als Uw eigendom geven,
de einden der aarde als Uw bezit.*

9 *U zult hen verpletteren met een ijzeren scepter,
U zult hen in stukken slaan als aardewerk.*

10 *Nu dan, koningen, handel verstandig.*

Laat u onderwijzen, rechters van de aarde.

11 *Dien de HEERE met vreze,
verheug u met huiver.*

12 *Kus de Zoon, opdat Hij niet toornig wordt en u onderweg omkomt,
wanneer Zijn toorn slechts even ontbrandt.*

Welzalig allen die tot Hem de toevlucht nemen!

Binnen de Bijbelse numerologie duidt het getal twee op zowel scheiding als een dubbele getuige. In dit geval betreft het scheiding.

Psalm 2 beschrijft het conflict tussen de rechtvaardige en de goddeloze, dat begon op de dag toen Kaïn Abel doodde (Gen. 4:8). Abel was de zoon van Adam, ofwel de Zoon des mensen, en was op die manier ook een beeld van Christus. Deze psalm blikt dus terug op Abel, kijkt vooruit naar Christus en bekijkt de nationale conflicten die zich door de geschiedenis heen hebben voorgedaan. Ook David heeft zich in een dergelijk conflict bevonden, niet alleen met Saul, maar ook met de Filistijnen en met zijn eigen zoon Absalom. Psalm 2 begint met,

1 *Waarom woeden de heidenvolken en bedenken de volken wat zonder inhoud is?* **2** *De koningen van de aarde stellen zich op en de vorsten spannen samen tegen de HEERE en tegen Zijn Gezalfde* ["Messias"].

Wanneer mensen, organisaties of volken de positie van Christus gaan toe-eigenen, komen zij in conflict met zowel de ware Gezalfde (Jezus) als met degenen die Hij geroepen heeft om met Hem te regeren. Dergelijke vijanden zijn antichristussen die er op uit zijn om Zijn erfdeel toe te eigenen – d.i. de heerschappij over de aarde zoals deze in Gen. 1:26-28 aan Adam gegeven is.

Een duidelijk voorbeeld hiervan is Davids zoon Absalom, die dacht dat hij het recht bezat om Israël te regeren en daarom op een gewelddadige manier (2 Sam. 15) de troon van zijn vader David, die een beeld van Christus is, zich toe-eigende. Degene die verkoren was om David als koning op te volgen was Salomo, wiens naam "vrede" betekent. Salomo beeldde in profetisch opzicht dus de Vredevorst uit. Dit in contrast met Absalom, de gewelddadige, die de geest van de antichrist had.

Het lijkt erop dat David bij deze gebeurtenis meer hartpijn had dan bij andere gebeurtenissen in zijn leven. Vaak dacht hij hieraan terug en hij haalt dit voorval in vele psalmen aan. Het was eveneens een van de belangrijkste profetische verhalen binnen het hele Oude Testament, want het profeteerde over het verraad van Jezus Christus en het toe-eigenen van Zijn troon.

Toen het profetische verhaal van Absalom in het Nieuwe Testament werd herhaald, speelden de hogepriesters en de bestuurders van Juda de rol van Absalom. Judas, de vriend van Jezus, speelde de rol van Achitofel, de raadgever en vriend van David die hem verraadde (2 Sam. 15:12). Zij allen zwerden samen om de Koning (Jezus, de Zoon van David) te doden en Zijn troon toe te eigenen. Mat. 21:37-39 zegt,

37 Ten slotte stuurde hij zijn zoon naar hen toe en zei: Voor mijn zoon zullen zij ontzag hebben. 38 Maar toen de landbouwers de zoon zagen, zeiden zij onder elkaar: Dit is de erfgenaam. Kom, laten we hem doden en zijn erfenis voor onszelf houden. 39 Toen ze hem gegrepen hadden, wierpen zij hem buiten de wijngaard en doodden hem.

Net zoals David uiteindelijk terugkeerde om Zijn troon opnieuw op te eisen en Absalom gedood werd, zo ook zal de ware Vredesvorst – Jezus Christus – terugkeren en Zijn troon van de antichrist opnieuw op te eisen.

Het conflict woedt voornamelijk tussen degenen waarvan God zegt dat zij de aarde zullen beërven en hen die de troon met geweld proberen toe te eigenen. Psalm 2:7, 8 zegt,

7 Ik zal het besluit bekendmaken: De HEERE heeft tegen Mij gezegd: U bent Mijn Zoon, Ík heb U heden verwekt. 8 Eis van Mij en Ik zal U de heidenvolken als Uw eigendom geven, de einden der aarde als Uw bezit.

De stem uit de hemel die de Zoon aanwees werd als eerste bij de doop van Jezus gehoord (Mat. 3:17) en later op de berg van verheerlijking (Mat. 17:5). Van Jezus wordt gezegd dat Hij de Zoon is aan wie de volken worden gegeven als Zijn erfdeel. Paulus citeert Psalm 2 in zijn preek die opgetekend staat in Handelingen 13, waar hij in vers 32 het volgende zegt,

32 En wij verkondigen u de belofte die aan de vaders gedaan is, namelijk dat God die vervuld heeft aan ons, hun kinderen, door Jezus te verwekken, 33 zoals ook in de tweede psalm geschreven staat: U bent Mijn Zoon, heden heb Ik U verwekt.

Hoewel de erfenis aan Hem was gegeven, verkeerde het nog wel in staat van corruptie en opstand tegen zijn vredevolle regering. Dus zonder een verlossingswerk zou het onnodig zijn geweest om de volken te beërven, want de wet zou de volken dan tot verwoesting veroordeeld hebben. Dus als Hij zich zou willen verheugen in Zijn erfenis, dan moest Hij eerst komen om hun straf te betalen om hen zodoende te verlossen van hun staat van corruptie. Vanwege deze reden is Hij gekomen om aan het kruis te sterven. Vervolgens is Hij opgestaan uit de dood en opgevaren naar de hemelse troon, vanwaar Hij op de dag wacht dat alle volken zich zullen onderwerpen aan Zijn heerschappij. Heb. 1:13 citeert met de volgende woorden Psalm 110:1,

13 En tegen wie van de engelen heeft Hij ooit gezegd: Zit aan Mijn rechterhand, totdat Ik Uw vijanden neergelegd heb als een voetbank voor Uw voeten?

Met andere woorden, Jezus Christus zou naar de troon *in de hemel* opvaren tot aan de bestemde tijd binnen de geschiedenis waarin alle volken Hem zullen erkennen als rechtmatig Erfgenaam van de troon *op de aarde*. Dan zullen de woorden van Op. 11:15 worden vervuld,

15 En de zevende engel blies op de bazuin, en er klonken luide stemmen in de hemel, die zeiden: De koninkrijken van de wereld zijn van onze Heere en van Zijn Christus geworden, en Hij zal Koning zijn in alle eeuwigheid [de tijdperken van de tijdperken].

Jezus is de hoogste autoriteitspositie geschonken in de hemel en op aarde. Zijn twaalf discipelen die Hem trouw zijn gebleven zijn tronen geschonken waarop zij de twaalf stammen van Israël zullen oordelen. In Mat. 19:28 zei Jezus tot hen,

28 En Jezus zei tegen hen: Voorwaar, Ik zeg u dat u die Mij gevolgd bent, in de wedergeboorte, als de Zoon des mensen zal zitten op de troon van Zijn heerlijkheid, ook zult zitten op twaalf tronen en de twaalf stammen van Israël zult oordelen.

Dit sluit Judas uit, want hij verraadde Hem, net zoals Achitofel David verraadde. Zowel Judas als Achitofel hebben na het inzien van hun ernstige vergissing zichzelf opgehangen. (Zie Mat. 27:5 en 2 Sam. 17:23). Enige tijd later hebben zij, terwijl zij op het Pinksterfeest wachtte, het lot geworpen en Matthias verkozen om de plaats van Judas in te nemen (Hand. 1:26). Ik ben echter van mening dat hij slechts een tijdelijke vervanging was tot de tijd dat Saulus bekeerd werd.

God riep hem als de "minste" en onwaardigste van de twaalf apostelen (1 Kor.15:9) en veranderde zijn naam in Paulus. *Paulus* betekent "klein". Het is een woordspeling wanneer hij zichzelf de "minste" [Grieks: *elachistos*] van de apostelen noemt. Volgens de concordantie van Strong betekent het Griekse woord: "kleinste in lengte, bezit of waardigheid". In het geval van Paulus kan hij wel de kleinste zijn geweest van alle apostelen, terwijl Petrus waarschijnlijk de langste was. En omdat Paulus de laatste was die Jezus had gezien (1 Kor. 15:8) en omdat hij voorafgaand aan zijn roeping de Kerk vervolgde, beschouwde hij zichzelf eveneens als de onwaardigste. Toch nam hij de plaats van Judas in. Daar waar Judas begon als vriend van Jezus en Hem vervolgens geweld aan deed, begon Paulus met Hem geweld aan te doen (Hand.9:4) om vervolgens Zijn vriend te worden.

Jezus en de oorspronkelijke apostelen werd door degenen die zich de troon toe-eigenden veel geweld aangedaan. Ditzelfde geweld verspreidde zich tot de rest van de gelovigen binnen de vroege Kerk (Hand. 8:1). Net zoals zij Jezus hebben behandeld, zo hebben zij gedurende vele eeuwen ook Zijn discipelen behandeld. Toch gebruikt God dergelijk geweld om ze te trainen. Wanneer zij overwinnen zullen zij binnen het Koninkrijk autoriteitsposities ontvangen, zoals geschreven staat in Op. 5:10,

10 En U hebt ons voor onze God gemaakt tot koningen en priesters [of een koninkrijk van priesters], en wij zullen als koningen regeren over de aarde.

Zo zien wij dus dat David Psalm 2 uit eigen ervaring schreef, waarbij zijn zoon Absalom hem voor een tijd van de troon stootte en hem zelfs probeerde te doden. Ook blikte het terug naar de tijd van de oorsprong van vervolging, naar het verhaal van Kaïn die Abel doodde. Daarnaast keek het ook vooruit, waarbij het profetisch sprak van gewelddadige mensen die hun Erfgenaam (Christus) zouden doden en Zijn erfdeel in beslag wilde

nemen. Ten slotte kijkt Psalm 2 ook voorbij het kruis naar de vervolging van alle heiligen en martelaren die zouden leven.

Toch is Psalm 2 geen somber beeld van verslagenheid. Het voorzegt heel helder de dag dat diezelfde martelaren en overwinnaars de volken zullen beërven. Het laatste vers eindigt met de woorden: *Welzalig allen die tot Hem de toevlucht nemen!*

PSALM 3: DE STEM VAN ABEL – ZIJN BLOED SPREEKT NOG (GEN. 4)

1 Een psalm van David, toen hij vluchtte voor zijn zoon Absalom.

**2 HEERE, hoe talrijk zijn mijn tegenstanders;
velen staan tegen mij op.**

**3 Velen zeggen van mijn ziel:
Hij heeft geen heil bij God. Sela**

**4 U echter, HEERE, bent een schild voor mij,
mijn eer; U heft mijn hoofd omhoog.**

**5 Met mijn stem riep ik tot de HEERE,
en Hij verhoorde mij vanaf Zijn heilige berg. Sela**

**6 Ik lag neer en sliep; ik ontwaakte,
want de HEERE ondersteunde mij.**

**7 Ik vrees niet voor tienduizenden van het volk,
die zich aan alle kanten tegen mij opstellen.**

**8 Sta op, HEERE,
verlos mij, mijn God,
want U hebt al mijn vijanden op de kaak geslagen,
de tanden van de goddelozen hebt U stukgebroken.**

**9 Het heil is van de HEERE;
Uw zegen is over Uw volk. Sela**

Voor den opperzangmeester, op de Neginôth.

Het getal drie is het getal van goddelijke volheid. Zoals er twee lijnen nodig zijn om met een x-as en een y-as een positie te bepalen, zo brengt de derde lijn vorm aan om een geometrisch gebied – in dit geval een driehoek.

Psalm 3 geeft "vorm" aan Psalm 2 door haar basisthema uit te werken en haar conflict en scheiding vanuit het oogpunt van de ware erfgenamen uit te leggen. Psalm 3 beschrijft de stem van de martelaren, beginnende bij Abel. Psalm 3:5, 6 zegt,

5 Met mijn stem riep ik tot de HEERE, en Hij verhoorde mij vanaf Zijn heilige berg. Sela 6 Ik lag neer en sliep; ik ontwaakte, want de HEERE ondersteunde mij.

Dit wijst op de martelaren die in de slaap des doods verkeren, maar toch de hoop op de opstanding koesteren. Vanaf het begin was het goddelijke plan al dat de toe-eigenaars de ware erfgenamen zouden gaan vervolgen. God heeft deze vervolging altijd al gebruikt om Zijn overwinnaars te disciplineren en te trainen, om hen zo klaar te maken voor hun regering in het Koninkrijk. Door de vervolging van de toe-eigenaars laat Hij hen zien hoe ze NIET moeten regeren. God trainde David vele jaren door middel van de vervolging door Saul, maar God heeft Saul geen enkele seconde getraind voordat hij gekroond werd.

De ultieme vervolging was tegen de Messias Zelf gericht, Hij werd ook werkelijk gekruisigd. De geschiedenis tekent dit conflict al vanaf het begin op waarbij Kaïn zijn

broer Abel vermoord. In de tussentijd roepen de stemmen van al de martelaren vanuit de aardbodem om het vestigen van gerechtigheid op aarde.

Gen. 4:10 zegt het volgende over Abel: *"Een stem van het bloed van uw broer, dat van de aardbodem tot Mij roept."*

Heb. 11:4 zegt het volgende over Abel: *"...door dit geloof spreekt hij nog, nadat hij gestorven is."*

Op. 6:10 zegt het volgende over de zielen van de martelaren onder het altaar,

10 En zij riepen met luide stem: Tot hoelang, heilige en waarachtige Heerser, oordeelt en wreekt U ons bloed niet aan hen die op de aarde wonen?

Psalm drie heeft als titel: *"Een psalm van David, toen hij vluchtte voor zijn zoon Absalom"*. Daarom moet dit alles ook specifiek op David zelf toegepast worden. Hij werd zelf door zijn eigen zoon Absalom de toe-eigenaar vervolgd. David was een profetisch beeld van de komende Messias. Zodoende profeteerde Psalm 3 over Jezus Christus en hoe Hij in het Nieuwe Testament door de priesterlijke toe-eigenaars behandeld werd. Mattheüs 21:38 zegt het volgende over hen,

38 Maar toen de landbouwers [de opzichters van de wijngaard] de zoon [Jezus] zagen, zeiden zij onder elkaar: Dit is de erfgenaam. Kom, laten we hem doden en zijn erfenis voor onszelf houden.

In deze gelijkenis in Mattheüs 21 wordt van deze opzichters van de wijngaard gezegd dat zij de "slaven" (d.w.z. de profeten) hebben gedood voordat zij de erfgenaam zouden doden. Waar velen de Romeinen beschuldigen voor de kruisiging van Jezus, maakt geen enkele Nieuwtestamentische schrijver hier melding van. De gelijkenis van Jezus in Mat. 22:1-7 zegt in feite heel duidelijk dat God de Romeinen inhuurde voor de verwoesting van Jeruzalem in 70 n.Chr. vanwege hun overtredingen. Vers 7 zegt,

7 Toen de koning [God] dat hoorde, werd hij boos. En hij stuurde zijn legers [Rome], bracht die moordenaars om en stak hun stad [Jeruzalem] in brand.

Omdat Jezus het Offer voor de zonde was, moest Hij volgens de wet door priesters naar de ordening van Aäron geofferd worden. Als de Romeinen Jezus hadden geofferd, dan zou de wet overtreden zijn en zouden wij nog in onze zondige staat verkeren. Alleen de priesters naar de ordening van Aäron waren geroepen om dit werk te doen en de wet profeteerde over wie het Lam van God zou gaan slachten. Wij zien in dat dit nodig was voor de redding van de wereld, opdat niemand aanstoot zou nemen aan de Joodse leiders voor het kruisigen van Jezus. Verder willen wij de Romeinen of zelfs Pilatus, die Jezus nota bene vrij wilde laten, niet vals beschuldigen (Mat 27:19-26).

David keerde uiteindelijk tot de troon terug en wierp Absalom de toe-eigenaar omver. Zo ook zal Jezus Christus terugkeren om Zijn Koninkrijk op te eisen. De wederkomst van Christus is als tegenbeeld net zo noodzakelijk als het was voor David, die het profetische beeld is. In beide gevallen zorgde de terugkeer voor het beslechten van het geschil over het recht van eigenaar zijn van en heerschappij voeren op aarde. De wederkomst van Christus zal het begin van einde van de heerschappij van de toe-eigenaars op aarde markeren. Daarom eindigt Psalm 3 met de volgende woorden,

8 Sta op, HEERE, verlos mij, mijn God, want U hebt al mijn vijanden op de kaak geslagen, de tanden van de goddelozen hebt U stukgebroken. 9 Het heil [Heb. Yeshua, de Hebreeuwse naam van Jezus] is van de HEERE; Uw zegen is over Uw volk. Sela

De toe-eigenende volken worden in Daniël en Openbaringen als wilde dieren afgeschilderd. Maar de Messias zal *hun tanden verbrijzelen* om hen zo achter te laten zonder de mogelijkheid om de mensen te verscheuren. Het is een manier van temmen. Daarnaast brengt het eveneens de wet van Ex. 21:27 in herinnering,

27 En als hij een tand van zijn slaaf of een tand van zijn slavin uitslaat, moet hij hem vrij laten gaan als vergoeding voor zijn tand.

Slaven waren niet altijd gehoorzaam en er waren tijden dat hun meesters hun op het gezicht sloegen, waarbij zij hun tanden braken. De Bijbelse wet erkent slavernij (slechts als oordeel voor zonde of schuld), maar laat ook zien dat de slaven onder God rechten hadden. Met andere woorden, een Bijbelse slaaf was een dienaar en de meester had niet het recht om hem te mishandelen. Vanwege deze reden zegt de wet dat wanneer een meester ook maar een tand van de slaaf uitslaat, de slaaf vanwege zijn tand vrijgelaten moest worden.

Van de Messias wordt gezegd dat hij de tanden van de goddelozen zal verbrijzelen, wetende dat door deze wet, dit Hem zou gebieden om ze vrij te laten. Zij komen vrij, hetzij zonder tanden. God heeft de intentie om ze vrij te zetten, maar tegelijkertijd zal hij hen de mogelijkheid ontnemen om anderen met hun "tanden" te kunnen verscheuren. Deze wet is dus profetisch voor het grote Jubeljaar waarbij God heel de schepping zal bevrijden tot de vrijheid van de heerlijkheid van de kinderen van God, zoals dit opgetekend staat in Rom. 8:19-21,

19 Met reikhalzend verlangen immers verwacht de schepping het openbaar worden van de kinderen van God. 20 Want de schepping is aan de zinloosheid onderworpen, niet vrijwillig, maar door hem die haar daaraan onderworpen heeft, 21 in de hoop dat ook de schepping zelf zal bevrijd worden van de slavernij van het verderf om te komen tot de vrijheid van de heerlijkheid van de kinderen van God.

Psalm 3 eindigt met "Sela", dat niet alleen een pauze voorstelt om te overdenken van dat wat zojuist gezegd is, maar het verbindt Psalm 3 eveneens met Psalm 4. Met andere woorden, Psalm 4 is in wezen een voortzetting van Psalm 3.

PSALM 4: ABEL – DEEL 2 (GEN. 4)

1 Een Psalm van David

**2 Als ik roep, verhoor mij,
o God van mijn gerechtigheid!
In de benauwdheid hebt U ruimte voor mij gemaakt.
Wees mij genadig en luister naar mijn gebed.**

**3 Aanzienlijken, hoelang zult u mijn eer te schande maken?
Hoelang zult u het lege liefhebben, de leugen zoeken? Sela
4 Weet toch: de HEERE heeft Zich een gunsteling afgezonderd;
de HEERE hoort als ik tot Hem roep.**

**5 Wees ontzet, maar zondig niet;
spreek in uw hart wanneer u op uw slaapplaats ligt, en wees stil. Sela
6 Breng offers van gerechtigheid
en vertrouw op de HEERE.**

**7 Velen zeggen: Wie zal ons het goede doen zien?
Verhef over ons het licht van Uw aangezicht, HEERE!
8 U hebt mij meer blijdschap in het hart gegeven
dan ten tijde dat zij hun koren en hun nieuwe wijn in overvloed hadden.**

**9 In vrede zal ik gaan liggen en weldra slapen,
want U alleen, HEERE, doet mij veilig wonen.**

Voor den opperzangmeester, op de Nechilôth.

Binnen de Bijbelse numerologie is vier het getal van de aarde, ofwel de door God geschapen materie.

Er waren vier grote divisies voor de mensheid die vertegenwoordigd werden door de vier levende wezens (Ez. 1:5), ofwel de vier "dieren" rondom de troon (Op. 4:6). Zij vertegenwoordigen heel de schepping.

Het vierde Bijbelboek is Numeri, wiens Hebreeuwse titel *B'Midbar*, "De Woestijn", is. In symbolische zin stelt de woestijn *de aarde* voor. Op de Verzoendag werd de tweede bok (Christus) *de woestijn* in geleid door "een man die daarvoor gereed" staat om de zonde van het volk weg te nemen (Lev. 16:10, 21). Na Zijn doop op de Verzoendag werd Jezus dus door de Geest naar de woestijn geleid om door de duivel beproefd te worden. Dit gebeurde om de wet van de tweede bok te vervullen.

Aan het einde van Psalm 4¹ zien we dat de psalm voor de opperzangmeester, op de Nechilôth, is. Nechilôth betekent "*erfenissen*". Het heeft te maken met het beërven van de aarde (Mat. 5:5), te beginnen met onze eigen "aarde", ons eigen "Kanaän", ons beloofde land, d.i. het verheerlijkte lichaam. Daarom moeten de rechtvaardigen, alvorens zij de aarde beërven, op aarde getraind en gedisciplineerd worden. Dit geschiedt vaak door middel van lijden om hun geloof te testen. Daarom moest Israël in de woestijn beproefd worden (Ps. 95:8, Heb. 3:8), voordat zij het land Kanaän konden beërven.

¹ De meeste Bijbelvertalingen plaatsen het naschrift van Psalm 4 aan het begin van Psalm 5, daarom vinden we het einde van Psalm 4 in Psalm 5:1.

Psalm 4 zet het gebed van de martelaren voort, want hun stemmen klinken nog steeds. Het is de stem van een roepende in de woestijn tijdens een beproevingsperiode, zeggende,

2 Als ik roep, verhoor mij, o God van mijn gerechtigheid! In de benauwdheid hebt U ruimte voor mij gemaakt. Wees mij genadig en luister naar mijn gebed.
3 Aanzienlijken, hoelang zult u mijn eer te schande maken? Hoelang zult u het lege liefhebben, de leugen zoeken? Sela

Op aarde wordt Gods volk vaak onderdrukt, zeker wanneer zij geroepen zijn om te regeren. Zoals we al eerder vermeldde traint God Zijn regeerders altijd. Toch hopen zij op Gods belofte dat zij de aarde zullen beërven. Psalm 4:4 geeft deze hoop van de martelaren weer:

4 Weet toch: de HEERE heeft Zich een gunsteling afgezonderd; de HEERE hoort als ik tot Hem roep.

Het is een troost om te weten dat wanneer God vervolging van Zijn volk toestaat, dit niet komt omdat God vanwege de zonde boos op hen is. Het heeft als doel om hen te trainen en gebruikt de niet-overwinnaars hiervoor als "vaten des toorns" (Rom. 9:22, SV). Koning Saul was zo'n "vat des toorns", want hij werd geroepen om David door middel van vervolging te trainen en leerde hem om volkomen afhankelijk van God te zijn. Velen hebben moeite met het begrijpen van de wegen van God, maar het verhaal van David en Saul spreekt voor zich.

Psalm 4 eindigt met een beeld van het geloof van de rechtvaardige, waardoor hij in staat is om vredig in de woestijn te gaan slapen, wetende dat God hem beschermt. De woorden van David geven zijn eigen situatie weer, maar daarnaast portretteert het, het grotere beeld van de martelaren die vredig de slaap des doods slapen, vertrouwend op de opstanding en de beloning:

9 In vrede zal ik gaan liggen en weldra slapen, want U alleen, HEERE, doet mij veilig wonen.

Het naschrift van Psalm 4 zegt: "Een psalm van David, voor den opperzangmeester, op de Nechilôth". Nechilôth betekent "betreft erfenissen". De meeste Bijbelvertalingen plaatsen deze verklaring als titel bij de volgende psalm (Psalm 5). Het was echter bedoeld als naschrift van Psalm 4.

Het oude manuscript van de Psalmen bestond uit alle psalmen die achter elkaar stonden opgetekend, zonder pauzes (spaties) ertussen. Na de Babylonische ballingschap van Juda, wisten de priesters niet waar zij de pauzes moesten plaatsen. Zodoende plaatsen zij het naschrift van Psalm 4 als titel van Psalm 5. Deze fout werd door dr. J.W. Thirtle geconstateerd (zie bijlage 64 in de "Companion Bible"). Het authentieke patroon kan gevonden worden in de liederen die opgetekend staan in Jesaja 38:9-20 en in het derde hoofdstuk van Habbakuk.

In beiden gevallen komt het adres aan de opperzangmeester aan het *einde* van het lied, en niet aan het begin. Daarom hanteert de "Companion Bible" deze correctie van de psalmen, waarmee "den opperzangmeester, op de Nechilôth" aan het einde van Psalm 4 wordt geplaatst.

Beide psalmen van "Abel" (Psalm 3 en 4) hebben als centraal thema het conflict tussen de opstandelingen (goddelozen) en de rechtvaardigen over de erfenis. De opstandelingen slagen erin om het Koninkrijk voor een tijdje toe te eigenen, maar uiteindelijk keert David terug om het Koninkrijk van Absalom af te nemen. Zo zal Jezus ook terugkomen om het Koninkrijk van de hedendaagse toe-eigenaars af te nemen. Jezus zei dat de

zachtmoedigen de aarde zullen beërven (Mat. 5:5). De gewelddadigen, die het Koninkrijk van God met geweld proberen te regeren, zullen uit hun dienst ontslagen worden (Mat. 21:43), samen met "Judas" (Hand. 1:20). Zij zullen "tandeloos" gemaakt worden en de ware erfgenamen van het Koninkrijk dienen.

PSALM 5: KAÏN VERBANNEN; ABEL AANGENOMEN (GEN. 4:10)

1 Een Psalm van David

2 O HEERE, neem mijn redenen ter ore; versta mijn overdenking.

3 Merk op de stem mijns geroeps, o mijn Koning en mijn God! Want tot U zal ik bidden.

4 Des morgens, HEERE, zult Gij mijn stem horen; des morgens zal ik mij tot U schikken, en wacht houden.

5 Want Gij zijt geen God, Die lust heeft aan goddeloosheid; de boze zal bij U niet verkeren.

6 De onzinnigen zullen voor Uw ogen niet bestaan; Gij haat alle werkers der ongerechtigheid.

7 Gij zult de leugensprekers verdoen; van den man des bloeds en des bedrogs heeft de HEERE een gruwel.

8 Maar ik zal door de grootheid Uwer goedertierenheid in Uw huis ingaan; ik zal mij buigen naar het paleis Uwer heiligheid, in Uw vreze.

9 HEERE! Leid mij in Uw gerechtigheid, om mijner verspieders wil; richt Uw weg voor mijn aangezicht.

10 Want in hun mond is niets rechts, hun binnenste is enkel verderving, hun keel is een open graf, met hun tong vleien zij.

11 Verklaar hen schuldig, o God; laat hen vervallen van hun raadslagen; drijf hen henen om de veelheid hunner overtredingen, want zij zijn wederspannig tegen U.

12 Maar laat verblijd zijn allen, die op U betrouwen, tot in eeuwigheid; laat hen juichen, omdat Gij hen overdekt; en laat in U van vreugde opspringen, die Uw Naam liefhebben.

13 Want Gij, HEERE, zult den rechtvaardige zegenen; Gij zult hem met goedgunstigheid kronen, als met een rondas.

Voor den opperzangmeester, op de Neginôth, op de Scheminîth. [6:1, SV]

Vijf is het getal van genade of gunst.

Psalm 5 refereert aan het aangenomen offer van Abel. Het offer was namelijk een bloedoffer en op die manier een beeld van Jezus. Het spreekt van het feit dat alleen door het bloedoffer van Jezus Christus genade kan worden verleend. God nam het offer van Kaïn niet aan, maar dat van Abel wel (Gen. 4:4, 5).

Kaïn bood een offer met een onrein hart aan en dit kwam tot uiting toen hij zijn broer vermoordde. Jezus zei in Mat. 5:23, 24,

23 Als u dan uw gave op het altaar offert en u zich daar herinnert dat uw broeder iets tegen u heeft, 24 laat uw gave daar bij het altaar achter en ga heen, verzoen u eerst met uw broeder en kom dan terug en offer uw gave.

Toen Kaïn zijn broer vermoordde werden al zijn gedachten en intenties van zijn hart aan ons allen geopenbaard. Zodoende werd hij een beeld van alle gewelddadige mensen op aarde die getracht hebben om hun autoriteit over anderen op een gewelddadige manier te vestigen. Deze psalmen die over Abel gaan tonen het pad van de ware erfgenamen, dit in contrast met de gewelddadige toe-eigenaars. Psalm 5:5 zegt ons waarom God de goddelozen niet toestaat om binnen Zijn Koninkrijk te regeren:

5 Want Gij zijt geen God, Die lust heeft aan goddeloosheid; de boze zal bij U niet verkeren.

Psalm 5:10 zegt het volgende over de gevallen mens,

10 Want in hun mond is niets rechts, hun binnenste is enkel verderving, hun keel is een open graf, met hun tong vleien zij.

Dit gedeelte wordt in Romeinen 3:13 geciteerd als de beschrijving van de opstandige toe-eigenaars die Gods genade nodig hebben.

Psalm 5:11 zegt,

11 Verklaar hen schuldig, o God; laat hen vervallen van hun raadslagen; drijf hen henen om de veelheid hunner overtredingen, want zij zijn wederspennig tegen U.

Toen Absalom in opstand kwam tegen zijn vader David, viel hij uiteindelijk volgens zijn eigen raad. 2 Sam. 17:14 zegt,

14 Toen zei Absalom, met alle mannen van Israël: De raad van Husai, de Archiet, is beter dan de raad van Achitofel. De HEERE had het echter zo beschikt om de goede raad van Achitofel te verijdelen, opdat de HEERE het kwaad over Absalom zou brengen.

Psalm 5 eindigt met de verzen 12 en 13, waarbij er het volgende over de volgelingen van David (en van Christus) wordt gezegd,

12 Maar laat verblijd zijn allen, die op U betrouwen, tot in eeuwigheid; laat hen juichen, omdat Gij hen overdekt; en laat in U van vreugde opspringen, die Uw Naam liefhebben. 13 Want Gij, HEERE, zult den rechtvaardige zegenen; Gij zult hem met goedgunstigheid kronen, als met een rondas.

Het naschrift van Psalm 5 zegt: "voor den opperzangmeester, op de Neginôth, op de Scheminîth." Net zoals de vorige psalm gaat het om de "Neginôth", ofwel erfenissen – in het bijzonder over wie de erfgenamen van de aarde zijn. Maar dit naschrift voegt de zinsnede "op de Scheminîth" toe.

De Concordantie van Strong zegt dat de Scheminîth waarschijnlijk een achtsnarige lier is, omdat de stam van het woord "acht" of "achtste" betekent, wat de Herziene Statenvertaling ook vermeldt (Ps. 6:1... bij snarespel, op "de Achtste"). Bullinger suggereert dat het aan de erfgenamen refereert, die "op de achtste dag besneden werden".

Beide opvattingen zijn waarschijnlijk correct. De wet van de eerstgeborene (Ex. 22:29-31) toont aan dat zij op de achtste dag aan God gepresenteerd moesten worden. De achtsnarige lier weerspiegelde die wet en kan gekoppeld worden aan "het lied van Mozes" (Ex. 15:1-18; Op. 15:3, 4). De betekenis is helder: het kijkt uit naar de dag waarbij de zonen van God de ware erfgenamen van de aarde zullen zijn, wanneer zij op de achtste dag (van het Loofhuttenfeest) aan Hem gepresenteerd worden. Zij zingen het "lied van Mozes" en het "nieuwe lied".

De achtste dag is daarom de *tijd* van genade in Psalm 5, dit omdat dit het nieuwe begin van een nieuwe dag in een nieuw leven is. De volheid van genade zal komen wanneer de zonen van God aan Hem op de achtstedag van het Loofhuttenfeest worden gepresenteerd.

Deze presentatie van de zonen van God op de achtste dag van Loofhutten zal de laatste aanwijzing zijn dat de volgelingen van Kaïn (de opstandige toe-eigenaars) verbannen zullen worden en dat de volgelingen van Abel (de overwinnaars) bevestigd zullen worden als ware regeerders op aarde. Dit is de boodschap van Psalm 5 en van haar naschrift.

**PSALM 6: DE STEM VAN ABEL STREKT ZICH UIT TOT ALLE MARTELAREN
(GEN. 4:10)**

1 Een Psalm van David

**2 HEERE, straf mij niet in Uw toorn,
bestraf mij niet in Uw grimmigheid!**

**3 Wees mij genadig, HEERE, want ik ben verzwakt,
genees mij, HEERE, want mijn beenderen zijn verschrikt.**

**4 Ja, mijn ziel is zeer door schrik overmand.
En U, HEERE, hoelang nog?**

**5 Keer terug, HEERE, red mijn ziel,
verlos mij, omwille van Uw goedertierenheid.**

**6 Want in de dood is er geen gedachtenis aan U,
wie zal U loven in het graf?**

**7 Ik ben moe van mijn zuchten,
heel de nacht maak ik mijn bed nat,
doorweek ik mijn rustbank met mijn tranen.**

**8 Mijn ogen zijn verzwakt van verdriet,
ze zijn oud geworden vanwege al mijn tegenstanders.**

**9 Ga weg van mij, u allen die onrecht bedrijft,
want de HEERE heeft mijn luide gewezen gehoord.**

**10 De HEERE heeft mijn smeken gehoord,
de HEERE zal mijn gebed aannemen.**

**11 Al mijn vijanden worden zeer beschaamd en door schrik overmand;
zij deinzen terug, zij worden in een ogenblik beschaamd.**

Zes is het getal van de mens.

Net zoals de vorige psalm, beschrijft Psalm 6 de stem van alle martelaren, beginnende met Abel. Toch is de staat van de martelaren slechts maar een gedeelte van de staat van alle onderdrukten op aarde. Het is de staat van alle mensen vanaf Adam die zes "dagen" onder de slavernij van zonde arbeidde.

Psalm 6 draagt de titel: "Een Psalm van David". David blikt terug op de verdrukking die hij heeft meegemaakt. Maar hij was slechts een van de velen sinds Abel, die omwille van het geloof vervolgt of gedood werden. Psalm 6 kijkt uit naar het einde van de tijd van vervolging, naar het einde van hun zes "dagen" van arbeid.

Op dat moment zullen alle zielen onder het altaar hun sabbatrust ingaan. Psalm 6:2-5 zegt het volgende over hen,

2 HEERE, straf mij niet in Uw toorn, bestraf mij niet in Uw grimmigheid! 3 Wees mij genadig, HEERE, want ik ben verzwakt, genees mij, HEERE, want mijn beenderen zijn verschrikt. 4 Ja, mijn ziel is zeer door schrik overmand. En U, HEERE, hoelang nog? 5 Keer terug, HEERE, red mijn ziel...

Deze uitroep: "HEERE, hoe lang nog?," is de voortgaande roep van de martelaren (zielen onder het altaar) in Op. 6:9, 10,

9 En toen het Lam het vijfde zegel geopend had, zag ik onder het altaar de zielen van hen die geslacht waren omwille van het Woord van God, en omwille van het getuigenis dat zij hadden. 10 En zij riepen met luide stem: Tot hoelang, heilige en waarachtige Heerser, oordeelt en wreekt U ons bloed niet aan hen die op de aarde wonen?

Het indirecte antwoord op hun vraag in Psalm 6 is dat Hij na zes dagen zal terugkeren. De mens heeft sinds Adam zo'n 6000 jaar gearbeid nadat hij en zijn kinderen vanwege de zonde in slavernij werden verkocht.

Psalm 6:9 zegt,

9 Ga weg van mij, u allen die onrecht bedrijft, want de HEERE heeft mijn luide geweene gehoord.

Jezus citeert dit gedeelte in Mat. 7:21-23 met betrekking tot de wetteloze, zeggende,

21 Niet ieder die tegen Mij zegt: Heere, Heere, zal binnengaan in het Koninkrijk der hemelen, maar wie de wil doet van Mijn Vader, Die in de hemelen is. 22 Velen zullen op die dag tegen Mij zeggen: Heere, Heere, hebben wij niet in Uw Naam geprofeteerd, en in Uw Naam demonen uitgedreven, en in Uw Naam veel krachten gedaan? 23 Dan zal Ik hun openlijk zeggen: Ik heb u nooit gekend; ga weg van Mij, u die de wetteloosheid (Grieks, *anomia*) werkt!

Zo zien wij dus dat Jezus Psalm 6:9 koppelt aan christenen die in Zijn naam wonderen verrichten, maar die Hem niet echt kennen. Het is logisch dat niet-christenen wetteloos zijn, maar Jezus zegt ook heel duidelijk dat er wetteloze christenen zijn. Judas heeft drie jaar lang Jezus "Heere" genoemd en zal waarschijnlijk met de andere discipelen wonderen hebben verricht. Judas was een vriend en discipel van Jezus (Mat. 26:50). Toch verraadde hij Hem in de handen van de hogepriesters. Judas was een gelovige en de hogepriesters waren de ongelovigen, maar zij allen waren op hun eigen manier wetteloos.

PSALM 7: DE VLOED VAN NOACH (GEN. 6-8)

1 Sjiggajon van David, dat hij voor de HEERE gezongen heeft, vanwege de woorden van Cusj, de Benjaminitet.

**2 HEERE, mijn God, tot U neem ik de toevlucht,
verlos mij van al mijn vervolgers en red mij.**

**3 Anders verscheuren zij mijn ziel als een leeuw,
slepen zij mij weg, terwijl er niemand is die redt.**

**4 HEERE, mijn God, als ik dát gedaan heb,
als er onrecht aan mijn handen kleeft,
5 als ik iemand kwaad vergolden heb die vrede met mij had,
– wie mij zonder reden benauwde, heb ik juist gered! –
6 dan mag de vijand mij vervolgen, achterhalen,
mijn leven op de grond vertrappen
en mijn eer in het stof doen wonen! Sela**

**7 Sta op, HEERE, in Uw toorn,
verhef U tegen de verbolgenheid van wie mij benauwen,
ontwaak ter wille van mij;
U hebt het recht ingesteld.**

**8 De gemeenschap van volken zal U omringen,
neem dan weer plaats hoog boven hen.**

9 De HEERE zal over de volken rechtspreken.

**Doe mij recht, HEERE, want ik ben rechtvaardig
en oprechtheid is bij mij.**

**10 Laat er toch een einde komen aan de slechtheid van de goddelozen,
maar doe de rechtvaardige standhouden,
o rechtvaardige God, Die harten en nieren beproeft.**

**11 Mijn schild is bij God,
Die de oprechten van hart verlost.**

**12 God is een rechtvaardige Rechter,
een God Die iedere dag toornet.**

**13 Als men zich niet bekeert,
dan zal Hij Zijn zwaard scherpen,
Zijn boog spannen, en aanleggen.**

**14 Hij heeft dodelijke wapens voor Zich gereedgemaakt,
Hij richt Zijn pijlen op de felle achtervolgers.**

**15 Zie, hij heeft weeën van onrecht
en is zwanger van kwaad,
hij zal leugen baren.**

**16 Hij heeft een kuil gedolven en die uitgegraven,
maar hij is gevallen in het graf dat hij zelf gemaakt heeft.**

**17 Zijn moeite zal op zijn eigen hoofd terugkeren,
zijn geweld op zijn eigen schedel neerdalen.**

**18 Ik zal de HEERE loven om Zijn gerechtigheid,
en voor de Naam van de HEERE, de Allerhoogste, psalmen zingen.**

Voor de koorleider, op 'De Gittith'.

Zeven is het Bijbelse getal van volheid en geestelijke volmaaktheid. Zo spreekt Psalm 7 van de twee vloeden waardoor de aarde gereinigd is en gebracht wordt tot de volmaakte orde van het Koninkrijk.

Psalm 7 draagt als titel: *"Sjiggajon van David, dat hij voor de HEERE gezongen heeft, vanwege de woorden van Cusj, de Benjaminit."* Het woord *Sjiggajon* is een luide roep vanwege gevaar of blijdschap. Het komt van het Hebreeuwse woord *sha'ag*, wat "brullen" betekent. Toen Noach de ark bouwde was hij een "prediker van gerechtigheid" (2 Pet. 2:5), die geroepen was om een *sjiggajon* te brengen, een luide waarschuwingsroep tot het volk, om te melden dat het goddelijke oordeel spoedig aanstaande was.

David schreef deze waarschuwingspsalm *"vanwege de woorden van Cusj, de Benjaminit"*. Wij hebben geen Bijbelse aantekeningen over wie deze man was, maar volgens de context moet het een aanhanger van het huis van Saul zijn. Een tegenstander van David dus. Saul kwam uit de stam van Benjamin (1 Sam. 9:1). Deze Cush was waarschijnlijk een van de kapiteins van het leger dat David achtervolgde om hem te doden toen hij voor Saul vluchtte.

Toen Absalom David omverwierp, waren er andere afstammelingen van Saul, zoals Simeï (2 Sam. 16:5), die verheugd waren dat David afgezet werd. Misschien was Cusj wel verwant aan Simeï. Het enige waar we echt zeker van zijn is dat David de zevende Psalm uit eigen ervaringen geschreven heeft. Het blijkt terug op de vloed ten tijde van Noach, waarbij God Noach redde. Ook keek het uit naar Jezus Christus, die van de dood gered is.

David begint Psalm 7 met het vertellen hoe God zijn toevlucht was. Noach zal in zijn tijd zeker hetzelfde gezegd hebben, want de ark die hij bouwde was een beeld van Christus, de ware Toevlucht voor de mensheid. Psalm 7:2, 3 zegt,

2 HEERE, mijn God, tot U neem ik de toevlucht, verlos mij van al mijn vervolgers en red mij. 3 Anders verscheuren zij [de Statenvertaling spreekt over "hij", d.w.z. Cusj, de Benjaminit] **mijn ziel als een leeuw, slepen zij mij weg, terwijl er niemand is die redt.**

Psalm 7:7-10 zegt,

7 Sta op, HEERE, in Uw toorn, verhef U tegen de verbolgenheid van wie mij benauwen, ontwaak ter wille van mij; U hebt het recht ingesteld... 9 De HEERE zal over de volken rechtspreken... 10 Laat er toch een einde komen aan de slechtheid van de goddelozen, maar doe de rechtvaardige standhouden, o rechtvaardige God, Die harten en nieren [een symbool van geestelijk onderscheidingsvermogen] **beproeft.**

David voorzag de oordeelsdag waarbij alle goddelozen zullen verschijnen voor de rechterstoel van Christus. Daarnaast blijkt het eveneens terug op de tijd van Noach en de vloed waarmee God de aarde op dat moment oordeelde. Toen Noach tot het volk sprak weigerden ze hem te geloven en bekeerden zij zich niet van hun wetteloosheid. En daarom werden zij geoordeeld, zoals Psalm 7:13 zegt,

13 Als men zich niet bekeert, dan zal Hij Zijn zwaard scherpen, Zijn boog spannen, en aanleggen.

Dit oordeel vond tijdens de vloed van Noach plaats, maar het kijkt ook vooruit naar de tijd van de tweede vloed – de vloed van de Heilige Geest – dat de aarde zal bedekken zoals het water de bodem van de zee bedekt (Jes. 11:9). De eerste vloed ontnam de "adem" [*ruach* = geest] van de mens (Gen. 6:17); de tweede vloed plaats de Heilige Geest weer terug in de mens. Dit begon al met de Pinksterdag in Handelingen 2, toen

een voorschot aan de Kerk werd gegeven. De volheid van de Geest zal geschonken worden bij de vervulling van het Loofhuttenfeest, zoals Jezus in Joh. 7:37-39 profeteerde,

37 En op de laatste, de grote dag van het feest [d.i. het Loofhuttenfeest, zie vers 2], **stond Jezus daar en riep: Als iemand dorst heeft, laat hij tot Mij komen en drinken. 38 Wie in Mij gelooft, zoals de Schrift zegt: Stromen van levend water zullen uit zijn binnenste vloeien. 39 (En dit zei Hij over de Geest, Die zij die in Hem geloven, ontvangen zouden; want de Heilige Geest was er nog niet, omdat Jezus nog niet verheerlijkt was.)**

De gelovigen ontvingen op de Pinksterdag in Handelingen 2:3 een voorschot van de Geest, toen de tongen als van vuur op hun hoofden neerdaalden. (Zie 2 Kor. 5:5; Ef. 1:4) De overwinnaars zullen met de vervulling van het Loofhuttenfeest de volheid van de Geest ontvangen. De wettelozen zullen echter iets heel anders op hun hoofd ontvangen, zoals we kunnen lezen in Psalm 7:17,

17 Zijn moeite [Heb. *amal*, zware arbeid] **zal op zijn eigen hoofd terugkeren, zijn geweld op zijn eigen schedel neerdalen.**

Het naschrift van Psalm 7 zegt: "voor de koorleider, op 'De Gittith'." Gittith betekent "wijnpersen", waardoor het ook relateert aan het Loofhuttenfeest, waarbij de zeven drankoffers of plengoffers ("de zeven schalen") van de nieuwe wijn na de druivenoogst werden uitgestort. De wijnpersen spreken van oordeel. Het vertreden van druiven is de heftigste vorm van discipline dat nodig om het vlees te verwijderen en de nieuwe wijn voort te brengen.

Zo bestaat er dus zowel een negatieve als een positieve kant wat betreft het oordeel van de wijnpers. Aan de negatieve kant spreekt Psalm 7 over de vloed van Noach, waarmee de aarde na 1656 jaar na de tijd dat God de aardbodem vervloekte (Gen. 3:17), de aarde oordeelde. Dit was 414 x 4 jaar na deze vervloeking, waarmee aangetoond wordt dat de vloek volgens het schema van Tijd van Vloek (414) voor de aardbodem liep. (Zie mijn boek "De geheimen van tijd".)

Er zijn drie "Gittith psalmen" – Psalm 7, 80, 83. Het feit dat Psalm 7 een "Gittith psalm" is toont haar verband met het Loofhuttenfeest en de laatste uitstorting van de Geest (Joh. 7:37-39) dat de aarde zal onderwerpen, niet door geweld (vloed), maar door de kracht van de Heilige Geest. Het grote Babylon zal uiteraard geoordeeld worden, maar de aarde zal door deze laatste vloed van de Heilige Geest niet verwoest worden, want dat is de belofte van God in Gen. 9:11. Dit is het kwalitatieve verschil tussen de twee vloeden.

PSALM 8: DE AARDE GEREINIGD; DE AARDE NA DE ZONDVLOED (GEN. 8-9)

1 Een psalm van David

2 HEERE, onze Heere, hoe machtig is Uw Naam op de hele aarde!

U Die Uw majesteit getoond hebt boven de hemel.

**3 Uit de mond van kleine kinderen en zuigelingen
hebt U kracht gegrondvest, omwille van Uw tegenstanders,
om de vijand en wraakzuchtige te laten ophouden.**

**4 Als ik Uw hemel zie, het werk van Uw vingers,
de maan en de sterren, die U hun plaats gegeven hebt,
5 wat is dan de sterveling, dat U aan hem denkt,
en het mensenkind, dat U naar hem omziet?**

**6 Toch hebt U hem weinig minder gemaakt dan God
en hem met eer en glorie gekroond.**

**7 U doet hem heersen over de werken van Uw handen,
U hebt alles onder zijn voeten gelegd:**

**8 schapen en runderen, die allemaal,
en ook de dieren van het veld,
9 de vogels in de lucht en de vissen in de zee,
al wat over de paden van de zeeën gaat.**

**10 HEERE, onze Heere,
hoe machtig is Uw Naam op de hele aarde!**

Voor de koorleider, op 'Dood van de zoon'.

Acht is het getal van een nieuw begin.

De achtste Psalm moet voor David een speciale betekenis hebben gehad, want hij was de achtste zoon van Isaï (1 Sam. 16:1-12).

Het naschrift van Psalm 8 ['Dood van de zoon', d.w.z. de dood van *Goliath*] zegt ons dat het geschreven was om Davids overwinning op Goliath te herdenken. Goliath was een beeld van de opstandige mens op aarde. Psalm 8 blikt eveneens terug naar de gereinigde aarde nadat de vloed alle opstandige mensen op de aarde had onderworpen. Psalm 8 kijkt eveneens vooruit, waarbij het profeteert over de dag dat de Heilige Geest alle dingen zal onderwerpen aan "de Mensenzoon", zoals we lezen in Gen. 1:28,

**28 En God zegende hen en God zei tegen hen: Wees vruchtbaar, word talrijk,
vervul de aarde en onderwerp haar, en heers over de vissen van de zee, over de
vogels in de lucht en over al de dieren die over de aarde kruipen!**

Fil. 3:20, 21 bevestigt dit met de woorden,

**20 Ons burgerschap is echter in de hemelen, waaruit wij ook de Zaligmaker
verwachten, namelijk de Heere Jezus Christus, 21 Die ons vernederd lichaam
veranderen zal, zodat het gelijkvormig wordt aan Zijn verheerlijkt lichaam,
overeenkomstig de werking waardoor Hij ook alle dingen aan Zichzelf kan
onderwerpen.**

Door Zijn kracht is Hij in staat om het heersersmandaat van Gen. 1:28 te vervullen. Vanwege deze reden kwam Hij als de "Mensenzoon" (d.i. een afstammeling van Adam), zodat Hij op wettige wijze dit mandaat kon ontvangen. Daarom is de psalmist in staat om in Psalm 8:2 en 3 het volgende te zeggen,

2 HEERE, onze Heere, hoe machtig is Uw Naam op de hele aarde! U Die Uw majesteit getoond hebt boven de hemel. 3 Uit de mond van kleine kinderen en zuigelingen hebt U kracht [Heb. oze, "kracht"] gegrondvest.

Jezus zei dit tot de kinderen die Hem op Palmzondag bij Zijn triomferende intocht in Jeruzalem verwelkomden. Mat. 21:15, 16 citeert de versie van de Septuaginta van Psalm 8:3 met de woorden,

15 Toen de overpriesters en schriftgeleerden de wonderen zagen die Hij deed, en de kinderen die in de tempel riepen: Hosanna, de Zoon van David! namen zij Hem dat zeer kwalijk, 16 en zeiden tegen Hem: Hoort U wel wat deze kinderen zeggen? Jezus zei tegen hen: Ja. Hebt u nooit gelezen: Uit de mond van jonge kinderen en van zuigelingen hebt U voor Uzelf lof [Gr. *ainos*, "een verhaal, lof"] tot stand gebracht [Gr. *katartizo*, "herstellen, aanpassen of voltooiën"]?

De ironie in deze verklaring kan gevonden worden in het feit dat de overste van het volk samenzweerden om Jezus te doden, maar de kinderen proclameerde Hem als de komende Messias toen Hij triomferend Jeruzalem inging. De Hebreeuwse tekst van Psalm 8:3 zegt dat de woorden van de kleine kinderen "kracht grondvest". De versie van de Septuaginta (geciteerd in Mat. 21:16) zegt letterlijk dat de woorden van de kinderen *het verhaal herstellen*.

Met andere woorden, de religieuze leiders waren Jezus aan het belasteren en zouden Hem bijna gaan kruisigen vanwege blasfemie. Maar de lof van de kinderen paste het verhaal, dat de leiders aan het vertellen waren, aan. De kinderen spraken de waarheid door Hem te loven, terwijl de religieuze leiders van de tempel naar valse getuigen zochten om Hem te veroordelen (Mark. 14:55-59).

Psalm 8:5-7 zegt,

5 wat is dan de sterveling, dat U aan hem denkt, en het menskenkind, dat U naar hem omziet? 6 Toch hebt U hem weinig minder gemaakt dan God [Heb. *elohim*] en hem met eer en glorie gekroond. 7 U doet hem heersen over de werken van Uw handen, U hebt alles onder zijn voeten gelegd.

In Heb. 2:6-8 wordt dit gedeelte geciteerd, waar van Jezus gezegd wordt dat Hij de "Mensenzoon" is. Op een secundair niveau kan het uiteraard op heel de mensheid toegepast worden. De Schrift gaat vervolgens verder,

8... Want bij het onderwerpen van alle dingen aan Hem heeft Hij niets uitgezonderd dat Hem niet onderworpen is. Nu zien wij echter nog niet dat Hem alle dingen onderworpen zijn.

Ofwel, in deze tegenwoordige tijd is het plan nog incompleet. Zij dood en opstanding verzekert Zijn uiteindelijke overwinning, maar in de uitwerking van de geschiedenis moeten wij dit nog gaan aanschouwen. Dit is een van de favoriete onderwerpen van Paulus en daarom citeert hij Psalm 8:7 in 1 Kor. 15:27 en 28,

27 Immers, alle dingen heeft Hij aan Zijn voeten onderworpen. Wanneer Hij echter zegt dat aan Hem alle dingen onderworpen zijn, is het duidelijk dat Hij Die Zelf alles aan Hem onderworpen heeft, hiervan is uitgezonderd. 28 En wanneer alle dingen aan Hem onderworpen zijn, dan zal ook de Zoon Zelf Zich

onderwerpen aan Hem Die alle dingen aan Hem onderworpen heeft, opdat God alles in allen zal zijn.

Paulus definieert hier "alle dingen" met slechts een uitzondering – de Vader Zelf. Daarom moet het heel de mensheid omvatten. In Ef. 1:22, 23 refereert Paulus opnieuw aan Psalm 8:7,

22 En Hij heeft alle dingen aan Zijn voeten onderworpen en heeft Hem als hoofd over alle dingen gegeven aan de gemeente, 23 die Zijn lichaam is en de vervulling van Hem Die alles in allen vervult.

Dit refereert aan de laatste dag waarop het geschil over de erfenis zal worden opgelost en heel de schepping onderworpen zal zijn aan de rechtmatige regering van Jezus Christus. De eerste keer dat de aarde onderworpen was, geschiedde door de vloed, waarbij alle vlees omkwam. Vervolgens maakte God in Gen. 9:9-11 een verbond met Noach en "alle levende wezens",

9 En Ik, zie, Ik maak Mijn verbond met u [de mens], met uw nageslacht na u, 10 en met alle levende wezens die bij u zijn: de vogels [de arend], het vee [de os of kalf] en alle dieren van de aarde [de leeuw] met u; van alles wat uit de ark is gegaan, tot alle dieren van de aarde toe. 11 Ik maak Mijn verbond met u, dat niet meer alle vlees door het water van een vloed zal worden uitgeroeid, en dat er geen vloed meer zal zijn om de aarde te gronde te richten.

De vervulling van dit verbond kunnen we in Openbaringen 4 en 5 zien, waar de vier dieren (levende wezens) rond de troon God aanbidden. De vier dieren vertegenwoordigen heel de schepping en worden in Openbaringen 4:7 afgeschilderd als (1) een leeuw, de koning van de dieren, (2) een kalf of os, de koning van het vee, (3) een mens, zoals Noach en zijn zonen en (4) de arend, de koning van de vogels. Openbaringen 5:13, 14 proclameert,

13 En elk schepsel dat in de hemel, op de aarde, onder de aarde en op de zee is, en alles wat daarin is, hoorde ik zeggen: Aan Hem Die op de troon zit, en aan het Lam zij de dankzegging, de eer, de heerlijkheid en de kracht in alle eeuwigheid. 14 En de vier dieren zeiden: Amen. En de vierentwintig ouderlingen wierpen zich neer en aanbaden Hem Die leeft in alle eeuwigheid.

De betekenis van het woord "amen" is dat de vier levende wezens, die heel de schepping vertegenwoordigen, in volkomen overeenstemming en harmonie met God en Zijn Koninkrijk zijn. Zij worden niet, zoals vele menen, door enige vorm van straf gedwongen om overeen te stemmen, noch worden zij meteen na deze zegenende woorden in de vuurpoel geworpen. Nee, dit is een beeld van het laatste doel van de geschiedenis, waarbij alle dingen onder Zijn voeten zijn gelegd. De hele schepping komt aan het einde in overeenstemming met God, nadat het laatste tijdperk voltooid is, waarbij de "vuurpoel" haar werk heeft gedaan door mensen rechtvaardigheid te leren (Jes. 26:9). Voor meer details verwijs ik u naar mijn boek "The Judgments of the Divine Law".

In het naschrift van Psalm 8 staat: "*aan de koorleider op Mûth-Labben*", d.w.z. "de dood van een kampioen". Het is een psalm van David (zoals de titel zegt). Hij schreef deze psalm als een jonge man nadat hij Goliath, de Filistijnse kampioen gedood had (1 Sam. 17:50).

Goliath vertegenwoordigd op zijn beurt de eerste opstandige mensen die door de vloed ten tijde van Noach werden onderworpen. Goliath was een profetisch beeld van de opstandige mensen op aarde. De eerste "goliath" was Kaïn die Abel doodde, de voorloper van alle overwinnende martelaren. De goliaths ten tijde van Jezus waren de religieuze leiders die de voetstappen van Kaïn volgden door de rechtmatige Erfgenaam van alle

dingen te doden (Mat. 21:38) en de troon van Christus toe te eigenen. Zoals Psalm 8 ons zegt zullen deze opstandige toe-eigenaars aan het einde worden onderworpen. Dit is het "herstel van alle dingen" wat in Handelingen 3:21 wordt aangehaald.

Hiermee komt een einde aan de eerste sectie van het eerste Psalmboek – Genesis, dat de mens en de Zoon des mensen betreft.

HOOFDSTUK 2

Betreft de opstandige mens op aarde (Psalm 9-15)

Psalm 9: Deel 1: Nimrod, de rebel (Gen. 11:1-9)

Psalm 10: Deel 2: vervolg van Nimrod, de rebel (Gen. 10:8-11)

Psalm 11: Sodom, Lot en Abraham (Gen.12-14)

Psalm 12: Het bedrog van Abraham (Gen. 12,20)

Psalm 13: De geboorte van Izak, de vervolging door Ismaël (Gen. 17,21)

Psalm 14: Sara als gevangene onder Abimelech (Gen. 20)

Psalm 15: De bevrijding van Izak (Gen. 22)

PSALM 9: DEEL 1: NIMROD, DE REBEL (GEN. 11:1-9)

1 Een psalm van David

**2 Ik zal de HEERE loven met heel mijn hart,
ik zal al Uw wonderen vertellen.**

**3 In U zal ik mij verblijden en van vreugde opspringen,
ik zal voor Uw Naam psalmen zingen, o Allerhoogste!**

**4 Want mijn vijanden zijn teruggedeinsd,
zij zijn gestruikeld en van voor Uw aangezicht omgekomen.**

**5 Want U hebt mijn recht en mijn rechtszaak behartigd,
U hebt Zich gezet op de troon, o rechtvaardige Rechter.**

**6 U hebt de heidenvolken bestraft, de goddeloze omgebracht,
hun naam uitgewist, voor eeuwig en altijd.**

**7 O vijand, zijn de verwoestingen voor altijd voltooid?
Hebt u steden weggerukt?
Hun nagedachtenis is met hen vergaan!**

**8 Maar de HEERE zetelt voor eeuwig,
Hij heeft Zijn troon gereedgemaakt voor het gericht.**

**9 Hij Zelf zal de wereld oordelen in gerechtigheid
en over de volken op billijke wijze rechtspreken.**

**10 De HEERE is een veilige vesting voor de verdrukte,
een veilige vesting in tijden van benauwdheid.**

**11 Wie Uw Naam kennen, zullen op U vertrouwen,
omdat U, HEERE, niet hebt verlaten wie U zoeken.**

**12 Zing psalmen voor de HEERE, Die te Sion woont,
verkondig onder de volken Zijn daden.**

**13 Want Hij eist vergelding voor vergoten bloed, Hij denkt daaraan,
Hij vergeet het hulpgeroep van de ellendigen niet.**

**14 Wees mij genadig, HEERE,
zie mijn ellende aan, mij aangedaan door wie mij haten,
U Die mij opheft uit de poorten van de dood.**

**15 Dan zal ik al Uw loffelijke daden vertellen in de poorten van de dochter van
Sion, mij verheugen in Uw heil.**

**16 De heidenvolken zonken in het graf dat zij maakten;
hun voet raakte gevangen in het net dat zij heimelijk spanden.**

17 De HEERE is bekend geworden, Hij heeft recht gedaan.

De goddeloze raakt verstrikt in het werk van zijn eigen handen. Higgajon, Sela

**18 De goddelozen keren terug, naar de hel toe,
alle heidenvolken, die God vergeten.**

**19 Want de arme wordt niet voor altijd vergeten,
de hoop van de ellendigen vergaat niet voor eeuwig.**

**20 Sta op, HEERE, laat de sterveling zich niet sterk maken;
laat de heidenvolken voor Uw aangezicht geoordeeld worden.**

**21 HEERE, jaag hun vrees aan;
laat de heidenvolken weten dat zij stervelingen zijn. Sela**

Nummer 9 spreekt van Gods bezoeking met als doel het onderzoeken en het bloot leggen van het hart, het verzamelen van bewijsmateriaal en vanuit eerste hand "zien" of het verslag over het wetteloze gedrag waar is. Daarom is negen eveneens het getal dat oordeel of "vuur" voorstelt.

Het "vuur" mag dan erg pijnlijk voor ons vlees zijn, het geeft echter het leven aan onze geest. Het doel van het werk van de Heilige Geest is dan ook om een ieder tot bekering te brengen. Dit is de achtergrond van Psalm 9, waar wij Gods oordelen over de opstandigen zien uitgebeeld. Wanneer wij het Bijbelboek Genesis als een openbaring opvatten, zien wij dat Psalm 9 de rechtszaak tegen Nimrod weergeeft, waarbij zijn hartsgeheimen worden geopenbaard.

Psalm 9 heeft als titel: "Een psalm van David." In deze Psalm spreekt David over zijn eigen vijanden die tegen hem opstonden. David zegt in Psalm 9:4-21,

4 Want mijn vijanden zijn teruggedeinsd, zij zijn gestruikeld en van voor Uw aangezicht omgekomen. 5... U hebt Zich gezet op de troon, o rechtvaardige Rechter... 8 Maar de HEERE zetelt voor eeuwig, Hij heeft Zijn troon gereedgemaakt voor het gericht. 9 Hij Zelf zal de wereld oordelen in gerechtigheid en over de volken op billijke wijze rechtspreken... 17 De HEERE is bekend geworden, Hij heeft recht gedaan... 20 Sta op, HEERE, laat de sterveling zich niet sterk maken; laat de heidenvolken voor Uw aangezicht geoordeeld worden. 21 HEERE, jaag hun vrees aan; laat de heidenvolken weten dat zij stervelingen zijn. Sela

Daar waar het lijkt dat de psalm streng en hard jegens de goddelozen is, maakt David duidelijk dat "*Hij Zelf de wereld zal oordelen in gerechtigheid*", en dat Zijn oordeel "*op billijke wijze*" (evenredig) geschied. Met andere woorden, Hij zal hen volgens Zijn wet oordelen, niet volgens de wetten van de mens, die vaak alleen maar onrecht op onrecht bewerken. Men probeert te *straffen*, omdat men redeneert: hoe harder de straf, hoe minder misdaad. Wanneer de mens straft is afschrikking het belangrijkste doel, terwijl rechtvaardiging daaraan ondergeschikt is. God *oordeelt* altijd, omdat ware oordeel aan de misdaad gemeten wordt en het belangrijkste doel rechtvaardiging is. Afschrikking is hieraan ondergeschikt.

Psalm 9 kijkt eveneens terug naar het begin van rebellie, dat met Nimrod begon, wiens naam "rebel" betekent. Hier vinden wij een zeer interessant contrast dat de betekenis van het getal 9 onthult. De naam van Noach betekent "rust". Volgens het boek van de Oprechte (Jasher) had hij echter een tweede naam, namelijk Menachem, wat "trooster" betekent. Jasher 4:14 zegt ons,

14 En Methusalach noemde hem Noach, en zei: "In zijn tijd rustte de aarde en was zij vrij van corruptie," en zijn vader Lamech noemde hem Menachem, en zei: "Deze zal ons troosten over ons werk en over het zwoegen van onze handen, vanwege de aardbodem, die door God vervloekt is."

Mozes combineert de twee namen, zeggende in Gen. 5:28, 29,

28 Lamech leefde honderdtweeëntachtig jaar, en verwekte een zoon. 29 En hij gaf hem de naam Noach, en zei: Deze zal ons troosten [Hebr. *nacham*] over ons werk en over het zwoegen van onze handen, vanwege de aardbodem, die door de HEERE vervloekt is.

Deze waarschuwingsperiode van 120 jaar die Noach in Gen. 6:3 werd gegeven vertegenwoordigt de tijd van bezoeking voor de aarde. Gedurende die tijd verwierpen de meeste mensen de leiding van Noach, of Menachem, "de trooster". De rechtzaak werd

tegen hen aangespannen en vervolgens werd de aarde door een vloed veroordeeld. De vloed was uiteraard het onderwerp van Psalm 8.

Psalm 9 focust zich meer op Nimrod, de grote rebel die na de vloed leefde. Nimrod kwam in opstand tegen de vredige regering van Noach, die de rechtmatige koning over de aarde was. Hij was de ware erfgenaam van het heersersmandaat dat in Gen. 1:26-28 aan Adam was geschonken. Noach regeerde onder God en werd door de Heilige Geest geleid. Zijn zoon Sem bouwde Jeruzalem, de "vredesstad", de hoofdstad van het Koninkrijk van God.

Nimrod kwam in opstand tegen Noach en de Heilige Geest, want hij wilde zich de troon van God toe-eigenen en op zijn eigen manier regeren. Nimrod was de bouwer van Babylon, de tegenstelling van Jeruzalem. Babylon moet vervolgens beschouwd worden als "de bloedstad", want het vertegenwoordigt de hoofdstad van de gewelddadige rebellen. Helaas verenigde Jeruzalem zich later in de opstand, waarna de profeten haar de "bloedstad" noemden (Ez. 22:2; 24:6, 9). God verliet vervolgens die plaats (Jer. 7:11-15; 23:39; Ez. 11:23) en verklaarde het Nieuwe Jeruzalem als de ware vredesstad en de hoofdstad van Zijn Koninkrijk.

Psalm 9:5 zegt,

5 Want U hebt mijn recht en mijn rechtszaak behartigd, U hebt Zich gezet op de troon, o rechtvaardige Rechter.

Jezus Christus heeft alle bewijsmateriaal verzameld. Hij kent de harten en kan werkelijk alle bewijslast aandragen. David is er dus zeker van dat hij de rechtszaak tegen zijn vijanden, die hem vals beschuldigen – in het bijzonder degenen die zijn regeringsrecht over Israël aanvechten, kan winnen.

Psalm 9:6 zegt,

6 U hebt de heidenvolken bestraft, de goddeloze omgebracht, hun naam uitgewist, voor eeuwig en altijd [voor het tijdperk en verder – Concordant Version].

De terechtwijzing van Christus is een gedeelte van de rechtszaak waar het bewijs wordt getoond. In contrast met de volgelingen van de opstandelingen van Nimrod in Babylon zegt Psalm 9:12, 13 het volgende tegen de rechtvaardigen,

12 Zing psalmen voor de HEERE, Die te Sion woont, verkondig onder de volken Zijn daden. 13 Want Hij eist vergelding voor vergoten bloed, Hij denkt daaraan, Hij vergeet het hulpgeroep van de ellendigen niet.

Dit zijn troostwoorden voor de rechtvaardigen die onder de regering van de rebellen lijden. Het is een herinnering dat God de opstandigen aan het einde verantwoordelijk zal houden voor hun wanbestuur. Psalm 9:17 gaat verder met het thema van bezoeking (en goddelijk oordeel) over Babylon en mensen die tegen de rechtmatige Koning-Messias in opstand komen,

17 De HEERE is bekend geworden, Hij heeft recht gedaan. De goddeloze raakt verstrikt in het werk van zijn eigen handen. Higgajon, Sela

Higgajon is een meditatie (een alleenspraak, hardop spreken tot jezelf). Sela is een pauze om te reflecteren op de mediatie, voordat men de volgende verzen zelfverzekerd uitspreekt:

18 De goddelozen keren terug, naar sheol (vertaald met hel, letterlijk: dodenrijk) **toe, alle heidenvolken, die God vergeten. 19 Want de arme wordt niet voor altijd**

vergeten, de hoop van de ellendigen vergaat niet voor eeuwig. 20 Sta op, HEERE, laat de sterveling zich niet sterk maken; laat de heidenvolken voor Uw aangezicht geoordeeld worden. 21 HEERE, jaag hun vrees aan; laat de heidenvolken weten dat zij stervelingen zijn. Sela

Opstandige mensen, te beginnen met Nimrod, denken dat zij de troon van Christus kunnen toe-eigenen. Nimrod had zich moeten schikken onder de goddelijke en vredige heerschappij van Noach (en Sem). Maar hij koos ervoor om volken te veroveren en zijn eigen koninkrijk te stichten en mensen onder zijn wetten in slavernij te brengen. Degenen die zijn voetsporen volgen hebben vaak een te hoge dunk van zichzelf, maar God zal het uiteindelijk tot een punt brengen waar zij zullen inzien dat zij slechts mensen zijn, en geen goden.

Psalm 9 behandelt het probleem van rebellen die de troon van Christus zich toe hebben geëigend. Daarnaast biedt het ook hoop voor een nieuwe wereld in de toekomst, wanneer Christus en Zijn overwinnende lichaam opnieuw op hun rechtmatige plek worden aangesteld. Zoals we in Mat. 25:31 en 32 lezen, zullen de volken geoordeeld worden,

31 Wanneer de Zoon des mensen komen zal in Zijn heerlijkheid en al de heilige engelen met Hem, dan zal Hij zitten op de troon van Zijn heerlijkheid. 32 En voor Hem zullen al de volken bijeengebracht worden, en Hij zal ze van elkaar scheiden zoals de herder de schapen van de bokken scheidt.

De volken zullen een dagvaarding krijgen om te verschijnen voor de goddelijke rechtbank om een verslag te doen van hun daden. Babylon zal zelf geoordeeld worden, alleen niet meer als die oude stad. Babylon is nu een wereldsysteem geworden dat tegengesteld is aan het Koninkrijk van God en Zijn rechtvaardigheid. Zoals we lezen in Op. 18:21 is dit het wereldsysteem, de opvolger van Babylon, dat God zal gaan oordelen,

21 En een sterke engel hief een steen op als een grote molensteen, en wierp die in de zee, en zei: Zó zal Babylon, de grote stad, met geweld neergeworpen worden, en het zal nooit meer gevonden worden.

De omverwerping van Babylon betekent echter niet dat de individuele volken als natie niet meer zullen blijven bestaan. Babylon is het systeem dat de volken *onderdrukt*. De volken zullen juichen wanneer hun onderdrukker omvergeworpen is en vervangen wordt door het Koninkrijk van God. Wanneer het lied van Mozes tijdens de omverwerping van Babylon zal worden gezongen, zullen, zoals we lezen in Op. 15:3, 4, alle volken God aanbidden,

3 En zij zongen het lied van Mozes, de dienstknecht van God, en het lied van het Lam, met de woorden: Groot en wonderbaarlijk zijn Uw werken, Heere, almachtige God; rechtvaardig en waarachtig zijn Uw wegen, Koning van de heiligen! 4 Wie zou U niet vrezen, Heere, en Uw Naam niet verheerlijken? Immers, U alleen bent heilig. Want alle volken zullen komen en U aanbidden, want Uw oordelen zijn openbaar geworden.

Het lied stelt de vraag: *"Wie zou U niet vrezen, Heere, en Uw Naam niet verheerlijken?"* De enige reden waarom alle mensen Hem vandaag de dag niet verheerlijken komt omdat ze Hem niet kennen, want Hem kennen is Hem liefhebben. Hij is *"het verlangen van alle volken"* (Hag. 2:7). Zoals we al eerder vermeldde zegt 1 Kor. 14:25 dat wanneer de geheimen van het hart van de ongelovige door de Heilige Geest worden blootgelegd, zij *"het gezicht ter aarde werpen en God aanbidden."*

Het doel van de komst van Christus was om het volk de Vader en Zijn karakter te tonen. Zo ook is het doel van de openbaring van de zonen van God (Rom. 8:23) om dit werk te

vervullen door de liefde van Christus aan de rest van de wereld te openbaren. Wanneer dit eenmaal gebeurd is, wie zal dan NIET Zijn naam verheerlijken?

Dit impliceert dat ALLE volken Hem zullen verheerlijken en dit komt overeen met het beeld in Op. 5:13, waar alle levende wezens God aanbidden en verheerlijken. Wij zien dus dat het oordeel voor de volken niet zo afschuwelijk is zoals de apocalyptische kommer en kwel Bijbelleraren ons vaak hebben voorgehouden. Jezus Christus zal alle volken "op billijke wijze" (d.i. naar recht en wet) oordelen, en niet door hen simpelweg te straffen met verwoesting. Het Babylonische systeem zal volkomen verwoest worden, maar de mensen zullen gered en bevrijd worden uit hun slavernij onder de zonde en opstandigheid. In de toekomstige eeuw zullen zij Gods wegen leren (Jes. 2:3).

Psalm 9 wordt een onregelmatig acrostichon genoemd. Een naamdichte (acrostichon) psalm is een wijze van Hebreeuwse dichtvorm, waarbij het eerste vers met de *alef*, de eerste letter van het Hebreeuwse alfabet, begint. Het tweede vers begint met *beth*, de tweede letter van het Hebreeuwse alfabet. De derde begint met *gimel*, de letter, etc.

Het beste voorbeeld van een naamdichte psalm is Psalm 119 die bestaat uit 22 secties van telkens 8 verzen. Alle verzen van elke sectie beginnen met dezelfde letter van het Hebreeuwse alfabet. De eerste acht verzen beginnen dus met *alef*, de volgende met *beth*, en de volgende acht met *gimel*, etc. Psalm 119 is een psalm met een "regelmatig acrostichon".

Psalm 9 is echter een onregelmatig acrostichon. Dit betekent dat sommige letters overgeslagen zijn – in dit geval zijn er 7 letters weggelaten. Binnen de psalm is er een bepaalde chaos opgebouwd om op poëtische wijze de chaos van de opstandige mens weer te geven. De verzen in Psalm 9 beginnen met de *alef*, de eerste letter van het Hebreeuwse alfabet en brengt ons tot de *kaf*, hetgeen het midden van het alfabet is.

Psalm 9 eindigt daar in het midden van het Hebreeuwse alfabet. Psalm 10 gaat vervolgens met het naamdicht verder, beginnend met de volgende letter, *lamed*. Psalm 10 gaat met onregelmatig acrostichon verder, totdat het eindigt met *tav* (10:18), de laatste letter van het alfabet. Psalm 9 en 10 waren oorspronkelijk dus 2 helften van een en dezelfde psalm.

De Septuaginta (de Griekse vertaling van het Oude Testament, rond 280 v.Chr. vertaalt) verbindt Psalm 9 en 10 tot één psalm. Daarom wordt Psalm 11 in de Septuagint dus geïdentificeerd als Psalm 10, met als gevolg dat het de gemiddelde lezer in verwarring brengt.

Wanneer wij de psalm bestuderen en zien hoe zij de Bijbelse betekenis van getallen openbaren, wordt het duidelijk dat de enige manier om dit correct te doen is door Psalm 9 en 10 als één psalm te beschouwen. Beide psalmen openbaren de betekenis van het getal 9. Psalm 11 openbaart vervolgens naar behoren de betekenis van het getal 10, omdat het in wezen de tiende psalm is.

Er bestaat geen enkele manier om verwarring te voorkomen, daarom moeten we het probleem nu meteen het hoofd bieden. (Zie de voetnoot aan het einde van sectie II op pag. **n.n.b.**)

PSALM 9: DEEL 2 (SEPTUAGINTA)
PSALM 10 (HSV): VERVOLG VAN NIMROD, DE REBEL (GEN. 10:8-11)

**1 HEERE, waarom blijft U van verre staan?
Waarom verbergt U Zich in tijden van benauwdheid?
2 Fel en hoogmoedig achtervolgt de goddeloze de ellendige.
Laat hen gegrepen worden in de listige plannen die zij bedacht hebben!**

**3 Want de goddeloze beroemt zich over zijn hartenwens;
hij zegent de gierigaard, hij lastert de HEERE.
4 De goddeloze, met zijn neus trots omhoog, onderzoekt niet.
Al zijn gedachten zijn: Er is geen God!**

**5 Zijn wegen bezorgen te allen tijde verdriet.
Uw oordelen gaan hem te hoog, hij houdt ze ver van zich;
al zijn tegenstanders blaast hij weg.
6 Hij zegt in zijn hart: Ik zal niet wankelen,
want van generatie op generatie zal mij geen onheil treffen.**

**7 Zijn mond is vol vervloeking, bedrog en list,
onder zijn tong is kwaad en onrecht.
8 Hij ligt in een hinderlaag in de dorpen,
op verborgen plaatsen doodt hij de onschuldige,
zijn ogen loeren op de arme.**

**9 Hij ligt in een hinderlaag op een verborgen plaats,
zoals een leeuw in zijn schuilplaats;
hij ligt in een hinderlaag om de ellendige te overvallen,
hij overvalt de ellendige als hij hem in zijn net trekt.
10 Hij duikt neer, hij bukt zich,
en de arme valt in zijn sterke poten.
11 Hij zegt in zijn hart: God heeft het vergeten,
Hij heeft Zijn aangezicht verborgen,
Hij ziet het in eeuwigheid niet.**

**12 Sta op, HEERE God, hef Uw hand op,
vergeet de ellendigen niet.
13 Waarom lastert de goddeloze God?
Waarom zegt hij in zijn hart: U zult geen rekenschap eisen?**

**14 Ú ziet het wél, want U aanschouwt de moeite en het verdriet,
opdat men het in Uw hand geeft;
op Ú verlaat de arme zich,
U bent geweest een Helper van de wees.**

**15 Breek de arm van de goddeloze en de kwaaddoener,
eis rekenschap van hem over zijn goddeloosheid, tot U er niets meer van vindt.
16 De HEERE is Koning, eeuwig en altijd;
de heidenvolken zijn uit Zijn land verdwenen.**

**17 U hebt de wens van de zachtmoedigen gehoord, HEERE,
U zult hun hart versterken, Uw oor zal er acht op slaan
18 om de wees en de verdrukte recht te doen.
Dan zal een aardse sterveling voortaan geen geweld meer bedrijven.
Voor de koorleider.**

Psalm 10 is de tweede helft van Psalm 9 en zodoende blijft de betekenis van het getal 9 van toepassing op Psalm 10. De Septuaginta (Griekse vertaling van het Oude Testament) scheidt Psalm 10 niet van Psalm 9. Psalm 10 is dus het tweede gedeelte van Psalm 9. De psalmist begint in vers 1 met een vraag aan God om bezoeking,

1 HEERE, waarom blijft U van verre staan? Waarom verbergt U Zich in tijden van benauwdheid?

Met andere woorden, waarom blijft u van verre staan? Kom en bezoek ons! Kom en zie wat er gaande is. Kom en vergader het bewijsmateriaal voor veroordeling. Vers 4 gaat verder,

4 De goddeloze, met zijn neus trots omhoog, onderzoekt niet [zoekt God niet]. Al zijn gedachten zijn: Er is geen God!

Vanuit het oogpunt van de onderdrukten onder de opstandige heersers van het wereldsysteem, is dit elke roep van de gelovige die verlangt naar het op aarde openbaar worden van de heerschappij van Christus. De belangrijkste reden dat de mens twijfelt aan het bestaan van God is in feite de aanwezigheid van het kwaad op aarde. Zij vragen: "Als God werkelijk bestaat, waarom staat Hij dan al dit kwaad en al deze ellende op aarde toe?"

Te vaak heeft de Kerk hierop gereageerd met het volgende antwoord: "God is hier niet echt verantwoordelijk voor, het is de mens die het kwaad op aarde heeft gebracht." Een dergelijke reactie probeert de verantwoordelijkheid bij God vandaan te houden, maar wel ten koste van Zijn soevereiniteit. De logische conclusie die uiteindelijk hieruit getrokken kan worden is dat God een enorme reus is die hulpeloos in Zijn handen wrijft terwijl de mens constant doorgaat met het creëren van kwade omstandigheden op aarde. Deze opvatting stelt dat God tot de grote oordeelsdag niets kan of wil doen.

Het probleem van deze opvatting is ten eerste dat de Bijbel vol staat met voorbeelden waar God Zich WEL in de omstandigheden van de mens mengde. Wie kan het verhaal van koning Nebukadnezar in Daniël 4 nu vergeten, waar God de koning afzette en hem "zeven tijden" (jaren) gras liet eten? Als God toentertijd zo iets kon doen, waarom kan Hij dit dan niet altijd doen wanneer Hij hiervoor kiest? God is echt niet zo hulpeloos zoals sommige christenen geleerd is.

De sleutel is het begrijpen van de wet. De mens heeft de wetten van tijd niet begrepen, waarbij Gods oordelen volgens specifieke tijdcycli geschieden. Toen Adam zondigde werden hij en zijn kinderen door de wet veroordeeld om zes dagen te arbeiden voordat zij een sabbatsrust mochten ingaan. Deze arbeid wordt in Exodus 21:2 onder andere afgebeeld binnen een zesjarige periode van slavernij voordat een slaaf vrij komt en hij een betere rust ingaat. Ook wordt het afgebeeld in een 49-jarige Jubeljaarcyclus (Lev. 25:8), waarna de mens zijn verloren erfdeel mocht opeisen en de hoogste mate van rust in kon gaan.

Elk individu door heel de geschiedenis heen heeft zijn of haar levensverhaal. Sommigen hebben een zwaar leven, terwijl anderen in weelde leven. Maar op het niveau van Adam wordt een ieder onderworpen aan de slavernij van het vlees en moet hij zijn tijd tot de bestemde tijd van vrijlating uitdienen. Dit geldt voor zowel voor als na het kruis. Vanaf de kruisiging van Jezus door heel Handelingen heen zien wij dat de overwinnaars, vanwege het getuige zijn, mishandeld en gedood worden. Dergelijke vervolging en marteling doet zich tot aan onze huidige tijd in vele variaties voor.

De zonde werd door Adam geïntroduceerd en de wereld heeft sinds die tijd hiervan de consequenties moeten dragen. De mens is ongeduldig geworden omdat zij weet dat een soevereine God aan al dit kwaad meteen een einde kan maken. Maar als zij de goddelijke

wet zou bestuderen, dan zouden zij Zijn gedachte inzake deze kwestie kennen. Zij zouden dan gaan zien dat er voor alle dingen een bestemde tijd is. Dit zijn goddelijke wetten. Zij zijn voor de mens niet regelgevend, waardoor de meeste mensen ook niet met deze wetten zullen overeenstemmen of zullen begrijpen.

Het is dus waar dat er zaken zijn die God tot aan het oordeel van de grote witte troon niet zal oordelen. Dit zijn de wortels en de oorsprong van zonde dat begon met de val van Adam. Er zijn echter vele mindere zaken die God op bestemde tijden oordeelt. Op haar bestemde tijd oordeelde Hij Sodom. Op haar bestemde tijd oordeelde Hij Kanaän. Op haar bestemde tijd oordeelde Hij Babylon. Gods geduld leek in elk geval veel te groot vanuit het perspectief van de gelovigen op aarde. Toch breekt de tijd van oordeel altijd aan.

De overwinnaars zijn degenen die de tijd nemen om te leren hoe God denkt om zo in overeenstemming met Hem te komen. Dit zijn ook degenen die met Hem zullen regeren en de aarde volgens de geest van Christus zullen oordelen. In 1 Kor. 6:2 zegt Paulus ons: *"Weet u niet dat de heiligen de wereld zullen oordelen?"*

Opstandige mensen geloven niet dat er een God is die hun daden zal oordelen en hen aansprakelijk zal houden voor hun onderdrukking. Alle mensen hebben een god. Zelfs een "atheïst" is iemand die zichzelf als god aanbidt, want hij erkent geen hogere autoriteit dan die van hemzelf en zijn welzijn. Psalm 10:6-13 gaat verder,

6 Hij zegt in zijn hart: Ik zal niet wankelen, want van generatie op generatie zal mij geen onheil treffen. 7 Zijn mond is vol vervloeking, bedrog en list, onder zijn tong is kwaad en onrecht. 8 Hij ligt in een hinderlaag in de dorpen, op verborgen plaatsen doodt hij de onschuldige, zijn ogen loeren op de arme. 9 Hij ligt in een hinderlaag op een verborgen plaats, zoals een leeuw in zijn schuilplaats; hij ligt in een hinderlaag om de ellendige te overvallen, hij overvalt de ellendige als hij hem in zijn net trekt. 10 Hij duikt neer, hij bukt zich, en de arme valt in zijn sterke poten. 11 Hij zegt in zijn hart: God heeft het vergeten, Hij heeft Zijn aangezicht verborgen, Hij ziet het in eeuwigheid niet... 13 Waarom zegt hij in zijn hart: U zult geen rekenschap eisen?

Enkele gedeelten hiervan worden in het derde hoofdstuk van Romeinen geciteerd om het opstandige hart van de mens te beschrijven – *"zowel Joden als Grieken"* (Rom. 3:14). Dit is de houding van de opstandigen die zichzelf als goden zien en anderen als slaven die gebruikt moeten worden voor persoonlijke doeleinden. Zij kijken naar de geschiedenis en zien dat God niet verschijnt om de slechte heersers voor hun daden aansprakelijk te houden en concluderen dat het geduld van God – als Hij al zou bestaan – voor eeuwig zal bestaan. Maar de psalmist concludeert in vers 16 met de hoop van elke gelovige,

16 De HEERE is Koning, eeuwig en altijd [voor het tijdperk en verder – Concordant Version]; **de heidenvolken zijn uit Zijn land verdwenen. 17 U hebt de wens van de zachtmoedigen gehoord, HEERE, U zult hun hart versterken, Uw oor zal er acht op slaan 18 om de wees en de verdrukte recht te doen. Dan zal een aardse sterveling voortaan geen geweld meer bedrijven.**

De "mens van de aarde" is het hoofdthema van de Psalm 9 tot 15. Nimrod was de eerste stichter van een grote natie die dit beeld van het aardse karakter toonde. Maar de corruptie zelf begon al eerder, Nimrod was slechts de eerste die de rebellie tegen God organiseerde en de macht van Zijn gezalfden (Noach en Sem) greep. Vervolgens verliet Sem Mesopotamië en bouwde hij de stad Salem (vrede), d.i. Jeruzalem. Hij was priester van de Allerhoogste God (El Elyon), een koningpriester, want in die tijd was de dienst van profeet, priester en koning verenigt. Pas later, vanwege corruptie binnen het priesterschap, werden deze diensten gescheiden en aan verschillende mensen gegeven.

Wanneer men door angst, in plaats van liefde regeert, dan zijn dit onderdrukkers en terroristen. Dit was ook de traditie die Nimrod instelde en deze traditie is sinds die tijd door bijna alle leiders in stand gehouden – sommige meer dan andere. Een sleutelvers dat Nimrod en jagers als hem beschrijft is Psalm 10:9,

9 Hij ligt in een hinderlaag op een verborgen plaats, zoals een leeuw in zijn schuilplaats; hij ligt in een hinderlaag om de ellendige te overvallen, hij overvalt de ellendige als hij hem in zijn net trekt.

Dit herinnert ons aan Gen. 10: *"Als Nimrod, een geweldig jager voor het aangezicht van de HEERE."* In latere jaren was Ezau eveneens *"een man ervaren in de jacht, een man van het veld"* (Gen. 25:27). Dit refereert niet alleen naar het jagen op dieren, maar ook op mensen. Het boek van de Oprechte bevestigt dit, want Jasher 7:33 zegt ons,

33 Het werd in die dagen gewoon dat wanneer een man zijn getrainde mannen voor een slag inzette, hij tot hen sprak: "Zoals God aan Nimrod deed, die een machtige jager op aarde was, en die de vijanden van zijn broederen overwon en ze bevrijdde, zo zal God ons sterken en ons deze dag bevrijden."

Zowel Nimrod en Ezau waren jagers en zij gebruikten deze eigenschap om op de ziel van de mens te jagen. Jezus zei dat *"het veld (de akker) de wereld is"* (Mat. 13:38). Dus Ezau – *"een man van het veld"* – was een man van de wereld, in plaats van een man van God. Hij en zijn nakomelingen waren bloeddorstig (Ez. 35:6), omdat zij op de zielen van de mensen jaagden.

Om aan te tonen dat Christus op een dag deze onderdrukkers omver zal werpen en de aarde *"voor het tijdperk en verder"* zal regeren zegt Psalm 10:16 het volgende in verschillende vertalingen,

16 De HEERE is Koning, eeuwig en altijd (HSV en NBV)

16 Yahweh is Koning voor het tijdperk en verder (Concordant Version, in Nederlands overgezet)

16 De HEERE zal in het tijdperk (aiona) regeren, en zelfs in het tijdperk der tijdperken [aiona tou aionos] (Septuaginta)

Psalm 10:16 wordt lichtelijk in Op. 11:15 geciteerd,

15... De koninkrijken van de wereld zijn van onze Heere en van Zijn Christus geworden, en Hij zal Koning zijn in alle eeuwigheid.

Het Nieuwe Jeruzalem van Christus zal de plaats in nemen van het Geheimenis Babylon van Nimrod, net zoals het de plaats van het oude Jeruzalem innam ("Hagar", Gal. 4:25; Heb. 12:22). De nieuwe tempel ("ons lichaam", 1 Kor. 3:16) zal de plaats in nemen van de toren van Babel, net zoals het plaats innam van de tempel in het oude Jeruzalem. Christus en Zijn lichaam van overwinnaars zullen de plaats van de toe-eigenaars innemen en zullen de heerschappij ontvangen om zo Gen. 1:26-28 te vervullen. Zij zullen "in het tijdperk der tijdperken", dat het grootste tijdperk zal zijn, de aarde beërven. Dat grote tijdperk wordt in Op. 20:6 uitgemeten met duizend jaar en wordt beschouwd als een sabbatmillennium. Psalm 10 eindigt met het naschrift: "Voor de koorleider".

**PSALM 10 (SEPTUAGINTA)
PSALM 11 (HSV): SODOM, LOT EN ABRAHAM (GEN. 12-14)**

1 Een psalm van David.

Ik heb tot de HEERE de toevlucht genomen.

Hoe kunt u dan zeggen tegen mijn ziel:

Vlucht weg naar uw bergen, als een vogel!

2 Want zie, de goddelozen spannen de boog,

zij leggen hun pijlen op de pees

om in het donker te schieten op de oprechten van hart.

3 Voorzeker, de fundamenten worden omvergehaald!

Wat kan de rechtvaardige dan doen?

4 De HEERE is in Zijn heilig paleis,

de troon van de HEERE staat in de hemel;

Zijn ogen doorzien,

Zijn blikken beproeven de mensenkinderen.

5 De HEERE beproeft de rechtvaardige,

maar Zijn ziel haat de goddeloze en wie geweld liefheeft.

6 Hij zal op de goddelozen valstrikken, vuur en zwavel doen regenen.

Een verschroeïende stormwind zal het deel van hun beker zijn.

7 Want de HEERE is rechtvaardig,

Hij heeft rechtvaardige daden lief.

De oprechten zullen Zijn aangezicht aanschouwen.

Voor den opperzangmeester, op de Scheminîth.

Omdat de Psalmen 9 en 10 twee helften zijn van een en dezelfde psalm is Psalm 11, zoals de Septuaginta aantoonde, in onze Bijbel in wezen de tiende psalm. Dus Psalm 11 openbaart in wezen de betekenis van het getal 10.

Tien is het getal dat de tijd van oordeel portretteert, waarbij de mens of een beloning ontvangt, of onder het goddelijke oordeel komt. De wet moet hoe dan ook vervuld worden en de goddelijke orde moet hersteld worden. Daarom richt deze Psalm zich op het goddelijke oordeel over Sodom en Gomorra.

Psalm 11 heeft als aanhef: "Een psalm van David." (*Onthoudt dat dit in wezen de tiende psalm is.*) Als zodanig herdenkt het hoe God hem in zijn leven heeft beschermd. Het toont aan hoe God hem een schuilplaats bood, terwijl het oordeel van God op de goddeloze neerdaalde.

Psalm 11 kijkt eveneens terug naar de dag dat God ten tijde van Abraham Sodom en Gomorra verwoestte. In Genesis 13 had Abraham (toentertijd nog bekend onder de naam Abram) zijn neef Lot de keus gegeven waar hij zich wilde vestigen – of in de vruchtbare vlakte van Sodom, of in het schaarse bergland. Ondanks dat de steden van die vlakte goddeloos waren, koos Lot voor Sodom (Gen. 13:11), waardoor het schaarse bergland voor Abraham overbleef.

Lot was een rechtvaardig man (2 Pet. 2:7), maar misschien niet zo wijs. Voor haar verwoesting met "zwavel en vuur" (Gen. 19:24), bevrijdde de engelen van God Lot en zijn gezin uit Sodom. Psalm 11 kijkt dus terug op de bevrijding van Lot. Vers 1 zegt,

1 Ik heb tot de HEERE de toevlucht genomen. Hoe kunt u dan zeggen tegen mijn ziel: Vlucht weg naar uw bergen, als een vogel!

Het feit is dat de engelen tegen Lot vertelde dat hij naar de bergen moest vluchten. Gen. 19:17 zegt,

17 En het gebeurde, toen zij hen buiten de stad gebracht hadden, dat Hij zei: Vlucht voor uw leven, kijk niet achter u en blijf nergens op heel deze vlakke staan; vlucht naar het bergland, anders wordt u weggevaagd.

Het oordeel zou spoedig over die goddeloze steden in de vallei komen. Hun morale fundament was zo uitgehold tot het punt waar homoseksuele relaties als normaal werden beschouwd (Gen. 19:5; Judas 7). Lot was in Sodom een rechter, want de engelen vonden hem terwijl hij *"in de poort van Sodom zat"* (Gen. 19:1). Dit was publiekelijk terrein waar de rechters de geschillen van de burgers berechtte (Deut. 21:19; 22:15, 24; 25:7).

Het zou wel een enorm moeilijke taak zijn geweest om in zo'n corrupte stad een rechter te zijn, maar blijkbaar was Lot de enige burger die niet omgekocht kon worden. Lot deed in dergelijke omstandigheden het beste naar vermogen, maar luister naar zijn gejammer in de woorden van Psalm 11:3,

3 Voorzeker, de fundamenten worden omvergehaald! Wat kan de rechtvaardige dan doen?

Psalm 11:4, 5 gaan verder,

4 De HEERE is in Zijn heilig paleis, de troon van de HEERE staat in de hemel; Zijn ogen doorzien, Zijn blikken beproeven de mensenkinderen. 5 De HEERE beproeft de rechtvaardige, maar Zijn ziel haat de goddeloze en wie geweld liefheeft.

Dit is zowel een verwijzing naar Genesis 18, waar God de rechtvaardige (Abraham) beproefde, als naar Genesis 19, waar God de goddeloze stad Sodom beproefde. Als eerste kwam God naar Abraham om zijn hart te beproeven. Dit was het werkelijke doel van de goddelijke bezoeking op weg naar Sodom. Abraham bemiddelde voor Sodom vanuit een oprechte liefde voor de mensheid, terwijl zij goddeloos was. Toen de engelen ten slotte in Sodom aankwamen werden zowel Lot als de Sodomieten beproefd.

Lot vertegenwoordigt de vleselijk gelovigen – zij die in God geloven, maar daarnaast ook nog het materialisme en de welvaart van het wereldsysteem liefhebben. Dus was Lot, ondanks zijn rechtvaardigheid, onwillig om Sodom te verlaten. Hij had er ten slotte voor gekozen om daar te gaan wonen, in plaats van in het schaarse bergland waar Abraham leefde. Hij was veel te veel gesteld op de leer van welvaart. Lot is vandaag de dag een beeld van de kerk van Laodicea, dat de illusie van welvaart, gebaseerd op monetaire rijkdom, heeft (Op. 3:17). Toch zijn zij vanuit goddelijk oogpunt met armoede getroffen, want zij hebben maar weinig kennis van de rijkdom van het Woord. Psalm 11:6 zegt vervolgens,

6 Hij zal op de goddelozen valstrikken, vuur en zwavel doen regenen. Een verschroeiende stormwind zal het deel van hun beker zijn.

Dit is een verwijzing naar Genesis 19:24-28, waar staat,

24 Toen liet de HEERE zwavel en vuur over Sodom en Gomorra regenen. Het kwam van de HEERE uit de hemel. 25 Hij keerde deze steden en heel de vlakke ondersteboven, met alle inwoners van de steden en het gewas op het land... 27

En Abraham stond 's morgens vroeg op en ging naar de plaats waar hij voor het aangezicht van de HEERE had gestaan. 28 Hij keek uit over Sodom en Gomorra en over heel het gebied van de vlakte. En zie, hij zag dat er rook van dat land opsteeg, zoals de rook van een oven.

God verwoestte de steden van Sodom en Gomorra hoofdzakelijk volgens het oordeel van de wet die gevonden kan worden in Lev. 18:22-24,

22 U mag niet slapen met een mannelijk persoon, zoals u met een vrouw slaapt. Dat is een gruwel...24 U mag uzelf niet verontreinigen met al die dingen, want de heidenvolken die Ik vóór u uit ga verdrijven, hebben zich met al die dingen verontreinigd.

In dit oordeel spaarde God Lot, hoewel hij later tijdens de beproeving wel zijn vrouw verloor. Lot vertegenwoordigt de vleselijk-denkende christen die "rechtvaardigheid" door geloof is toegerekend, maar die *"echter zal behouden worden, maar wel zo: als door vuur heen"* (1 Kor. 3:15). Net zoals het meeste van Lot zijn bezittingen en rijkdom door het vuur werd verbrand, zo zullen ook de werken van hout, hooi of stro verbranden (1 Kor. 3:13).

Alle rijkdom die Lot in Sodom had vergaard ging uiteindelijk verloren. Hij werd zo depressief dat hij begon te drinken. Zijn twee dochters, die dachten dat de wereld door vuur verteerd was, besloten om de aarde her te bevolken. Maar sinds hun vader de enige overgebleven man was (zoals zij dachten), maakten ze gebruik van hem toen hij dronken van wijn was. De twee dochters van Lot werden dus de moeders van Moab en Ammon, die beiden door incest verwekt waren (Gen. 19:36).

Lot is dus een Bijbels beeld van de vleselijk gelovige en hoe hij bij de algemene opstanding, aan het einde van Openbaringen 20, zal opstaan. Het werk van deze gelovigen zal door het vuur beproefd worden, maar omdat zij geloven in het offer van Christus voor de zonde zullen zij op dat moment het eeuwige leven ontvangen (Joh. 5:58, 59). Voor een verdere studie over de twee opstandingen verwijs ik u naar "The Purpose of Resurrection".

Psalm 11:7 concludeert,

7 Want de HEERE is rechtvaardig, Hij heeft rechtvaardige daden lief. De oprechten zullen Zijn aangezicht [*paniyim*, "Zijn aangezicht" of "Zijn aanwezigheid"] aanschouwen.

Het Hebreeuwse woord *paniyim* is het meervoud van *panah*, dat "aangezicht of aanwezigheid" betekent. De "i" (*yod*) aan het einde van het woord zorgt ervoor dat we het lezen als "Zijn aangezicht".

De profetische betekenis van dit woord *paniyim* wordt bepaald door het verhaal van Mozes in Exodus 34, waar Mozes de berg afkomt en zijn gezicht de heerlijkheid van God weerspiegelt. Dit was de achtste bergbeklimming van Mozes geweest, waardoor het de achtste dag van het Loofhuttenfeest vertegenwoordigd, waarbij de volheid van de Geest zal worden uitgeschonken (Joh. 7:37-39). In dat verhaal was het volk echter te bang om Mozes in het gezicht te kijken, waardoor hij gedwongen was om de heerlijkheid van God te versluieren.

Wanneer de psalmist dus zegt dat *"de oprechten Zijn aangezicht zullen aanschouwen"*, dan kijkt hij uit naar de dag van onze transfiguratie. Hierover geeft Paulus in 2 Kor. 3:18 uitleg,

18 Wij allen nu, die met onbedekt gezicht de heerlijkheid van de Heere als in een spiegel aanschouwen, worden van gedaante veranderd naar hetzelfde beeld, van heerlijkheid tot heerlijkheid, zoals dit door de Geest van de Heere bewerkt wordt.

Het gezicht van Mozes was als een spiegel die de heerlijkheid van God reflecteerde. Deze verheerlijking van het lichaam is het doel van het Loofhuttenfeest en dit feest zal in ons, wanneer onze lichamen zullen transfigureren, vervuld worden, net zoals dit met Mozes en Christus gebeurde (Mat. 17:2).

Het thema van Gods aangezicht aanschouwen kan door heel de Schriften heen gevonden worden. In het Nieuwe Testament gebruikt Paulus de term *prosopon* voor het "aangezicht" of de "aanwezigheid" van God. Ook gebruikt hij nog een andere term, namelijk *parousia*, dat over het algemeen wordt vertaald als de (tweede) "komst" van Christus, maar het betekent in wezen "nabij zijn" of aanwezigheid. Paulus gebruikte de Griekse taal om de Hebreeuwse gedachte achter *paniym* uit te drukken.

De komst van Christus heeft dus veel te maken met de komst van de volheid van de Geest op ons, waardoor onze lichamen spiegels van Zijn heerlijkheid zullen worden. Dit is de doop van vuur, het zichtbaar worden van Gods heerlijkheid op ons. Dit is de ultieme "toevlucht" van vers 1 die God voor de rechtvaardige heeft bepaald. Het zou in contrast moeten staan met het vuur van God (de wet) waarmee God de goddeloze oordeelt.

Dit brengt ons wederom tot de betekenis van het getal tien, dat het oordeel van de wet is. Het vuur dat Sodom en Gomorra letterlijk verteerde was een symbool van de goddelijke wet en het oordeel dat uit die wet voortkomt. Vanwege deze reden werd het, toen God de wet aan Mozes gaf, "*de vurige wet*" genoemd (Deut. 33:2).

Jeremia 23:29 zegt: "*Is niet Mijn woord zó, als het vuur?*"

Uiteindelijk is de "vuurpoel" in Op. 20:14, 15 het oordeel van de wet zoals deze in de Schrift wordt gedefinieerd. Voor een volledige studie over de aard van dit vuur verwijs ik u naar mijn boek "The Jugdmnts of the Divine Law".

Psalm 11 eindigt met het naschrift: "Voor den opperzangmeester, op de Scheminîth." Er zijn twee "Scheminîth-psalmen", namelijk deze en Psalm 5. Zoals we al eerder in ons commentaar op Psalm 5 hebben gezegd, zegt de Concordantie van Strong dat de *Scheminîth* waarschijnlijk een achtsnarige lier betekent, omdat de stam van het woord "acht" of "achtste" betekent. Bullinger suggereert dat het refereert aan de erfgenamen die op "de achtste dag waren besneden".

Beide opvattingen zijn waarschijnlijk correct. De wet van de eerstgeborene (Ex. 22:29-31) zegt ons dat zij op de achtste dag aan God getoond moesten worden. De achtsnarige lier weerspiegelde die wet. De betekenis is duidelijk: de erfgenamen van de aarde zullen de zonen van God zijn, wanneer zij op de achtste dag (van het Loofhuttenfeest) aan God getoond worden. Op die dag "*zullen de oprechten Zijn aangezicht aanschouwen*" (Psalm 11:7).

**PSALM 11 (SEPTUAGINTA)
PSALM 12 (HSV): HET BEDROG VAN ABRAHAM (GEN. 12, 20)**

1 Een psalm van David.

2 Breng verlossing, HEERE, want goedertieren mensen zijn er niet meer, onder de mensenkinderen zijn er nog maar weinig trouw.

3 Valse dingen spreekt men tot elkaar, met vleierende lippen; dubbelhartig spreekt men.

4 Laat de HEERE alle vleierende lippen afsnijden en de tong vol grootspraak.

5 Zij zeggen: Met onze tong zullen wij de overhand hebben! Onze lippen zijn van ons! Wie is heer over ons?

6 Om de verwoesting van de ellendigen en het gekerm van de armen zal Ik nu opstaan, zegt de HEERE;

Ik zal in veiligheid brengen wie hij weg wil blazen.

7 De woorden van de HEERE zijn reine woorden, als zilver gelouterd in een aarden smeltkroes, gezuiverd zevenmaal.

8 Ú, HEERE, zult hen bewaren,

U zult hen beschermen tegen dit geslacht, voor eeuwig.

9 Overal draven goddelozen rond, wanneer de gemeensten onder de mensenkinderen verhoogd worden.

Voor de koorleider.

Elf is het getal van onvolmaaktheid, chaos of wanorde.

Omdat Psalm 9 en 10 twee helften van dezelfde psalm zijn is Psalm 12 in wezen de 11^e psalm en openbaart het het principe van chaos na aanleiding van de zonde van Adam. Psalm 12 richt zich op de chaos die veroorzaakt wordt door de bedrieglijke leugens van de vleselijke mens in contrast met de reine woorden van God. In deze psalm drukt David zijn frustratie uit vanwege de leugenaars en vleiers in zijn tijd. Psalm 12:3-5 zegt,

3 Valse dingen spreekt men tot elkaar, met vleierende lippen; dubbelhartig spreekt men. 4 Laat de HEERE alle vleierende lippen afsnijden en de tong vol grootspraak. 5 Zij zeggen: Met onze tong zullen wij de overhand hebben! Onze lippen zijn van ons! Wie is heer over ons?

Psalm 12 blikt ook terug op Genesis 12, waar we het verhaal van Abrams bedrog kunnen lezen. Toen Abram in Gen. 12 naar Kanaän ging, arriveerde hij middenin een hongersnood, dus reisde hij door het land en ging hij naar Egypte. Maar hij was bang dat de Egyptenaren hem zouden doden om zo zijn vrouw Sara te verkrijgen, want zij was erg mooi. Daarom instrueerde hij haar in Gen. 12:13 om hen te bedriegen:

13 Zeg toch dat je mijn zuster bent, zodat het mij omwille van jou goed zal gaan en ik omwille van jou blijf leven.

Zijn angst zorgde voor het probleem dat hij in wezen wilde vermijden. Farao zag dat zij mooi was en nam haar op in zijn harem, denkende dat zij de "zus" van Abram was. De

term “zus” omvatte in die dagen een naast familielid en Sara was in feite zijn nicht. Zij was namelijk de dochter van Abrams broer Haran.

Abram kon het bedrog voor zichzelf ongetwijfeld rechtvaardigen, net zoals velen dit vandaag de dag ook kunnen. Is een man niet gerechtvaardigd te liegen om zo zijn vrouw te beschermen? Maar Abram handelde niet in geloof en zijn woorden waren niet “rein” zoals het Woord van God. Hij vertrouwde wel op God, maar zijn vertrouwen was nog niet ten volle beproefd in het vuur dat God gebruikt om het te zuiveren.

Dit alles deed zich voor voordat de naam van Abram veranderd was in Abraham en de naam van Saraï was veranderd in Sara. Het spreekt dus van gelovigen nog voor hun vervulling met de Heilige Geest (de letter *hey*, de adem van God). Zij waren nog in opleiding.

Vanwege de plagen die God over Farao liet komen riep hij Abram tot zich om hem over Sara te ondervragen. Gen. 12:18-20 zegt,

18 Toen riep de farao Abram en zei: Wat hebt u mij aangedaan? Waarom hebt u mij niet verteld dat zij uw vrouw is? 19 Waarom hebt u gezegd: Zij is mijn zuster, zodat ik haar tot vrouw genomen heb? Nu, hier is uw vrouw; neem haar mee en ga! 20 En de farao gaf enige mannen opdracht met betrekking tot hem en zij begeleidden hem en zijn vrouw en alles wat hij had het land uit.

Toen Abram toegaf dat zij zijn vrouw was gaf farao Sara terug aan Abram en liet hij hen deporteren. Maar Abram leerde hier blijkbaar niets van, zelfs niet toen zijn naam in *Abraham* veranderd was. In Gen. 20 zien we hem ditzelfde bedrog plegen, ditmaal in Gerar met de Filistijnse koning Abimelech. Gen. 20:2 zegt,

2 Abraham zei van zijn vrouw Sara: Zij is mijn zuster. Toen stuurde Abimelech, de koning van Gerar, een bode en haalde Sara weg. 3 Maar God kwam in een nachtelijke droom bij Abimelech en zei tegen hem: Zie, u gaat sterven vanwege de vrouw die u genomen hebt, want zij is met een man getrouwd!

De reine woorden van God werden dus aan de Filistijnse koning geschonken om zo de onreine woorden van Abraham omver te werpen en tegen te spreken! De ironie van de situatie is ongelooflijk, maar het is een zelfde soort situatie die we eerder met Farao zagen. Daarom zegt Psalm 12:7,

7 De woorden van de HEERE zijn reine woorden, als zilver gelouterd in een aarden smeltkroes, gezuiverd zevenmaal.

Wanneer de HEERE spreekt dan zijn de woorden rein. Maar wanneer de mens de woorden van God spreekt, dan is hun mogelijkheid om Zijn stem te horen vaak gecompromitteerd door de afgoden van het hart (Ezechiël 14:1-11). Slechts door tijd en ervaring wanneer God ons zuivert in de “oven” kunnen onze woorden volkomen de woorden van God, zonder enkele menging, worden. Reine woorden zijn het belangrijkste binnen de training van overwinnaars om Gods koninkrijk te kunnen regeren. Pas wanneer zij de reine woorden zonder bedrog spreken, kunnen zij de wereld in rechtvaardigheid oordelen. Vanwege deze reden richt de psalm zich op dat thema.

Paulus zegt ons in Gal. 3:29,

29 En als u van Christus bent, dan bent u Abrahams nageslacht en overeenkomstig de belofte erfgenamen.

Zodoende zijn de principes van Psalm 12 van toepassing op een ieder die van Christus is. Net zoals Hij Abraham opleidde om de waarheid in geloof te spreken, zo traint Hij ook het

zaad van Abraham. Door hun woorden zevenmaal in het vuur te zuiveren kwalificeert Hij hen om binnen Zijn Koninkrijk te regeren.

Psalm 12 eindigt met het naschrift: "Voor de koorleider."

**PSALM 12 (SEPTUAGINTA)
PSALM 13 (HSV): DE GEBOORTE VAN IZAK, DE VERVOLGING DOOR ISMAËL
(GEN. 17, 21)**

1 Een psalm van David.

2 Hoelang nog, HEERE? Zult U mij voor altijd vergeten?

Hoelang zult U Uw aangezicht nog voor mij verbergen?

**3 Hoelang zal ik nog plannen maken in mijn ziel,
verdriet hebben in mijn hart, dag na dag?**

Hoelang zal mijn vijand zich nog boven mij verheffen?

4 Zie mij aan, verhoor mij, HEERE, mijn God!

Verlicht mijn ogen, anders ontslaap ik in de dood,

**5 anders zegt mijn vijand: Ik heb hem overwonnen,
en verheugen mijn tegenstanders zich, wanneer ik wankel.**

6 Ik echter vertrouw op Uw goedertierenheid,

mijn hart zal zich verheugen in Uw heil,

ik zal voor de HEERE zingen,

omdat Hij goed voor mij geweest is.

Voor de koorleider.

Twaalf is het getal van volmaakte regering en goddelijke autoriteit. Het volgt op 11, de chaos voorafgaand aan deze volmaaktheid.

Psalm 13 heeft als titel: "Een psalm van David". Psalm 13 refereert aan de vijanden van David die constant tegen hem samenzweren en hem proberen omver te werpen. Het behandelt de tijd waarin zijn vijanden zich verheugen en het lijkt dat God de rechtvaardigen in de steek laat. David heeft dit vele malen meegemaakt en het leerde hem geduld en vertrouwen. God gebruikte de oppositie en vervolging om David te trainen, opdat hij de geestelijke kwaliteiten zou gaan bezitten om correct te regeren.

Psalm 13 (de twaalfde psalm) brengt dus twee zaken naar voren: (1) de oppositie door de vijanden van Gods verkozen heerser; en (2) de tijd die nodig is voor de toekomstige heersers van het Koninkrijk om geduld te leren. Wanneer iemand weet dat hij geroepen is om te heersen, dan neigt hij ernaar eerst ongeduldig te zijn. Hij wil *nu* regeren, zodat hij de aarde aan Christus kan onderwerpen. Hij staat te popelen om de gelegenheid te krijgen om goed te doen. Maar God gebruikt de oppositie om de heerser te leren dat het niet zijn strijd is, maar die van God. Wachten is veel moeilijker dan strijden.

De psalm blikte eveneens terug naar het verhaal van Abram en Izak. Abram en Sara moesten geduld leren om te wachten op de tijd dat de HEERE de beloofde erfgenaam geboren zou laten worden. Toen zij ten slotte voorbij de leeftijd kwamen dat zij nog kinderen konden krijgen, besloten zij dat zij een kind moesten verwekken via Hagar, de slaaf van Sara. Zodoende werd Ismaël geboren. Maar nog voor Ismaël geboren was, was er strijd tussen Sara en Hagar. Gen. 16:4 zegt,

4 Hij [Abram] kwam bij Hagar en zij werd zwanger. Toen zij nu zag dat zij zwanger geworden was, was haar meesteres in haar ogen verachtelijk.

Sara kende Gods belofte aan haar, maar omdat het leek dat de belofte niet in vervulling zou gaan werd zij angstig en boos. Zij ging Hagar met een dergelijke hardheid behandelen (Gen. 16:6), dat zij vluchtte met de intentie om terug te keren naar Egypte, haar vaderland. De engel van de HEERE verscheen echter aan haar en stuurde haar terug. God had de intentie om Hagar te gebruiken om het vertrouwen en geloof van Sara nog meer te beproeven, ook had Hij de intentie om Hagar Zijn wegen te onderwijzen.

Kunnen we daarom in Psalm 13:1, 2 de stem van Sara niet achter de woorden van David horen?

2 Hoelang nog, HEERE? Zult U mij voor altijd vergeten? Hoelang zult U Uw aangezicht nog voor mij verbergen? 3 Hoelang zal ik nog plannen maken in mijn ziel, verdriet hebben in mijn hart, dag na dag? Hoelang zal mijn vijand zich nog boven mij verheffen?

Uiteindelijk was God trouw aan Zijn belofte, zowel aan David en Sara. Psalm 13:6 zegt,

6...mijn hart zal zich verheugen in Uw heil [Yeshua], ik zal voor de HEERE zingen, omdat Hij goed voor mij geweest is.

Veertien jaar na de geboorte van Ismaël kreeg Sara haar eigen zoon – Izak. Dit was de zoon waarvan God zei om hem als slachtoffer te offeren op de berg Moria (Gen. 22). Hiermee wilde God Izak afschilderen als een beeld van Jezus (Yeshua). Daarom zegt vers 6: *"mijn hart zal zich verheugen in Uw Yeshua."* De zoon van Sara werd Izak genoemd, "zoon van de lach", hetgeen de vreugde van Sara over de geboorte van Izak uitbeelde. Het profeteert eveneens van Maria's Magnifacat in Luk. 1:46, 47,

46 En Maria zei: Mijn ziel maakt de Heere groot, 47 en mijn geest verheugt zich in God, mijn Zaligmaker.

Een verdere beproeving kwam toen Ismaël Izak ging vervolgen omdat hij jaloers was op het geboorterecht van zijn tegenstander. Gen. 21:9 vermeldt slechts dat Ismaël aan het "spotlachen" was. Het Hebreeuwse woord hiervoor is *tsaw-kawk*, dat "lachen" betekent. Het is de wortel waarvan de naam Izak (*Yitz-kwak*) is afgeleid. Izak betekent gelach, maar Ismaël lachte Izak uit. Het was een lach vanuit een verkeerde geest. De apostel Paulus interpreteert dit voorval in Gal. 4:29 met de woorden,

25 Want deze Hagar is de berg Sinaï in Arabië, en komt overeen met het huidige Jeruzalem, dat met haar kinderen in slavernij is. 26 Maar het Jeruzalem dat boven is, is vrij, en dat is de moeder van ons allen... 29 Maar zoals destijds hij die naar het vlees geboren was, hem vervolgde die naar de Geest geboren was, zo is het ook nu.

Paulus toonde aan dat de kinderen van Jeruzalem (d.w.z. "Hagar") de kinderen van het Nieuwe Jeruzalem (d.w.z. "Sara") vervolgde. Dit betekende dat de hogepriesters van de tempel een collectieve rol van Ismaël speelden door de vroege Kerk te vervolgen. Vanuit eerste hand kende Paulus deze vervolging, want voor zijn bekering speelde hij een grote rol in deze vervolging. Gal. 1:13, 14 zegt,

13 U hebt immers gehoord van mijn levenswandel, voorheen in het Jodendom, dat ik de gemeente van God uitermate fel vervolgde en die verwoestte; 14 en dat ik in het Jodendom meer vorderingen maakte dan veel leeftijdgenoten onder mijn volk, omdat ik een nog groter ijveraar was voor de overleveringen van mijn vaderen.

God worp het oude Jeruzalem dat zich binnen in Paulus bevond uit en maakte van hem een kind van het Nieuwe Testament. Dit is het pad van zegen voor alle mensen, want het

is slechts door Sara – het Nieuwe Jeruzalem – het Nieuwe Verbond – dat wij kunnen delen in de erfenis van de beloften. Het geloof van Sara werd door de geboorte van Izak in het gelijk gesteld en het zorgde ervoor dat de tegenstander van Izak, vanwege het geboorterecht, werd uitgeworpen. Dit profeteerde van een komende tijd, zoals Paulus in Gal. 4:30 zegt,

30 Wat zegt de Schrift echter? Jaag de slavin en haar zoon weg, want de zoon van de slavin zal beslist niet erven met de zoon van de vrije. [dit zijn de woorden van Sara uit Gen. 21:10] **31 Daarom, broeders, wij zijn geen kinderen van de slavin, maar van de vrije.**

Hoewel Paulus uit de stam van Benjamin kwam, identificeerde hij het oude Jeruzalem niet als zijn "moeder", iets wat de "messiaanse" gelovigen vandaag de dag wel doen. Hij probeerde niet naar zijn "Joodse wortels" terug te keren, noch keerde hij terug naar een soort vorm van "christelijk judaïsme". In plaats daarvan maakt hij Sara zijn "moeder", dit is het Nieuwe Jeruzalem, en geeft hij ons de opdracht om "de slavin weg te jagen". Ongeacht wat sommige mensen ook onderwijzen, *het natuurlijke Jeruzalem zal niet erven met de erfgenaam van de vrije.*

De menselijke eschatologie maakt van het oude Jeruzalem vaak het centrum van alle dingen en de hoofdstad van het Koninkrijk van God. Messiaanse christenen identificeren het oude Jeruzalem als de moeder van de Kerk. Zoals ik in mijn boek "The Wheat and Asses of Pentecost" heb aangetoond, is dit ook weldegelijk het geval. *Maar het oude Jeruzalem is niet de moeder van de overwinnaars.* Die stad zal, volgens Jeremia 19:10, 11, ten slotte aan het einde uitgeworpen en verwoest worden. De overwinnaars zullen door de autoriteit van het Nieuwe Jeruzalem met Hem regeren.

Het grotere geheel wat ons dus in Psalm 13 wordt voorgeschoteld is dat het geloof van alle Oudtestamentische heiligen werd beproefd en gezuiverd om hen geduld te leren tot de tijd dat de ware Erfgenaam – Jezus Christus – in Bethlehem geboren werd. Na de kruisiging werd het Oude Verbond (Hagar, het Oude Jeruzalem) uitgeworpen om plaats te maken voor het Nieuwe Verbond (Sara, het Nieuwe Jeruzalem). Deze wetenschap is in het bijzonder belangrijk voor hen die op dit moment geloven dat het Oude Jeruzalem binnen Bijbelse profetie "Sara" geworden is.

Het zijn niet de geweldplegers die voorbereid worden om het Koninkrijk van God in de toekomstige eeuw (tijdperk) te regeren, maar het zijn zij die geduld hebben geleerd. Wanneer we Psalm 13 in het licht van het verhaal van Abraham en Sara, Izak en Ismaël, gaan zien, dat zien wij ook hoe hiermee de betekenis van het getal 12 wordt afgeschilderd. Het gaat over de karaktersverschillen tussen hen die geroepen worden om te regeren en hen die slechts geroepen worden om burgers van het Koninkrijk te zijn. Psalm 13 eindigt met het naschrift: "Voor de koorleider".

**PSALM 13 (SEPTUAGINTA)
PSALM 14 (HSV): SARA ALS GEVANGENE ONDER ABIMELECH (GEN. 20)**

1 Een psalm van David.

**De dwaas zegt in zijn hart:
Er is geen God.
Zij handelen verderfelijk,
bedrijven gruwelijke daden;
er is niemand die goeddoet.**

**2 De HEERE heeft uit de hemel neergezien
op de mensenkinderen,
om te zien of er iemand verstandig was,
iemand die God zocht.**

**3 Zij allen zijn afgedwaald, tezamen zijn zij verdorven;
er is niemand die goed doet,
zelfs niet één.**

**4 Hebben zij dan geen kennis, allen die onrecht bedrijven,
die mijn volk opeten alsof zij brood aten?
Zij roepen de HEERE niet aan.**

**5 Daar worden zij door angst bevangen,
want God is bij het geslacht van de rechtvaardige!
6 Weliswaar beschaamt u het voornemen van de ellendige,
maar de HEERE is zijn toevlucht.**

**7 Och, dat Israëls verlossing uit Sion kwam!
Wanneer de HEERE de gevangenen van Zijn volk laat terugkeren,
dan zal Jakob zich verheugen, Israël zal verblijd zijn.**

Het getal dertien spreekt van rebellie en verdorvenheid.

De dertiende psalm is Psalm 14 en heeft als titel: "Een psalm van David." David had veel ervaring met de Filistijnen en werd zelfs gedwongen om een tijd onder hen te leven om de vervolging van Saul te vermijden. De Filistijnen stellen allegorisch zowel de opstandige ongelovigen als de vleselijke gedachte van de gelovigen voor. Van zulke Filistijnen zegt David,

1 De dwaas zegt in zijn hart: Er is geen God. Zij handelen verderfelijk, bedrijven gruwelijke daden; er is niemand die goeddoet. 2 De HEERE heeft uit de hemel neergezien op de mensenkinderen, om te zien of er iemand verstandig was, iemand die God zocht. 3 Zij allen zijn afgedwaald, tezamen zijn zij verdorven; er is niemand die goed doet, zelfs niet één.

Paulus citeert dit gedeelte in Romeinen 3. Psalm 14 gaat grotendeels over de vleselijke mens die God niet als zijn Heer erkent. Deze passage beschrijft de "Joden en Grieken" als gelijken, zoals Paulus ons in Rom. 3:9-12 vertelt,

9 Wat dan wel? Zijn wij voortreffelijker? Beslist niet! Wij hebben immers zojuist én Joden én Grieken beschuldigd dat zij allen onder de zonde zijn, 10 zoals geschreven staat: Er is niemand rechtvaardig, ook niet één, 11 er is niemand die

verstandig is, er is niemand die God zoekt. 12 Allen zijn zij afgedwaald, samen zijn zij nutteloos geworden. Er is niemand die goeddoet, er is er zelfs niet één.

Dus wanneer wij de woorden van David in Psalm 14 op de Filistijnen toepassen, dan moeten wij haar toepassing verbreiden tot de Filistijnse gedachtegang, waar de vleselijke geest uit bestaat.

Deze psalm blikte eveneens terug op het verhaal van Abraham en zijn relatie met de Filistijnen. Abimelech was een Filistijnse koning in Kanaän en stelt allegorisch in het algemeen te vleselijke geest voor. Zoals we al eerder in onze studie in Psalm 12 aanhaalden vertelde Abraham Abimelech dat Sara zijn zus was (Gen. 20:2), waarna Abimelech Sara als vrouw nam. Hetzelfde had zich al eens voorgedaan met de farao toen zij in Egypte rondzwierven.

De vleselijke geest van Abraham zorgde er dus voor dat Sara "de gevangen bruid" werd, dat door de Schriften heen gezien kan worden in het verhaal van Israëls slavernij in Egypte en later in Assyrië. De gevangenschap komt binnen de Schrift heel duidelijk naar voren als resultaat van opstand tegen God. God gebruikt gevangenschap om de mens en hun vleselijke geest te oordelen.

Psalm 14:4 gaat verder,

4 Hebben zij dan geen kennis, allen die onrecht bedrijven [wetteloosheid werken], die mijn volk opeten alsof zij brood aten? Zij roepen de HEERE niet aan.

Jezus citeert dit vers in Mat. 7:23 aangaande de gelovigen die claimen vele wonderlijke werken in Jezus' naam te hebben verricht. Jezus reageert hierop met: *"ga weg van Mij, u die de wetteloosheid werkt!"* Door deze zin uit Psalm 14:4 te citeren maakt Jezus duidelijk dat zelfs voor wonderdoeners de opstandige vleselijke geest onacceptabel is.

Psalm 14:7 sluit de psalm af met de woorden,

7 Och, dat Israëls verlossing ["Yeshua", ofwel Jezus] uit Sion kwam! Wanneer de HEERE de gevangenen van Zijn volk laat terugkeren, dan zal Jakob zich verheugen [guwl], Israël zal verblijd [sameach] zijn.

De hoop van David was dat Yeshua zou komen. Dit weerspiegelt eveneens het verlangen van Simeon in Lukas 2:29, 30, die, toen hij het kind Jezus zag en hoorde dat ze Hem Yeshua noemde, zei,

29 Nu laat U, Heere, Uw dienstknecht gaan in vrede, volgens Uw woord, 30 want mijn ogen hebben Uw zaligheid [Yeshua] gezien.

Psalm 14:7 zegt: "Jakob zal zich verheugen". Het Hebreeuwse woord voor verheugen is *guwl*, dat letterlijk ronddraaien betekent. Toen het volk zich verheugde en danste, draaiden zij rond. Maar de concordantie van Strong zegt dat het ook op *angst* kan duiden, alsof iemand gedesoriënteerd is en niet weet waar hij heen moet gaan.

"Israël zal verblijd zijn". Het Hebreeuwse woord is *sameach*. Het komt van het stamwoord *samach*, dat "opvrolijken" betekent. Er bestaat hier geen negatieve betekenis voor. Waarom zouden er twee verschillende woorden gebruikt worden om Jakob en Israël te beschrijven?

Het onderscheid tussen Jakob en Israël is een kwestie van karakter. Hij werd als Jakob *geboren*, om vervolgens Israël *te worden*. Jakob is de onvolwassen gelovige en eveneens een bedrieger – een gelovige die nog op zijn vleselijk geest vertrouwt. Jakob is de gelovige die vertrouwen heeft, maar niet echt gelooft dat God in staat is om Zijn beloften

zonder wat hulp en listigheid te vervullen. Jakob ontving de nieuwe naam Israël na de worsteling met de engel (Gen. 32:24). Dit liet hem ook rondtollen, en niet geheel zonder angst, maar het verschoof zijn denkwijze ten gunste van de soevereiniteit van God.

Psalm 14:7 dient dus eigenlijk op de volgende manier te worden verstaan: *"Wanneer de HEERE Zijn gevangen Bruid laat terugkeren, dan zullen de vleselijke geesten ronddraaien en de overwinnaars verblijd zijn."* De niet-overwinnende gelovigen zijn nog steeds gevangen binnen hun vleselijke geest (d.w.z. de Filistijnse gedachtegang). Maar de dag zal aanbreken waarop de Verzoendag in hun leven vervuld wordt en zij zich zullen berouwen of BEKEREN (rondgedraaid of omgekeerd worden). Dan zullen zij het plan van God in meer opzichten gaan aanschouwen dan dat ze vandaag de dag realiseren.

**PSALM 14 (SEPTUAGINTA)
PSALM 15 (HSV): DE BEVRIJDING VAN IZAK (GEN. 22)**

1 Een psalm van David.

**HEERE, wie zal verblijven in Uw tent?
Wie zal wonen op Uw heilige berg?**

**2 Hij die oprecht wandelt en gerechtigheid beoefent,
die met zijn hart de waarheid spreekt.**

**3 Die met zijn tong niet lastert,
zijn vrienden geen kwaad doet
en geen smaad jegens zijn naaste op de lippen neemt.**

**4 In zijn ogen is de verwerpene veracht,
maar wie de HEERE vrezen, eert hij.
Heeft hij gezworen tot zijn schade,
zijn eed verandert hij evenwel niet.**

**5 Zijn geld leent hij niet uit tegen rente,
een geschenk ten nadele van de onschuldige aanvaardt hij niet.**

**Wie deze dingen doet,
zal niet wankelen, voor eeuwig.**

Veertien is het getal van bevrijding of loslating.

De veertiende psalm is Psalm 15. Het draagt als titel: "Een psalm van David." Het eerste vers geeft ons het hoofdthema van de psalm:

1 HEERE, wie zal verblijven in Uw tent? Wie zal wonen op Uw heilige berg?

Ohel is het Hebreeuwse woord dat met tent vertaalt is. De tabernakel was de tent van God. Letterlijk betekent het "de openbaring van God". Het wordt als volgt gespeld: *alef, hey, lamed*. *Ohel* is *El* met in het midden de letter *hey*. Wanneer in de Hebreeuwse taal de letter *hey* in het midden van het woord staat duidt dit op inspiratie of openbaring. *Ohel* is de openbaring (*hey*) van God (*El*).

De tent (tabernakel) van God is de plek waar God geopenbaard wordt. Dus de vraag: "*wie zal verblijven in Uw tent?*" is eigenlijk een vraag over wie de ware openbaring van God heeft. Dit is de vraag die de rest van de psalm in praktisch taalgebruik beantwoordt. Het bewijs van zo iemand komt volgens David openbaar door de werken die persoon.

2 Hij die oprecht wandelt en gerechtigheid beoefent, die met zijn hart de waarheid spreekt. 3 Die met zijn tong niet lastert, zijn vrienden geen kwaad doet en geen smaad jegens zijn naaste op de lippen neemt. 4 In zijn ogen is de verwerpene veracht, maar wie de HEERE vrezen, eert hij. Heeft hij gezworen tot zijn schade, zijn eed verandert hij evenwel niet. 5 Zijn geld leent hij niet uit tegen rente, een geschenk ten nadele van de onschuldige aanvaardt hij niet. Wie deze dingen doet, zal niet wankelen, voor eeuwig.

Deze psalm blikt terug naar de tijd waarin Abraham in Genesis 22 zijn zoon Izak naar de heilige berg Moria brengt om hem als offer aan God op te dragen. Tijdens deze reis merkte Izak het hout, het vuur en het mes op, het offer ontbrak echter.

8 Abraham zei: God zal Zichzelf voorzien van het lam voor het brandoffer, mijn zoon. Zo gingen zij beiden samen.

Toen zij de top van de heilige berg bereikten, vertelde Abraham tegen Izak wat God van hem verlangde. Abraham bouwde vervolgens een altaar en legde Izak daarop, met de intentie om hem als offer voor God te doden. God stopte hem vervolgens en liet hem een ram zien die verstikt zat in de nabijgelegen struik. De ram was een plaatsvervanger voor Izak.

Het Boek van de Oprechte (een oud manuscript waar in Jozua 10:13 en 2 Sam. 1:18 aan wordt gerefereerd) zegt ons dat Izak 37 jaar was toen zijn vader hem naar de berg Moria bracht (Jasher 22:41). Vervolgens zegt Jasher 23:49-57,

50 En toen zij op weg gingen zei Izak tot zijn vader: "Zie, ik zie vuur en hout, maar waar is dan het lam dat het brandoffer voor God zal zijn?" 51 En Abraham antwoordde zijn zoon zeggende: "De HEERE heeft jou, mijn zoon, bepaald als volmaakt brandoffer in plaats van een lam." 52 En Izak zei tot zijn vader: "Ik zal alles doen wat de HEERE tot u gesproken heeft met vreugde en blijmoedigheid in mijn hart." 53 En Abraham sprak opnieuw tot zijn zoon zeggende: "Bevindt er in uw hart enige gedachte of overlegging die onjuist is? Zeg het mij zoon, ik bid u, mijn zoon verberg het niet voor mij." 54 En Izak antwoordde zijn vader Abraham en zei: "Oh mijn vader, zo de HEERE leeft en u ziel leeft, er bevindt zich niets in mijn hart dat mij hetzij rechts hetzij links laat afwijken van het woord dat Hij tot u gesproken heeft. 55 Noch ledemaat, noch spier verzet zich hiertegen, noch is er in mijn hart enige gedachte of kwade overdenking die hier tegenin gaat. 56 Maar vanwege het woord ben ik verheugd en blijmoedig en zeg ik: Gezegend zij de HEERE die mij op deze dag als brandoffer voor Hem gekozen heeft." 57 En Abraham verheugde zich zeer in de woorden van Izak en zij gingen verder en kwamen samen op de plek waar de HEERE over gesproken had.

In primaire zin is Izak een beeld van Jezus Christus, die Zichzelf door zijn dood aan het kruis gewillig als slachtoffer offerde. Het is aannemelijk dat Hij op dezelfde plek stierf als waar Izak vele eeuwen eerder geofferd moest worden. Maar op hetzelfde moment dient Izak ook als een beeld van de mensheid, ten behoeve van wie de plaatsvervangende ram geofferd werd.

Ten derde is Izak een beeld van het overwinnende lichaam van Christus dat gewillig met Christus wil sterven om zo te herrijzen in de gelijkenis van Zijn opstanding. De martelaren worden in de Schrift dus neergezet als slachtoffers en brandoffers voor God. Zo zegt Paulus bijvoorbeeld in Fil. 2:17, 18,

17 Maar al word ik ook als een plengoffer uitgegoten over het offer en de bediening van uw geloof, ik verblijd mij en ik verblijd mij met u allen. 18 En u verblijdt zich ook daarover; verblijd u dan met mij.

De vraag van David in Psalm 15:1: "*Wie zal wonen op Uw heilige berg?*" richt zich voornamelijk op het overwinnende lichaam van Christus – zij die welwillend zijn om zich met Jezus Christus en zijn kruis te identificeren, zij die welwillend zijn op dagelijks te sterven (1 Kor. 15:31). Omdat Psalm 15 in verbinding staat met het verhaal van Abraham en Izak in Genesis 22, begrijpen wij dat dit verhaal de onderliggende sleutel van deze belangrijk vraag bezit. Het antwoord is dit: Zij die zullen wonen op Zijn heilige berg, zijn zij die bereidt zijn om die berg op te gaan en net zoals Jezus voor anderen wil sterven. Dit is het ultieme bewijs van het overwinnende lichaam van Christus. Zij zijn, als het nodig is, bereidt de dingen te doen zoals Hij bereidt was te doen.

Gen. 22:3 vertelt ons dat Abraham niet alleen Izak met hem meenam naar de berg Moria. Hij nam eveneens "*twee van zijn knechten met zich mee*". De Statenvertaling vertaalt het woord knechten met jongeren, hij nam dus twee van zijn jongeren met zich

mee. Wie waren deze jongeren? Het Boek van de Oprechte zegt dat het Ismaël en Eliëzer waren. Jasher 23:21-24 zegt,

21 En Abraham nam twee van zijn jongeren met zich, Ismaël de zoon van Hagar en Eliëzer zijn knecht en zij gingen met hem mee, en terwijl zij onderweg waren spraken de jonge mannen tot elkaar. 22 En Ismaël zei tegen Eliëzer: "Nu gaat mijn vader Abraham samen met Izak hem als brandoffer aan de HEERE aanbieden, zoals hem dit opgedragen is. 23 Wanneer hij terugkomt zal hij, wanneer hij sterft, al zijn bezittingen als erfdeel aan mij geven, want ik ben zijn eerstgeborene." 24 En Eliëzer antwoordde Ismaël en zei: "Abraham heeft u met uw moeder weggestuurd en ik zweer dat u niets van zijn bezittingen zult beërven, maar aan wie zal hij dan alles wat hij bezit geven, samen met zijn schatten, dan aan mij zijn knecht, die trouw is geweest en hem dag en nacht heeft gediend en alles heeft gedaan wat hij verlangde? Aan mij zal hij na zijn dood al zijn bezittingen nalaten."

Maar deze twee mannen zijn de berg niet opgegaan, maar bleven, zoals we in Gen. 22:5 lezen, aan de voet van Moria achter,

5 Abraham zei tegen zijn knechten (jongeren, SV): Blijven jullie hier met de ezel, dan zullen ik en de jongen daarheen gaan. Als wij ons neergebogen hebben, zullen wij bij jullie terugkeren.

Zij dienen dus als voorbeeld van hen die niet gekwalificeerd werden om op te gaan. Beide wilden ze erfgenaam worden, maar Abraham wist dat zij niet geschikt waren. In hetzelfde hoofdstuk biedt Jasher ons nog meer informatie:

40 En Abraham ging met Izak tot de plaats die God voorzien had. 41 En op de derde dag hief Abraham zijn ogen op en zag de plaats die God voorzien had in de verte liggen. 42 En een vuurpilaar verscheen aan hem en reikte van de aarde tot de hemel, en een wolkkolom van heerlijkheid was op de berg, en de heerlijkheid van God rustte op de wolkkolom. 43 En Abraham zei tot Izak: "Mijn zoon, ziet u op de berg, die wij van verre aanschouwen, datgene wat ik aanschouw?" 44 En Izak antwoordde en zei tot zijn vader: "Ik zie en aanschouw een vuurpilaar en een wolkkolom, en de heerlijkheid van de HEERE rust op de wolkkolom." 45 En Abraham wist dat zijn zoon door de HEERE als brandoffer was aangenomen. 46 En Abraham zei tot Eliëzer en tot Ismaël zijn zoon: "Ziet u ook datgene wat wij van verre op de berg zien?" 47 En zij antwoordden en zeiden: "Wij zien niets anders dan de bergen op aarde." En Abraham wist dat zij door de HEERE niet aangenomen waren om met hen mee te gaan, en Abraham zei tot hen: "Blijf hier met de ezel, terwijl ik en Izak mijn zoon daarginds de berg op gaan om de HEERE te aanbidden en vervolgens zullen terugkeren." 48 En Eliëzer en Abraham verbleven op die plaats, zoals Abraham ze had opgedragen.

De optekening in het Boek van de Oprechte zegt ons dat Ismaël en Eliëzer niet de openbaring van de bijzondere berg zagen. Zij zagen de heerlijkheid van het kruis niet. Daarom werd het hen ook niet toegestaan om de heilige berg op te gaan, want zij waren niet gekozen om aan God geofferd te worden. Dit spreekt ten eerste van Jezus Christus, die alleen de heerlijkheid van het kruis zag en bereid was om voor de wereld als Offer voor de zonde te sterven. Ten tweede spreekt het van de kinderen van Sara (het Nieuwe Jeruzalem). De kinderen van Hagar (het Oude Jeruzalem) moeten onderaan de berg blijven, op gelijke wijze zoals de Israëlieten onder Mozes niet in staat waren om de berg Horeb op te gaan om de rest van de wet te horen (Ex. 20:18-21).

De engel noemde Ismaël in Gen. 16:12 "een wilde ezel van een mens" (*pareh awdawm*). Hij moest onderaan de berg Morai met de ezel blijven. Hij was een gelovige, maar geen erfgenaam. Als zoon van Abraham had hij geloof; maar als zoon van Hagar, de Egyptische, bezat hij nog teveel het karakter van Egypte. Zo was ook Eliëzer een goede slaaf, maar was hij niet geroepen om deel te hebben aan de erfenis.

Zoals ik in mijn boek "The Wheat and Asses of Pentecost" heb aangetoond, stellen Ismaël en Eliëzer de niet overwinnende gelovigen voor. Zij zijn het beeld en de afschaduwing van Pinksteren in de Bijbel. Pinksteren is een gezuurd feest (Lev. 23:17), dat gesymboliseerd wordt door tarwe en ezels. Zij kunnen wel burgers van het Koninkrijk worden, maar zij kunnen niet de troon beërven. Alleen degenen die het Loofhuttenfeest zullen vervullen, zullen de erfgenamen zijn die samen met Christus gaan regeren. Dit zijn degenen die Zijn heilige berg op zullen gaan.

Dergelijke overwinnaars worden eveneens gekarakteriseerd door andere zaken die in Psalm 15 worden benoemd. Hun levens zullen deze goede vruchten door hun daden openbaren. Zoals Jakobus 2 ons vertelt, zijn hun werken het bewijs van hun geloof en maakt het hun geloof volmaakt.

21 Is Abraham, onze vader, niet uit de werken gerechtvaardigd, toen hij Izak, zijn zoon, op het altaar offerde? 22 Ziet u wel dat het geloof samenwerkte met zijn werken en dat door de werken het geloof volmaakt [Grieks: *teletoo*, het voleinden, vervullen] **is geworden?**

Mogen wij allen het geloof bezitten om Jezus te volgen. En mogen onze werken ons geloof bewijzen en voleinden, zodat het door iedereen gezien zal worden.

Hiermee komen wij aan het einde van het tweede gedeelte van het eerste Psalmboek (Genesis) dat "de mens op aarde" behandelt. In deze tweede sectie wordt ons het probleem van Nimrod getoond, het primaire voorbeeld van de opstandige "mens op aarde". Maar het eindigt met de volmaakte mens op aarde, Izak als beeld van Christus, die bereid was om de heilige berg van God op te gaan om daar zijn leven voor de goddelozen te geven. In Rom. 5:6-8 zegt Paulus ons,

6 Want toen wij nog krachteloos waren, is Christus op de bestemde tijd voor goddelozen gestorven. 7 Want bij hoge uitzondering zal iemand voor een rechtvaardige sterven; hoogstens immers heeft iemand de moed om voor de goede mens te sterven. 8 God echter bevestigt Zijn liefde voor ons daarin dat Christus voor ons gestorven is toen wij nog zondaars waren.

Voetnoot bij Psalm 9

De wanverhouding binnen de psalmnummering gaat door tot Psalm 114. De Septuaginta combineert vervolgens Psalm 114 en 115 tot een enkele psalm, waardoor de wanverhouding wordt vergroot tot twee. Psalm 116 in onze Bijbel is dus Psalm 114 in de Septuaginta.

Maar dan verdeeld de Septuaginta Psalm 116 in twee psalmen. Vers 1-7 worden Psalm 114 genoemd en de verzen 10-15 Psalm 115. Hierdoor wordt de wanverhouding weer teruggebracht tot één.

Vervolgens verdeeld de Septuaginta Psalm 147 in twee psalmen. Vers 1-11 wordt Psalm 146 genoemd en de verzen 12-20 Psalm 147. Vanaf dat punt lopen de Psalmnummers weer gelijk met onze Bijbel en bestaan beide versies dus uit 150 psalmen.

HOOFDSTUK 3

Betreft de volmaakte mens, Jezus (Psalm 16-41)

Psalm 16: Izak, het gewillige slachtoffer (Gen. 22)
Psalm 17: Abraham slaagt voor de test (Gen. 22)
Psalm 18: Izak verlost van de dood (Gen. 22:10-14)
Psalm 19: God spreekt tot Jakob in Bethel (Gen. 28)
Psalm 20: Het gebed van Jakob (Gen. 28:20-22)
Psalm 21: De pijn en vreugde van Jakob toen hij Rachel zag (Gen. 29)
Psalm 22: De slavernij van Jakob onder Laban (Gen. 29-32)
Psalm 23: Jakob-Israël in Sichem (Gen. 33-34)
Psalm 24: Jakob-Israël in Bethel (Gen. 35)
Psalm 25: De vijanden van Israël verschrikt (Gen 35:5)
Psalm 26: Israëls geboortezegen (Gen. 35:22)
Psalm 27: Israëls geboorterecht zegen (Gen. 35:22)
Psalm 28: De geboorte van Ben-oni – Benjamin (Gen. 35:16-20)
Psalm 29: De openbaring van God aan Jozef (Gen. 37:5-10)
Psalm 30: Jozef op weg naar Egypte (Gen. 37)
Psalm 31: Jozef wijdt zich in Egypte aan God toe (Gen. 37-41)
Psalm 32: Jozef wordt als zoon getraind (Gen. 40-41)
Psalm 33: Gods verbond met Jozef ingesteld (Gen. 41)
Psalm 34: Jozef behoudt de rechtvaardigheid (Gen. 42-44)
Psalm 35: Jozef geïdentificeerd als de gezalfde (Gen. 44-45)
Psalm 36: God laat alle dingen meewerken ten goede (Gen. 45:5-9)
Psalm 37: Jozef maakt Farao eigenaar van alles (Gen. 47)
Psalm 38: De erfenis aan de zonen van Israël gegeven (Gen. 49)
Psalm 39: De zonen van Israël en hun roeping (Gen. 49)
Psalm 40: De dood van Jakob (Gen. 49:29-33)
Psalm 41: Beproeving eindigt in hoop (Gen. 49:29-33)

**PSALM 15 (SEPTUAGINTA)
PSALM 16 (HSV): IZAK, HET GEWILLIGE SLACHTOFFER (GEN. 22)**

1 Een gouden kleynood van David.

**Bewaar mij, o God,
want ik heb tot U de toevlucht genomen.**

**2 Mijn ziel, u hebt tegen de HEERE gezegd: U bent de Heere;
mijn goedheid is niet voor U,**

**3 maar voor de heiligen die op de aarde zijn,
en de machtigen, in wie ik al mijn vreugde vind.**

**4 Groot wordt het leed van hen die andere goden geschenken geven;
ik echter giet geen plengoffers van bloed voor ze uit
en neem de namen ervan niet op mijn lippen.**

**5 De HEERE is mijn enig deel en mijn beker.
U onderhoudt wat het lot mij toeweest.**

**6 De meetsnoeren zijn voor mij in lieflijke plaatsen gevallen,
ja, een prachtig erfelijk bezit heb ik gekregen.**

**7 Ik loof de HEERE, Die mij raad heeft gegeven;
zelfs 's nachts onderwijzen mij mijn nieren.**

**8 Ik stel mij de HEERE voortdurend voor ogen;
omdat Hij aan mijn rechterhand is, wankel ik niet.**

**9 Daarom is mijn hart verblijd en mijn eer verheugt zich,
ook zal mijn lichaam veilig wonen.**

**10 Want U zult mijn ziel in het graf niet verlaten,
U laat niet toe dat Uw Heilige ontbinding ziet.**

**11 U maakt mij het pad ten leven bekend;
overvloed van blijdschap is bij Uw aangezicht,
lieflijkheden zijn in Uw rechterhand, voor altijd.**

Vijftien is het getal van nieuwe richting.

De vijftiende psalm is Psalm 16. Psalm 15 spreekt van het ingaan van Gods rust wanneer wij op de heilige berg van God verblijven. Dit is een nieuwe richting van de gangbare weg van de vleselijke mens. Net zoals acht de volmaakte cyclus van zeven volgt en het getal van een nieuw begin is, zo volgt ook 15 op 14 (de tweede cyclus van zeven).

De eerste sectie van de Psalmen begon met de volmaakte mens in de hof en eindigde met de vloed van Noach. Sectie twee begon met Nimrod de opstandige en eindigde met Izak, de gehoorzame slaaf als beeld van Christus die kwam om de opstandige mens te verlossen. De derde sectie van boek één van de Psalmen, die begint met Psalm 16 (HSV), richt zich meer op de volmaakte mens, Jezus Christus, en Zijn verlossingswerk aan het kruis.

Psalm 16 draagt als titel: "Een gouden kleynood (*michtam*) van David," dit betekent dat het een verzoeningspsalm is.

Michtam betekent letterlijk "graveren", zoals letters in steen worden gekerfd. De verzoening die in de Schrift wordt geportretteerd is een "in steen gebeitelde" waarheid. Het spreekt van Izaks verlossing van de dood toen zijn vader hem in Gen. 22 als slachtoffer wilde offeren. Zijn verlossing van de dood – dat een beeld van opstanding is

– bracht hem tot “een nieuw leven” (Rom. 6:4). Deze verandering duidt op een “nieuwe richting”, dat de betekenis van het getal vijftien is.

Izak was een beeld van Christus in dat Zijn hemelse Vader Hem tot de wereld zond om te sterven voor de zonden van de hele wereld (1 Joh. 2:2). Maar Izak is eveneens een beeld van de gelovige die voor de dood bewaard werd door het Lam waar de Vader in voorzag (Gen. 22:13).

Psalm 16:1 zegt: *“Bewaar mij, o God, want ik heb tot U de toevlucht genomen.”* Het weerspiegelt hoe God het leven van Izak bewaarde. Het weerspiegelt zowel het leven van David als Jezus, want de verzen 8-11 zeggen,

8 Ik stel mij de HEERE voortdurend voor ogen; omdat Hij aan mijn rechterhand is, wankel ik niet. 9 Daarom is mijn hart verblijd en mijn eer verheugt zich, ook zal mijn lichaam veilig wonen. 10 Want U zult mijn ziel in het graf niet verlaten, U laat niet toe dat Uw Heilige ontbinding ziet. 11 U maakt mij het pad ten leven bekend; overvloed van blijdschap is bij Uw aangezicht, lieflijkheden zijn in Uw rechterhand, voor altijd.

De hele passage wordt in de Pinksterpreek van Petrus in Hand. 2:25-28 geciteerd en toegepast op Christus, in het bijzonder Zijn opstanding. Hij zou in Sheol (het graf) niet verlaten zijn, want *“U maakt mij het pad ten leven bekend”* (d.w.z. hoe de opstanding en de onsterfelijkheid verkregen kan worden). Dit zijn woorden van geloof en hoop dat God de situatie zou omkeren en leven uit de dood zou brengen.

Maar zijn profetie over Christus blijkt eveneens terug op Izak, die het primaire beeld van Christus is, omdat hij als offer op een altaar werd geplaatst. Daarom weerspiegelt Psalm 16 de gedachte en ervaring van Izak. De meeste mensen hebben het geloof van Izak in deze zaak niet overwogen, omdat hij normaliter als klein kind wordt afgeschilderd als zijn vader hem naar de berg Moria brengt. Hij was echter oud genoeg om een enorme hoeveelheid hout te dragen dat dienst moest doen als brandoffer (Gen. 22:6).

Het boek van de oprechte vermeldt dat Izak met vreugde naar de berg Moria ging, wetende dat hij het slachtoffer zou zijn. Jasher 23:52 zegt ons,

52 En Izak zei tegen zijn vader: Ik zal alles dat de HEERE tot u gesproken heeft met vreugde en een opgewekt hart doen.

Het doel van Jezus met het naar de aarde komen was het sterven aan het kruis voor de zonde van de wereld. Net zoals Izak deed Hij dit ook met vreugde. Heb. 12:2 zegt,

2 Terwijl wij het oog gericht houden op Jezus, de Leidsman en Voleinder van het geloof. Hij heeft om de vreugde die Hem in het vooruitzicht was gesteld, het kruis verdragen en de schande veracht en zit nu aan de rechterhand van de troon van God.

Dezelfde vreugde huisde in David toen hij in Psalm 16:11 het volgende schreef,

11 U maakt mij het pad ten leven bekend; overvloed van blijdschap is bij Uw aangezicht, lieflijkheden zijn in Uw rechterhand, voor altijd.

Izak ging met vreugde naar Moria. David doorging met vreugde zijn kruisigingsachtige ervaring (2 Sam. 15:30). En Jezus ging met vreugde tot het kruis. Is het geen paradox dat vreugde en smart misschien wel tegelijkertijd gevoeld kunnen worden? De reden is de hoop op opstanding, dat de neergaande gang naar de dood omkeert. Wanneer men de andere kant van de dood kan zien, de kant die opwaarts tot het licht van onsterfelijkheid leidt, kan men met vreugde en zonder angst de dood in de ogen kijken.

PSALM 16 (SEPTUAGINTA)
PSALM 17 (HSV): ABRAHAM SLAAGT VOOR DE TEST (GEN. 22)

1 Een gebed van David.

**HEERE, luister naar mijn rechtvaardige zaak,
sla acht op mijn roepen,
neem mijn gebed ter ore,
met onbedrieglijke lippen gesproken.**

**2 Laat van Uw aangezicht mijn recht uitgaan,
laat Uw ogen zien wat billijk is.**

**3 U hebt mijn hart beproefd,
het 's nachts doorzocht,
U hebt mij getoetst,
U vindt niets.
Wat ik ook moge denken,
het komt mij niet uit de mond.**

**4 Wat de daden van de mens betreft,
ik ben overeenkomstig het woord van Uw lippen op mijn hoede geweest
voor de paden van de gewelddadige.**

**5 Ik hield mijn schreden in Uw sporen,
zodat mijn voetstappen niet zouden wankelen.**

**6 Ik roep U aan,
omdat U mij verhoort, o God;
neig Uw oor tot mij,
luister naar mijn woorden.**

**7 Toon de wonderen van Uw goedertierenheid,
U, Die hen verlost die tot U de toevlucht nemen,
van hen die tegen Uw rechterhand opstaan.**

**8 Bewaar mij als Uw oogappel,
verberg mij onder de schaduw van Uw vleugels
9 voor de goddelozen die mij verwoesten,
voor mijn doodsvijanden, die mij omsingelen.**

**10 Met hun vet hebben zij hun hart afgesloten,
met hun mond hebben zij trotse taal gesproken.**

**11 Zij omringen nu onze schreden,
zij loeren op ons, door zich ter aarde neer te buigen.**

**12 Hij is als een leeuw die ernaar verlangt te verscheuren,
als een jonge leeuw die op verborgen plaatsen zit.**

**13 Sta op, HEERE, treed hem tegemoet, vel hem neer;
bevrijd mijn ziel met Uw zwaard van de goddeloze,**

**14 bevrijd mij met Uw hand van de mannen, HEERE,
van de mannen van de wereld,
die hun deel hebben in dít leven.**

**U vult hun buik met Uw verborgen schatten;
hun kinderen worden verzadigd
en laten hun overschot na aan hún kinderen.**

**15 Ik echter zal in gerechtigheid Uw aangezicht aanschouwen;
ik zal, wanneer ik ontwaak, verzadigd worden met Uw beeld.**

Voor de koorleider

Zestien is het getal van Liefde.

De zestiende psalm is Psalm 17. Het heeft als titel: "Een gebed van David." Psalm 17 is een logische opvolging van Psalm 16. In Psalm 16:10 zegt David: "*Want U zult mijn ziel in Sheol niet verlaten;*" en Psalm 17 concludeert in vers 15: "*Ik echter zal in gerechtigheid Uw aangezicht aanschouwen; ik zal, wanneer ik ontwaak, verzadigd worden met Uw beeld.*"

Net zoals Psalm 16, blikt Psalm 17 terug op Abrahams grote geloofsbeproeving toen God hem vroeg om zijn zoon Izak op het altaar te leggen. Maar Psalm 17 (dat de 16^e psalm is) geeft dit niet zozeer weer als een beproeving van geloof, maar een beproeving van LIEFDE. Wij moeten God liefhebben met heel ons hart, ziel en kracht. Wij moeten onze naasten liefhebben als onszelf. Maar als het op een keuze aankomt tussen deze twee, dan moeten we ten eerste God liefhebben en ten tweede de mens. Het is een prioriteitszaak. Dus testte God Abraham in Gen. 22:2,

2 Hij zei: Neem toch uw zoon, uw enige, DIE U LIEFHEBT, Izak, ga naar het land Moria, en offer hem daar als brandoffer op een van de bergen die Ik u noemen zal.

Abrahams liefde tot God werd net zo beproefd als zijn geloof. Veel mensen claimen God lief te hebben en dat is een goede zaak. Maar het is ook waar dat wanneer deze liefde wordt beproefd door prioriteiten in het leven, het blijkt dat hun liefde voor God niet bovenaan de lijst staat. God beproefde de prioriteiten van Abraham door hem te vragen datgene op te geven wat hij het meeste liefhad. Het was niet alleen een beproeving van vaderliefde, maar ook een beproeving wat betreft de bereidheid om al zijn hoop en dromen, ja zelfs de beloften van God op te geven.

De liefde van Abraham tot God bleek sterker dan zijn liefde voor Izak. Maar waar vaak overheen wordt gekeken binnen dit verhaal is het feit dat dit voorval ook de liefde van Izak onthult. Onthoudt dat hij 37 jaar oud was en dat Abraham 137 was. Abraham had niet de kracht om Izak met geweld op het altaar te binden. Maar Izak was bereid te sterven vanwege de liefde voor God. Hierin zien wij een profetische weerspiegeling van het gebed van Jezus vlak voor Zijn kruisiging in Joh. 17:24-26,

24 Vader, Ik wil dat waar Ik ben, ook zij bij Mij zijn die U Mij gegeven hebt, opdat zij Mijn heerlijkheid zien, die U Mij gegeven hebt, omdat U Mij hebt liefgehad vóór de grondlegging van de wereld. 25 Rechtvaardige Vader, de wereld heeft U niet gekend, maar Ik heb U gekend, en dezen hebben erkend dat U Mij gezonden hebt. 26 En Ik heb hun Uw Naam bekendgemaakt, en zal die bekendmaken, opdat de liefde waarmee U Mij hebt liefgehad, in hen is, en Ik in hen.

Jezus had Zijn discipelen eerder die avond het volgende in Joh. 14:30-31 verteld,

30 Ik zal niet veel meer met u spreken, want de vorst van deze wereld komt en heeft geen macht over Mij. 31 Maar de wereld moet weten dat Ik de Vader liefheb, en doe zoals de Vader Mij geboden heeft.

Jezus ging aan het kruis "*zodat de wereld zou weten dat Ik de Vader liefheb*". De Vader had Hem voor dit doel tot de aarde gezonden en het motief van Jezus om gewillig en met vreugde aan het kruis te gaan was Zijn LIEFDE voor de Vader. Net zoals Izak was het niet slechts het GELOOF van Jezus dat op de proef werd gesteld – het geloof dat de Vader een doel had met Zijn dood. Het was niet slechts de HOOP van Jezus dat werd beproefd – de hoop dat de Vader Hem uit de dood zou opwekken. Maar het was eveneens Zijn LIEFDE die op de proef werd gesteld. Dit was de grootste beproeving van allen, want "*nu blijven geloof, hoop en liefde, deze drie, maar de meeste van deze is de liefde*" (1 Kor. 13:13). Dit aspect wordt vaak over het hoofd gezien, omdat we de

betekenis van het getal zestien niet begrijpen en de relatie van dit getal met Psalm 17. Daarom zegt Psalm 17:3,

3 U hebt mijn hart beproefd, het 's nachts doorzocht, U hebt mij getoetst, U vindt niets. Wat ik ook moge denken, het komt mij niet uit de mond.

Jezus had al Zijn vereiste beproevingen met succes doorlopen, net zoals Abraham voor zijn ultieme beproeving op de berg Moria was geslaagd. Hoewel er geen woord wordt gerept over Abrahams emotionele reactie op Gods opdracht, zijn wij er zeker van de Abraham even menselijk als ons was. Dit moet wel zijn "Gethsémané-ervaring" zijn geweest, want het offeren van Izak was veel zwaarder voor hem dan wanneer *hijzelf* op het altaar moest gaan liggen. Als *hijzelf* op het altaar was gaan liggen, dan had dit geloof en hoop beproefd. Maar zijn geliefde zoon op het altaar leggen was voornamelijk een beproeving van liefde.

Psalm 17 is eveneens vanuit Davids ervaring geschreven. De Gethsémané-ervaring van David zelf was toen zijn zoon Absalom zijn troon toe-eigende met behulp van Achitofel, de raadgever en vriend van David (2 Sam. 15:12). David vocht niet voor zijn troon, maar verliet Jeruzalem. 2 Sam. 15:30-32,

30 En David ging al huilend de weg omhoog naar de Olijfberg op, zijn hoofd bedekt, en zelf ging hij barrevoets. Ook van al het volk dat bij hem was, had iedereen zijn hoofd bedekt, terwijl zij al huilend de berg opgingen... 32 En het gebeurde, toen David op de top [Heb. *rash*, "hoofd, schedel, top"] van de berg kwam, waar men zich voor God neerbuigt, zie, toen kwam Husai, de Archiet, hem tegemoet, met zijn mantel gescheurd en aarde op zijn hoofd.

De offerplaats van David was op de top, of letterlijk het "hoofd", de hoofdschedelplaats, ofwel Golgotha zoals het in het Nieuwe Testament genoemd wordt (Mat. 27:33). Jezus zou vele jaren later diezelfde bergwandeling afleggen en zou volgens het profetische patroon in Davids ervaring het ultieme offer op haar top, of schedel, brengen.

Psalm 17:2-12 beschrijft degenen die David hebben vervolgd, en eveneens profeteert het over de hogepriesters die Jezus haatten en Hem onterecht vervolgden.

7 Toon de wonderen van Uw goedertierenheid, U, Die hen verlost die tot U de toevlucht nemen, van hen die tegen Uw rechterhand opstaan. 8 Bewaar mij als Uw oogappel, verberg mij onder de schaduw van Uw vleugels 9 voor de goddelozen die mij verwoesten, voor mijn doodsvijanden, die mij omsingelen. 10 Met hun vet hebben zij hun hart afgesloten, met hun mond hebben zij trotse taal gesproken. 11 Zij omringen nu onze schreden, zij loeren op ons, door zich ter aarde neer te buigen. 12 Hij is als een leeuw die ernaar verlangt te verscheuren, als een jonge leeuw die op verborgen plaatsen zit.

Absalom was een "jonge leeuw" die "ernaar verlangde om te verscheuren". Als zoon van David kwam hij uit de stam van Juda, de stam die als een jonge leeuw werd afgebeeld (Gen. 49:9). Absalom was niet uitverkoren om te regeren, want David had Salomo uitgekozen. Maar Absalom was het niet eens met de keuze van zijn vader en hij ging samenzweren tegen de koning om op de troon te komen. Dit deed hij met behulp van Davids vriend Achitofel.

Dit alles profeteerde over wat er met Jezus, de "Zoon van David" in het Nieuwe Testament zou gaan gebeuren. De rol van Absalom, de toe-eigenaar, werd door de hogepriesters gespeeld, die Hem wilden doden en Hem van Zijn erfdeel wilden beroven (Mat. 21:38). Dit waren de "dodelijke vijanden" in de tijd van Jezus, waarover in Psalm 17:10 wordt geprofeteerd.

De vijanden van Jezus worden verder in Zijn gelijkenis in Lukas 19:12-27 blootgesteld. De mens van hoge geboorte is Jezus; de tien slaven zijn Zijn discipelen; en de "burgers" zijn Zijn vijanden. Vers 14 zegt,

14 En zijn burgers haatten hem en stuurden hem een gezantschap na om te zeggen: Wij willen niet dat deze man koning over ons zal zijn.

Met andere woorden, het volk (dit zijn de priesterlijke heersers die het volk vertegenwoordigen) baden tot God, waarin zij Hem duidelijk maakten dat zij niet wilden dat Jezus over hen regeerde. Zij hadden Jezus als koning verworpen. Later in de gelijkenis, nadat de slaven hun verschillende beloningen hadden ontvangen, komen we ten slotte bij de goddelijke uitspraak uit die dit geschil beslecht. Vers 27 zegt,

27 Maar deze vijanden van mij, die niet wilden dat ik koning over hen zou zijn, breng ze hier en sla ze hier voor mijn ogen dood.

Jazeker, Jezus had vijanden, net zoals David ook vijanden had. En in beide verhalen werden ze verraden door hun vrienden. Achitofel verraadde David (2 Sam. 15:12) en Judas verraadde Jezus (Mat. 26:49, 50). Zowel Achitofel als Judas pleegden later zelfmoord door ophanging (2 Sam. 17:23; Mat. 27:5).

Om dit aspect van profetie te begrijpen moeten we weten hoe Absalom de troon van David met de hulp van Achitofel toe-eigende – en hoe het profeteert van de hogepriesters die de troon van Christus met de hulp van Judas toe-eigenen. Dit verhaal vormt de achtergrond van de gebeurtenis in het leven van David, waar hij in de Psalmen zo veel over het geschreven, en het bepaalt eveneens de toon voor de Nieuwtestamentische gebeurtenissen in het leven van Jezus.

Maar de kruisiging was niet het einde van het verhaal, want het geloof en de hoop van Jezus werd bezegeld toen Hij uit de dood opstond. Psalm 17:15 concludeert dus het volgende,

15 Ik echter zal in gerechtigheid Uw aangezicht aanschouwen; ik zal, wanneer ik ontwaak, verzadigd worden met Uw beeld.

"Wanneer ik ontwaak" profeteert over de opstanding in kracht en heerlijkheid van Christus. Het profeteert eveneens over de toekomstige opstanding van de heiligen, wanneer zij in de gelijkenis van Christus zullen ontwaken. Wat betreft de beproeving van Abraham werd Izak op het altaar des doods gelegd, maar vervolgens werd het lam als een vervanging gegeven. Op gelijke wijze zijn alle gelovigen geïdentificeerd met Christus in Zijn dood, opdat zij ook met Zijn opstanding geïdentificeerd zullen worden. Rom. 6:5 zegt,

5 Want als wij met Hem één plant zijn geworden, gelijkgemaakt aan Hem in Zijn dood, dan zullen wij ook aan Hem gelijk zijn in Zijn opstanding.

Psalm 17 sluit af met het naschrift: "Aan de koorleider."

**PSALM 17 (SEPTUAGINTA)
PSALM 18 (HSV): IZAK VERLOST VAN DE DOOD (GEN. 22:10-14)**

1 Een psalm van de dienaar van de HEERE, van David, die de woorden van dit lied tot de HEERE gesproken heeft, op de dag waarop de HEERE hem gered had uit de hand van al zijn vijanden en uit de hand van Saul.

2 Hij zei:

Ik heb U hartelijk lief, HEERE, mijn sterkte.

3 De HEERE is mijn rots en mijn burcht en mijn Bevrijder, mijn God, mijn rots, tot Wie ik de toevlucht neem, mijn schild en de hoorn van mijn heil, mijn veilige vesting.

4 Ik riep de HEERE aan, Die te prijzen is, en werd verlost van mijn vijanden.

5 Banden van de dood hadden mij omvangen, beken van verderf joegen mij angst aan.

6 Banden van het graf omringden mij, valstrikken van de dood bedreigden mij.

7 In mijn nood riep ik de HEERE aan, ik riep tot mijn God;

Hij hoorde mijn stem vanuit Zijn paleis, mijn hulpgeroep voor Zijn aangezicht kwam in Zijn oren.

8 Toen daverde en beefde de aarde, de fundamenten van de bergen sidderden en daverden, omdat Hij in toorn ontstoken was.

9 Rook steeg op uit Zijn neus en vuur uit Zijn mond verteerde. Kolen werden daardoor aangestoken.

10 Hij boog de hemel en daalde neer, een donkere wolk was onder Zijn voeten.

11 Hij reed op een cherub en vloog, ja, Hij zweefde snel op de vleugels van de wind.

12 Hij maakte duisternis tot Zijn schuilplaats, om Hem heen was Zijn tent: duistere wateren, donkere wolken.

13 Door de lichtglans, die vóór Hem was, dreven Zijn wolken weg. Hagel en vurige kolen!

14 De HEERE deed het in de hemel donderen, de Allerhoogste liet Zijn stem klinken: hagel en vurige kolen.

15 Hij schoot Zijn pijlen af en verspreidde hen, Hij slingerde de bliksemflitsen en bracht hen in verwarring.

16 De waterstromen werden zichtbaar, de fundamenten van de wereld werden blootgelegd door Uw bestraffing, HEERE, door het blazen van de adem uit Uw neus.

17 Hij stak Zijn hand uit van omhoog, Hij greep mij, Hij trok mij op uit grote wateren.

18 Hij redde mij van mijn sterke vijand en van wie mij haatten, omdat zij machtiger waren dan ik.

**19 Zij hadden mij bedreigd op de dag van mijn ondergang,
maar de HEERE was mij tot steun.**

**20 Hij leidde mij uit in de ruimte, Hij redde mij,
want Hij was mij genegen.**

**21 De HEERE vergold mij naar mijn gerechtigheid;
Hij gaf mij loon naar de reinheid van mijn handen.**

**22 Want ik heb mij aan de wegen van de HEERE gehouden,
ik ben van mijn God niet goddeloos afgeweken.**

23 Want al Zijn bepalingen hield ik voor ogen,

Zijn verordeningen deed ik niet van mij weg,

24 maar ik was oprecht voor Hem,

ik was op mijn hoede voor mijn ongerechtigheid.

**25 Daarom gaf de HEERE mij naar mijn gerechtigheid,
naar de reinheid van mijn handen vóór Zijn ogen.**

**26 Tegenover de goedertierene toont U Zich goedertieren,
tegenover de oprechte man oprecht.**

27 Tegenover de reine toont U Zich rein,

maar tegenover de slinkse toont U Zich een Strijder.

**28 Want Ú verlost het ellendige volk,
maar de hoogmoedige ogen vernedert U.**

**29 Want Ú doet mijn lamp schijnen, HEERE;
mijn God doet mijn duisternis opklaren.**

**30 Want met U ren ik door een legerbende,
met mijn God spring ik over een muur.**

31 Gods weg is volmaakt,

het woord van de HEERE is gelouterd,

Hij is een schild voor allen die tot Hem de toevlucht nemen.

32 Want wie is God, behalve de HEERE?

Wie is een rots dan alleen onze God?

33 Het is God Die mij met kracht omgordt;

Hij heeft mijn weg volkomen gemaakt.

**34 Hij maakt mijn voeten als die van hinden
en doet mij op mijn hoogten staan.**

35 Hij oefent mijn handen voor de strijd

en leert mijn armen een bronzen boog spannen.

36 Ook hebt U mij het schild van Uw heil gegeven,

Uw rechterhand heeft mij ondersteund,

Uw zachtmoedigheid heeft mij groot gemaakt.

37 U hebt mijn voetstappen onder mij ruimte gegeven,

mijn enkels hebben niet gewankeld.

38 Ik vervolgde mijn vijanden en haalde hen in;

ik keerde niet terug, totdat ik hen vernietigd had.

39 Ik verpletterde hen, zodat zij niet meer konden opstaan;

zij vielen onder mijn voeten.

40 Want U omgordde mij met kracht voor de strijd;

***U deed hen die tegen mij opstonden, onder mij neerbukken.
41 Mijn vijanden, die deed U voor mij op de vlucht slaan,*
wie mij haatten, die bracht ik om.***

***42 Zij riepen, maar er was geen verlosser;
tot de HEERE, maar Hij antwoordde hun niet.
43 Toen vergruisde ik hen als stof voor de wind,
ik ruimde hen weg als slijk van de straat.***

***44 U hebt mij bevrijd van de aanklachten van het volk;
U hebt mij aangesteld tot hoofd van de heidenvolken;
het volk dat ik niet kende, heeft mij gediend.
45 Zodra hun oor van mij hoorde, hebben zij mij gehoorzaamd.
Vreemdelingen veinsden zich aan mij te onderwerpen.
46 Vreemdelingen zijn bezwaken
en kwamen sidderend uit hun burchten.***

***47 De HEERE leeft, en geloofd zij mijn rots,
geroemd zij de God van mijn heil!
48 U bent de God Die mij volkomen wraak geeft
en volken aan mij onderwerpt,
49 Die mij bevrijdt van mijn vijanden;
ja, U verheft mij boven hen die tegen mij opstaan,
U redt mij van de man van geweld.***

***50 Daarom zal ik U, HEERE, loven onder de heidenvolken,
voor Uw Naam zal ik psalmen zingen.
51 Hij schenkt Zijn koning grote overwinningen
en bewijst goedertierenheid aan Zijn gezalfde,
aan David en zijn nageslacht tot in eeuwigheid.***

Voor de koorleider.

Zeventien is het getal van overwinning.

De zeventiende psalm is Psalm 18. De lange aanhef van Psalm 18 is als volgt,

1 Een psalm van de dienaar van de HEERE, van David, die de woorden van dit lied tot de HEERE gesproken heeft, op de dag waarop de HEERE hem gered had uit de hand van al zijn vijanden en uit de hand van Saul. 2 Hij zei:

De oorspronkelijke versie van de psalm staat in 2 Sam. 22 opgetekend. De versie die we in Psalm 18 lezen is een lichte alteratie van de oorspronkelijke versie. Psalm 18 is hoofdzakelijk geschreven om Davids verlossing van al zijn vijanden, waaronder ook koning Saul, die de eerste was die hem ging vervolgen en hem onderdrukte, te herdenken.

Psalm 18:2 begint met de volgende verklaring van David: "*Ik heb U hartelijk lief, HEERE, mijn sterkte.*"

Wat een geweldige manier om het feit te beschrijven dat overwinning (17) na volmaakte liefde (16) komt.

Zoals de aanhef al weergeeft is het een overwinningslied, en niet alleen van David zelf, maar eveneens voor Izak in het boek Genesis en voor Jezus toen Hij uit de dood opstond en voor de overwinnaars bij de eerste opstanding.

Toen Saul door de Filistijnen gedood werd, was dit Gods manier om David te verlossen. Maar dit was geen "overwinning" voor David, want hij rouwde om Saul en Jonathan zijn vriend, die in dezelfde strijd omkwam. De overwinning is in wezen over de dood en niet over Saul. De grote vijand was eigenlijk niet Saul, maar de dood zelf, die Paulus "de laatste vijand" noemt (1 Kor. 15:26). Daarom zegt Psalm 18:4-7,

4 Ik riep de HEERE aan, Die te prijzen is, en werd verlost van mijn vijanden. 5 Banden van de dood hadden mij omvangen, beken van verderf joegen mij angst aan. 6 Banden van het graf omringden mij, valstrikken van de dood bedreigden mij. 7 In mijn nood riep ik de HEERE aan, ik riep tot mijn God; Hij hoorde mijn stem vanuit Zijn paleis, mijn hulpgeroep voor Zijn aangezicht kwam in Zijn oren.

Het feit dat hier over Christus wordt geprofeteerd maakt het volgende vers onmiskenbaar duidelijk,

8 Toen daverde en beefde de aarde, de fundamente van de bergen sidderden en daverden, omdat Hij in toorn ontstoken was.

Toen Jezus stierf daverde de aarde (Mat. 27:51), waardoor het voorhangsel in de tempel scheurde. Toen Hij later uit de dood opstond vond er nog een aardbeving plaats, die de steen voor het graf wegrolde (Mat. 28:2). Volgens het gebed van David werd Christus dus opgewekt en stond Hij overwinnend op.

Psalm 18 is eveneens van toepassing op het Lichaam van Christus, want in het boek Handelingen lezen we hoe de hogepriesters van de tempel de vroege kerk vervolgden en hen uiteindelijk het land uit dreven. In Psalm 18:3 zien we dus dat de HEERE een "rots", een "burcht", een "toevlucht" en een "schild" tegen de onderdrukking van de vijand is. Psalm 18:8-16 is een poëtische verhandeling van de HEERE die als bevrijder komt, waarbij het lijkt alsof Hij boos is en rook uit Zijn neus opstijgt. Het schenkt hoop op bevrijding, zoals in de verzen 17 en 18,

17 Hij stak Zijn hand uit van omhoog, Hij greep mij, Hij trok mij op uit grote wateren. 18 Hij redde mij van mijn sterke vijand en van wie mij haatten, omdat zij machtiger waren dan ik.

Psalm 18:48, 49 gaat verder met het thema over de verlossing van zijn vijanden,

48 U bent de God Die mij volkomen wraak geeft en volken aan mij onderwerpt, 49 Die mij bevrijdt van mijn vijanden; ja, U verheft mij boven hen die tegen mij opstaan, U redt mij van de man van geweld.

De wet verbiedt het ons om degenen die ons onrecht aandoen te wreken (Deut. 32:35). We moeten het aan God overlaten om het op Zijn manier te doen, en dit doet Hij door middel van het kwade te overwinnen door het goede (Rom. 12:19-21). Dit is de manier waarop God "wraak" over Zijn vijanden brengt. Zoals we al hebben aangetoond in ons commentaar op Psalm 17 definieert Jezus Zijn vijanden in Lukas 19:27,

27 Maar deze vijanden van mij, die niet wilden dat ik koning over hen zou zijn, breng ze hier en sla ze hier voor mijn ogen dood.

Deze gelijkenis sprak openlijk over degenen die Christus haatten en die samenzwoeren om Hem te doden en Zijn erfdeel in beslag te nemen (Mat. 21:38). In duidelijke taal

sprak Hij over de Joodse priesters en zij die door hen beïnvloed waren door Hem als Koning en Messias te verwerpen.

In Psalm 18:49 herinnert David ons dat Christus en Zijn Lichaam verlost zijn van "*hen die tegen mij opstaan*" ("mij" = David of Christus). Zijn vijanden worden eveneens "de man van geweld" genoemd. Deze vijanden worden in de komende psalmen nog duidelijker afgeschilderd. Maar laat ons eerst een laatste punt maken dat belangrijk is om te begrijpen.

De wraak van God wordt vaak vleselijk of aards afgeschilderd, alsof God een vleselijke man is die emotioneel boos op Zijn vijanden wordt. Maar het nauwkeurig lezen van het Nieuwe Testament laat zien dat het "zwaard" dat Hij tegen Zijn vijanden hanteert, het zwaard is dat uit Zijn mond voortkomt (Op. 1:16; 19:15). Het is in wezen de tong waardoor het Woord van God uitgesproken wordt.

Het Woord is een scherp zwaard (Heb. 4:12), scherper dan enig wapen op aarde dat door mensen is gemaakt. Aardse zwaarden kunnen slechts het hoofd van de romp scheiden, terwijl het Woord van God de ziel en de geest kunnen scheiden, evenals gedachten en hartgesteldheden. Het is het Zwaard van de Geest (Ef. 6:17). Het is een vlammend zwaard, want het Woord is als het vuur (Jer. 23:29).

Het zwaard van God verwoest "het vlees". Het zwaard van de man verwoest het lichaam. De wraak van God stuurt de Heilige Geest over Zijn vijanden. De wraak van de mens stuurt een boze geest over zijn vijanden. Het Hebreeuwse woord dat in Psalm 18:48 met wraak vertaald is, is *naqam*. Het is bijna hetzelfde woord als *nakam*, "troost". De Nieuwtestamentische naam voor de "Trooster" (Joh. 16:7) is bedoeld om het idee van het Hebreeuwse woord *nakam* uit te drukken. Het is de naam van de profeet Nahum, die spreekt over de wraak van God (Nahum 1:2), maar wanneer we het op de Vredevorst toepassen, is het een doop van vuur dat het vlees verbrandt, maar de Trooster tot de mensheid zendt.

Zo zijn er dus twee manieren om "wraak" over anderen te brengen. Er is een vleselijk, aards zwaard van de mens, dat alleen maar dood en verwoesting veroorzaakt; en er is het zwaard van God dat onderscheid tussen "het vlees" en "het lichaam" kan maken en scherp genoeg is om die twee te scheiden. Dit scherpe zwaard is in staat om het vlees te verwoesten zonder de mens daarbij te doden. Het is het voorkeurswapen van een ieder die door de Geest vervuld is.

Psalm 18:51 eindigt met,

51 Hij schenkt Zijn koning grote overwinningen en bewijst goedertierenheid aan Zijn gezalfde [Messias], aan David en zijn nageslacht tot in eeuwigheid.

Hier wordt de overwinning aan Christus, aan David en eveneens aan zijn nageslacht gegeven. Uiteindelijk vind dit haar vervulling in de overwinnaars, de mensen die voorbij Pinksteren het Loofhuttenfeest zijn ingegaan. Deze mensen die in vroegere generaties hebben geleefd zullen bij de eerste opstanding tot leven gewekt worden. Zij die op het moment van de opstanding nog in leven zijn zullen simpelweg, zonder de dood te zien, in Zijn gelijkenis veranderd worden.

De gewelddadige mensen van dit huidige tijdperk hebben de troon van het Koninkrijk toegeëigend, maar God zal het Koninkrijk in de toekomstige eeuw (tijdperk) aan de Vredevorst geven. Zij die aan Zijn beeld (als lam) gelijk zijn zullen, nadat zij in dit huidige tijdperk onderdrukt en met de dood bedreigd zijn, in dat tijdperk samen met Hem regeren. Psalm 18:44 en 45 profeteert over degenen die de autoriteit over de volken verkrijgen.

44 U hebt mij bevrijd van de aanklachten van het volk; U hebt mij aangesteld tot hoofd van de heidenvolken; het volk dat ik niet kende, heeft mij gediend. 45 Zodra hun oor van mij hoorde, hebben zij mij gehoorzaamd. Vreemdelingen veinsden zich aan mij te onderwerpen.

Dit zijn de regeerders die God gekozen en voorbereid heeft om met gerechtigheid en billijkheid te regeren. Zij zullen Zijn schepping niet onderdrukken, noch hen in slavernij brengen zonder de wettelijke voorziene procedure. Zij zullen niet als koning Saul zijn, noch als enige vijand van David of Christus. En daarom is Psalm 18 geschreven om het einde van de onderdrukking van Saul en alle andere vijanden van een rechtvaardige regering te gedenken.

Het naschrift van Psalm 18 zegt: "Voor de koorleider."

**PSALM 18 (SEPTUAGINTA)
PSALM 19 (HSV): GOD SPREEKT TOT JAKOB IN BETHEL (GEN. 28)**

1 Een psalm van David.

**2 De hemel vertelt Gods eer,
het gewelf verkondigt het werk van Zijn handen.**

**3 De ene dag spreekt overvloedig tot de andere,
de ene nacht geeft kennis door aan de andere.**

**4 Geen spreken is er, geen woorden zijn er,
hun stem wordt niet gehoord.**

**5 Hun richtlijn gaat uit over heel de aarde,
hun boodschap tot aan het einde van de wereld.
Hij heeft daar een tent opgezet voor de zon.**

**6 En die is als een bruidegom, die zijn slaapkamer uit gaat;
hij is vrolijk als een held om snel het pad te lopen.**

**7 Aan het ene einde van de hemel is zijn opgang,
zijn omloop is tot het andere einde;
niets is verborgen voor zijn zonnegloed.**

**8 De wet van de HEERE is volmaakt,
zij bekeert de ziel;
de getuigenis van de HEERE is betrouwbaar,
zij geeft de eenvoudige wijsheid.**

**9 De bevelen van de HEERE zijn recht,
zij verblijden het hart;
het gebod van de HEERE is zuiver,
het verlicht de ogen.**

**10 De vreze des HEEREN is rein,
zij houdt voor eeuwig stand;
de bepalingen van de HEERE zijn waarachtig,
met elkaar zijn zij rechtvaardig.**

**11 Zij zijn begerenswaardiger dan goud,
ja, dan veel zuiver goud;
en zoeter dan honing
en honingzeem uit de raat.**

**12 Ook wordt Uw dienaar daardoor gewaarschuwd,
in het houden ervan ligt groot loon.**

**13 Wie zou al zijn afdwalingen opmerken?
Reinig mij van verborgen afdwalingen.**

**14 Weerhoud Uw dienaar ook van hoogmoed.
Laat die over mij niet heersen;
dan zal ik oprecht zijn
en vrij van grote overtreding.**

**15 Laat de woorden van mijn mond en de overdenking van mijn hart
welgevallig zijn voor Uw aangezicht,
HEERE, mijn rots en mijn Verlosser!**

Voor de koorleider.

Achttien is het getal van onderdrukking of slavernij.

De achttiende psalm is Psalm 19. Het heeft als titel: "Een psalm van David." Psalm 19 vertelt over "Gods heerlijkheid" zoals deze in het verhaal van Jakobs droom bij Bethel toen hij naar Haran reisde werd geopenbaard. Onthoudt dat toen Jakob de eerste keer in Bethel aankwam, hij op de vlucht was voor zijn broer Ezau. Jakob verkeerde nog in vleselijk staat, want zijn naam was nog niet in Israël veranderd.

Toch had hij, toen hij in Bethel in slaap viel, een droom waar hij de engelen van God op zich zag neerdaalden en zij vervolgens weer opklommen. De openingszin van de psalm, namelijk "de hemel vertelt Gods eer", draagt de gematria van 888, dat hetzelfde is als Jezus' naam in het Grieks. Dus Jezus is de eer van God die door de hemel wordt geopenbaard en zich in de wereld manifesteert. Vanwege dit kunnen wij zeggen dat deze droom een openbaring van Jezus Christus aan Jakob was. Dit wordt in Joh. 1:52 door Jezus Zelf bevestigd in Zijn woorden tot Nathanaël,

52 En Hij zei tegen hem: Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u allen: Van nu af zult u de hemel geopend zien en de engelen van God opklimmen en neerdalen op de Zoon des mensen.

Onbewust verkeerde Jakob in de slavernij van zijn eigen vleselijke gedachte. De hemel was nog niet op hem neergedaald met de openbaring die hij nodig had om zijn roeping te vervullen. Hij dacht dat God zijn hulp nodig had om de belofte in Gen. 25:23, namelijk dat nog voor de tweeling geboren was was voorgezegd dat "*de meerdere (oudste) zal de mindere (jongste) dienen*", in vervulling te laten gaan. Toen Jakob en zijn moeder zagen dat Izak de zegen aan Ezau wilde geven raakten zij in paniek en besloten zij vervolgens om Izak te bedriegen, zodat hij de zegen aan Jakob zou geven. Jakob wist echter nog niet dat men de beloften van God niet door de kracht van het vlees of door onwettig gedrag (in dit geval liegen) kon vervullen.

Pas toen Jakob 98 jaar oud was en vanuit Haran op weg naar huis was ging hij, door de worsteling met de engel, de soevereiniteit van God begrijpen. Vervolgens geeft God hem de naam *Israël*, ofwel "God regeert".

Maar in Bethel verkeerde Jakob nog steeds in de slavernij van de vleselijke gedachte en had hij een grotere openbaring van de gedachte van God en Zijn wet nodig. Dus Psalm 19 verklaart ten eerste dat de eer (of heerlijkheid) van God de wereld in is gekomen. De laatste helft van de psalm verklaart de gedachte van God zoals deze door de volmaakte wet is geopenbaard. In vers 8 lezen we,

8 De wet van de HEERE is volmaakt, zij bekeert de ziel; de getuigenis van de HEERE is betrouwbaar, zij geeft de eenvoudige wijsheid. 9 De bevelen van de HEERE zijn recht, zij verblijden het hart; het gebod van de HEERE is zuiver, het verlicht de ogen. 10 De vreze des HEEREN is rein, zij houdt voor eeuwig stand; de bepalingen van de HEERE zijn waarachtig, met elkaar zijn zij rechtvaardig.

De wet was het fundamentele woord dat God aan Israël ten tijde van David had gegeven. Het was hun evangelie (Heb. 4:2). God sprak en degenen met oren om te horen, waren degenen die geloof hadden. David verheugt zich in de wet als het zaad van het evangelie waardoor de hemel de eer (of heerlijkheid) van God in ons vertelt.

Om deze verheuging van het geven van de wet volledig te waarderen, moet men begrijpen dat de woestijnreis van Jakob parallel loopt aan Israëls woestijnreis onder Mozes. In hoofdstuk 4 van mijn boek "De wetten van de tweede komst" wordt dit onderwerp zeer uitgebreid behandeld. Ik toon daar aan dat Jakobs reis op de volgende manier een patroon voor de feestdagen bepaald:

Jakob in Berseba (Gen. 28:10) Pascha

Jakob in Bethel (Gen. 28:19) Pinksteren

Jakob in Haran (Gen. 28:10) (tussentijdse periode)

Jakob in Mahanaïm (Gen. 32:2) Feest van de Bazuinen

Jakob in Pniël (Gen. 32:31) Verzoendag of Jubeljaar

Jakob in Sukkoth (Gen. 33:17) Loofhuttenfeest

Volgens dit patroon kreeg Jakob zijn Pinksterervaring toen hij in Bethel was. Zijn droom was de openbaring van de heerlijkheid van God. Maar Pinksteren was eveneens Israëls viering van het geven wat de wet bij de berg Sinaï, toen God tot hen sprak. Dus in de laatste helft van Psalm 19 viert David de wet.

Het blijkt dat dit het Pinksterfeest van Jakob was omdat Jakob een belofte aan God deed (Gen. 28:20-22). Vele jaren later deed Israël bij de berg Sinaï ook een belofte, zeggende in Ex. 19:8: *"Alles wat de HEERE gesproken heeft, zullen wij doen!"* Zoals Pascha over rechtvaardiging spreekt, zo spreekt Pinksteren over het leren van gehoorzaamheid door het leren horen van Zijn stem en het geleidt worden door de Geest.

Zo zien wij dus dat Psalm 19 terugblijkt op Jakobs Bethel-Pinksterervaring, waarbij het eveneens profeteert van het Pinksteren dat in Handelingen 2 zou aanbreken. In beide gevallen was het Pinksteren hetzelfde – namelijk het leren van gehoorzaamheid en het schrijven van de wet op ons hart door de kracht van de Heilige Geest. Net zoals Pascha door rechtvaardiging op basis van geloof alleen spreekt, zo spreekt Pinksteren eveneens van het vuur van de Geest waardoor Hij de rechtvaardigen gehoorzaamheid leert. Dit is het doel van de wet – namelijk, het verschil tussen goed en fout onderwijzen aan geloven en onderscheid maken tussen zonde en rechtvaardigheid.

Het doel van de wetgeving was hetzelfde voor zowel Jakob als zijn nakomelingen, ofwel het volk Israël. Paulus zegt: *"Door de wet is immers kennis van zonde"* (Rom. 3:20). Zonder de wet zouden we geen norm hebben waaraan we zouden kunnen afmeten of een daad of houding een zonde voor God is. Opnieuw zegt Paulus in Rom. 7:7,

7... Volstrekt niet! Ja, ik zou de zonde niet hebben leren kennen dan door de wet. Ik zou immers ook niet geweten hebben dat begeerte zonde was, als de wet niet zei: U zult niet begeren.

Dit doel komt in Psalm 19:12, 13,

12 Ook wordt Uw dienaar daardoor gewaarschuwd, in het houden ervan ligt groot loon. 13 Wie zou al zijn afdwalingen opmerken? Reinig mij van verborgen afdwalingen.

Het doel van de wet is het waarschuwen van ons en ons wat criteria te geven waarmee wij onze fouten kunnen onderscheiden, in het bijzonder onze verborgen zonden. Het getal 18 is uit twee Hebreeuwse letters samengesteld: *yod* (hand of arbeid) en *chet* (hek). Het beeldt de uitwerking van een hek of muur uit, waardoor mensen in slavernij van hun eigen werken komen, of in slavernij van de mogelijkheid om door de kracht van de vleselijke gedachte rechtvaardig te worden. Het hek duidt op een binnenkamer met "verborgen fouten".

Sommige zonden zijn voor ons vanzelfsprekend omdat onze cultuur gebaseerd is op een meer vanzelfsprekende overtuiging van goed en fout. Toch bestaan er in de wereldse

cultuur gebieden die ons geen knagend geweten bezorgen, maar God toch “zonde” noemt. Hieruit komen veel verborgen fouten voort, waar wij in wezen geen weet van hebben.

Daarom schonk God Jakob bij Bethel een pre-Pinksterervaring met als doel hem gehoorzaamheid te leren. Dit was het doel van de wet die later in de tijd van Mozes aan het volk Israël werd gegeven. Helaas was het Oude Verbond van dergelijke aard dat het op externe stenen tafelen was geschreven. De wetten moesten daarom van buitenaf aan het volk worden opgedrongen. Dit zorgde ervoor dat het volk in slavernij van de “werken van de wet” bracht.

Aan de andere kant maakt het Nieuwe Verbond God verantwoordelijk om die wetten door de kracht van de Heilige Geest op ons hart te schrijven (Heb. 8:10). Het Nieuwe Verbond schrijft dezelfde wetten (Ex. 34:1) op ons hart die extern aan Israël onder het Oude Verbond werden opgedrongen. Dit wordt uitgebeeld in het feit dat Mozes tweemaal de wet ontving. De eerste keer brak hij de tafelen (Ex. 32:19); de tweede keer bleven de tafelen heel (Ex. 34). Dit spreekt van de twee verbonden waardoor de wet is gegeven.

Ten slotte merken we op dat Psalm 19:11 spreekt over de oordelen van God als zijnde “*begerenswaardiger dan goud, ja, dan veel zuiver goud.*” Zuiver goud stamt van het Hebreeuwse woord *phaz* af, dat eveneens de stam van de naam Elifaz, “mijn god is zuiver God”, is.

Als wij Psalm 19 aan het verhaal van Jakob bij Bethel verbinden moeten we erbij vermelden dat Elifaz, de zoon van Ezau, Jakob zojuist had beroofd en hem platzak had achter gelaten. Vanwege deze reden moest Jakob voor Laban werken als vervanging voor de bruidschat voor zowel Lea als Rachal. Zo lijkt het net of Psalm 19 tot Jakob spreekt en hem zegt dat de wet en oordelen van God begerenswaardiger dan zuiver goud zijn – daar goud de god van Elifaz was.

We kunnen hierop doorgaan door aan te tonen dat het Hebreeuwse woord *phaz* samengesteld is uit twee Hebreeuwse letter, namelijk *peh* (mond of woord) en *zayin* (wapen of snijden). Het zwaard van de Geest is het Woord van God. Het is het wapen van de mond en het is scherp genoeg om, samen met de overleggingen en gedachten van het hart, ziel van geest te scheiden (Heb. 4:12). Maar dergelijke woorden zijn eveneens beter dan zuiver goud, want zij zijn door het vuur van de Heilige Geest gezuiverd.

Op deze manier biedt Psalm 19:11 ons de goddelijke richting van onze prioriteiten. In plaats van het begeren van zuiver goud zouden wij naar het zuivere goud van Gods wet en oordelen moeten verlangen, waarvan Paulus zegt dat zij “*ondoorgegrondelijk*” zijn (Rom. 11:33). God stond klaar om, wat betreft zijn hartgesteldheid, de “verborgen fout” van de vleselijke gedachte, met Jakob aan de slag te gaan.

Psalm 19 eindigt met het naschrift: “Voor de koorleider.”

**PSALM 19 (SEPTUAGINTA)
PSALM 20 (HSV): HET GEBED VAN JAKOB (GEN. 28:20-22)**

1 Een psalm van David.

**2 Moge de HEERE u verhoren in de dag van benauwdheid,
de Naam van de God van Jakob u in een veilige vesting zetten.**

**3 Moge Hij u hulp zenden uit het heiligdom
en u ondersteunen uit Sion.**

**4 Moge Hij aan al uw graanoffers denken
en uw brandoffer tot as verteren. Sela**

**5 Moge Hij u overeenkomstig de wens van uw hart geven
en al uw voornemens in vervulling doen gaan.**

**6 Wij zullen juichen over uw heil
en de vaandels opheffen in de Naam van onze God.
Moge de HEERE al uw verlangens vervullen.**

**7 Nu weet ik dat de HEERE Zijn gezalfde verlost!
Hij zal hem verhoren uit Zijn heilige hemel,
met machtige daden van heil door Zijn rechterhand.**

**8 Dezen vertrouwen op strijdwagens en die op paarden,
maar wij zullen de Naam van de HEERE, onze God in herinnering roepen.**

**9 Zij kromden zich en vielen,
maar wij zijn opgestaan en staande gebleven.**

**10 HEERE, verlos;
moge die Koning ons verhoren op de dag dat wij roepen.**

Voor de koorleider.

Negentien is het getal van geloof en horen. De psalm draagt als titel: "Een psalm van David". Het blikt terug op Jakobs eerste bezoek aan Bethel, waar hij zij droom had waarin engelen opstegen en neerdaalden op hem. Hoewel er waarschijnlijk in die droom toch geen woorden werden gesproken, "hoorde" Jakob weldegelijk de stem van God, want in vers 16 en 17 reageert hij meteen,

16 Toen Jakob uit zijn slaap ontwaakte, zei hij: De HEERE is werkelijk op deze plaats, en ik heb het niet geweten. 17 Daarom was hij bevreesd en zei hij: Hoe ontzagwekkend is deze plaats! Dit is niets anders dan het huis van God en de poort van de hemel.

Geloof kan worden gegenereerd in hen die het evangelie in de grote stille getuige van de hemelen horen, zelfs als zij nooit de kans hebben gekregen om de Bijbel te lezen of het Evangelie van één van Jezus' discipelen te horen. Paulus laat dit in Rom. 10:17, 18, duidelijk naar voren komen,

17 Zo is dan het geloof uit het gehoor en het gehoor door het Woord van God.

18 Maar ik zeg: Hebben zij het dan echt niet gehoord? Zeker wel: Hun geluid is over heel de aarde uitgegaan, en hun woorden tot de einden van de wereld.
[geciteerd uit Psalm 19:5]

Met Psalm 19 riep David ongetwijfeld zijn jeugdjaren in herinnering en de vele nachten die hij onder de sterren doorbracht terwijl hij zijn vaders schapen hoedde.

Bij het geven van de wet aan Israël op die eerste dag (later bekend als Pinksteren), werd Gods stem gehoord (Deut. 5:23-27, en van het volk werd verwacht dat zij het hoorde en met geloof erop reageerde. Uiteraard trokken velen zich terug en droegen Mozes op om de stem van God te horen (Ex. 20:18-21). Er was slechts een kleine minderheid die in staat leek te zijn om te horen. Maar David was iemand die de stem van God hoorde. Hij openbaarde dus geloof en ook wij worden in Heb. 4:16 aangespoord om God te naderen en om niet onze hart te verharderen zoals Israël dit onder Mozes deed.

Psalm 20 blikt terug op het gebed (belofte) van Jakob in Gen. 28:20-22, waar staat,

20 Jakob legde een gelofte af en zei: Als God met mij zal zijn en mij zal beschermen op deze weg, waar ik op ga, en mij brood zal geven om te eten en kleren om aan te trekken, 21 en ik in vrede in het huis van mijn vader zal terugkeren, dan zal de HEERE mij tot een God zijn. 22 Deze steen, die ik als gedenkteken overeind gezet heb, zal een huis van God zijn. En van alles wat U mij geven zult, zal ik U zeker het tiende deel geven.

En Psalm 20:2-6 lijkt dit gebed te beantwoorden, zeggende,

2 Moge de HEERE u verhoren in de dag van benauwdheid, de Naam van de God van Jakob u in een veilige vesting zetten. 3 Moge Hij u hulp zenden uit het heiligdom en u ondersteunen uit Sion. 4 Moge Hij aan al uw graanoffers denken en uw brandoffer tot as verteren. Sela 5 Moge Hij u overeenkomstig de wens van uw hart geven en al uw voornemens in vervulling doen gaan. 6 Wij zullen juichen over uw heil en de vaandels opheffen in de Naam van onze God. Moge de HEERE al uw verlangens vervullen.

Jakob stond op het punt om "de tijd van Jakobs benauwdheid" in te gaan (Jer. 30:7). Wanneer we het getal 21 en de 21^e psalm (Psalm 22) gaan behandelen zullen we hier meer over uitweiden. Zodoende spreekt vers 2 hierboven over "de dag van benauwdheid" en "de God van Jakob".

Psalm 20:7 zegt,

7 Nu weet ik dat de HEERE Zijn gezalfde [messias] verlost! Hij zal hem verhoren uit Zijn heilige hemel, met machtige daden van heil door Zijn rechterhand.

Jakob doorleefde twee tijden van benauwdheid, die beiden 21 jaar duurde. Vandaar dat het ook een associatie heeft met het getal 21, hetgeen we spoedig zullen aantonen. Het leven van Jakob voorzagt echter ook in profetie voor Jezus' tijd van benauwdheid, dat leidde tot Zijn kruis. Dit is de reden dat de 21^e psalm (d.w.z. Psalm 22) van alle psalmen de grootste profetie over de kruisiging bezit.

Maar in Psalm 20:7 zien wij hier een afschaduwing van wanneer David voorzegt dat "de HEERE Zijn gezalfde verlost". Noch David, noch Jakob, noch Jezus werd de tijd van benauwdheid bespaard, maar zij bewezen dat hun benauwdheid hen niet kon weerhouden van het vervullen van hun roeping. Op deze manier werden zij van hun benauwdheid verlost. God bracht hen in benauwdheid om hen geloof te leren. (In het geval van Jezus ging Hij aan het kruis voor ONZE zonden, hetgeen wij door geloof aannemen.)

Toen Jakob zijn belofte in Genesis 28 deed zalfde hij de steen of rots die hij als kussen had gebruikt (vs. 18). Deze handeling uitte het beeld van de Messias, een "gezalfde". Deze rots werd dus een beeld van Christus, hetgeen Mozes in Deut. 32:4, 15, 18 en 31 aanhaalt. Ook David schrijft vaak over de Rots. Zie Psalm 18:3, 32, 47.

Dus zoals de Rots dus Christus was, zo diende het ook als beeld van al Gods gezalfden die door geloof "in Christus" zijn. Een ieder die van tijd tot tijd door benauwdheid en beproeving gaat weet aan het einde dat "*de HEERE Zijn gezalfden verlost*".

En zo besluit David zijn psalm met een geloofsverklaring, zeggende,

8 Dezen vertrouwen op strijdwagens en die op paarden, maar wij zullen de Naam van de HEERE, onze God in herinnering roepen. 9 Zij kromden zich en vielen, maar wij zijn opgestaan en staande gebleven. 10 HEERE, verlos; moge die Koning ons verhoren op de dag dat wij roepen.

Psalm 20 sluit af met het naschrift: "*Voor de koorleider.*"

**PSALM 20 (SEPTUAGINTA)
PSALM 21 (HSV): DE PIJN EN VREUGDE VAN
JAKOB TOEN HIJ RACHEL ZAG (GEN. 29)**

1 Een psalm van David.

2 HEERE, de koning verblijdt zich over Uw macht.

Hoezeer is hij verheugd over Uw heil!

3 De wens van zijn hart hebt U hem gegeven;

het verzoek van zijn lippen hebt U hem niet onthouden. Sela

4 Want U komt hem tegemoet met rijke zegeningen;

op zijn hoofd zet U een kroon van zuiver goud.

5 Leven heeft hij van U verlangd en U hebt het hem gegeven,

lengte van dagen, eeuwig en altijd.

6 Groot is zijn eer dankzij Uw heil,

met majesteit en glorie hebt U hem bekleed.

7 Want U stelt hem voor eeuwig tot grote zegen,

U verheugt hem met blijdschap, met Uw aangezicht.

8 Want de koning vertrouwt op de HEERE;

door de goedertierenheid van de Allerhoogste wankelt hij niet.

9 Uw hand zal al Uw vijanden vinden,

Uw rechterhand zal hen die U haten, vinden.

10 U zult hen als een vurige oven maken,

ten tijde dat U Uw aangezicht laat zien.

De HEERE zal hen in Zijn toorn verslinden,

het vuur zal hen verteren.

11 U zult hun vrucht wegdoen van de aarde,

hun nageslacht onder de mensenkinderen.

12 Want zij hebben kwaad tegen U beraamd;

zij hebben een listig plan bedacht,

maar zijn tot niets in staat.

13 Want U zult hen tot een doelwit maken,

met Uw boog zult U op hun gezicht richten.

14 Verhef U, HEERE, in Uw macht;

dan zullen wij zingen en Uw macht met psalmen loven.

Voor de koorleider, op Aijelet hachscháchar

Twintig is het getal van verlossing. De Hebreeuwse letter *kaph* vertegenwoordigt het getal 20 en het betekent een open palm of hand, vaak komvormig alsof iets overhandigd wordt. Het is een woordelijke afbeelding van Christus, die als naaste bloedverwant tot ons komt om ons te verlossen door de volle schuld voor de zonde door Zijn dood aan het kruis te betalen.

Psalm 21 draagt de titel: "Een Psalm van David." Psalm 21 is de 20^e psalm en draagt zodanig de betekenis van het getal 20. Het verhaalt over de tijd waarin de stammen van Israël tot David gingen en hem als koning wilden aanstellen. In essentie wilden zij dat David de Koninkrijks-bruid huwde.

Het naschrift aan het einde van Psalm 21 vermeldt: “*Voor de koorleider, op Ajeleth hasscháchar.*” Dr. Bulinger geeft zijn betekenis in zijn aantekeningen in de Companion Bible.

Ajeleth hasscháchar = de dagenraad: de kroning van David, 953 v.Chr. Vooruitkijkend naar de dagenraad van de kroning van de Messias, dat het onderwerp van de 21^e Psalm is en niet die van de 22^e. [Noot: De kroning van David als koning van Israël vond in wezen plaats in 1004 v.Chr.]

Waarschijnlijk heeft David deze psalm samengesteld na aanleiding van zijn kroning. Het woord *Schachar* betekent “dag of dagenraad” en verwijst profetisch naar de nieuwe dag van het Koninkrijk.

Wat het woord *Ajeleth* betreft, dit is het woord voor een hinde. (Zie hoe het woord op andere plaatste gebruikt wordt, in Gen. 49:21, Spr. 5:19 en Jer. 14:5). Door deze woorden samen te stellen betekent het “een nieuwe dag voor de hinde” of “de dagenraad van de hinde”. Waarschijnlijk duidt het op een tijd van springen van vreugde, hetgeen overeenkomt met de profetische verklaring in Mal. 4:2,

2 Maar voor u die Mijn Naam vreest, zal de Zon der gerechtigheid opgaan en onder Zijn vleugels [stralen] zal genezing zijn; en u zult naar buiten gaan en dartelen als kalveren uit de stal.

Toen David als koning over alle stammen van Israël werd gekroond, beeldde dit het huwelijk van Christus met Zijn bruid uit. Op die manier kwam de tijd van scheiding tussen de Echtgenoot en de Bruid ten einde. Het verband tussen het huwelijk en de kroning wordt bewezen door het feit dat bij de berg Sinäi – het eerste Pinksteren – God Israël huwde. Het was een tijd van juichen en springen van vreugde.

De eerste verzen van Psalm 21 lezen:

2 HEERE, de koning verblijdt zich over Uw macht. Hoezeer is hij verheugd over Uw heil! 3 De wens van zijn hart hebt U hem gegeven; het verzoek van zijn lippen hebt U hem niet onthouden. Sela 4 Want U komt hem tegemoet met rijke zegeningen... 7 Want U stelt hem voor eeuwig tot grote zegen, U verheugt hem met blijdschap, met Uw aangezicht.

Vanaf zijn achtste had David al geweten dat hij geroepen was om koning over Israël te zijn. Hij wist dit toen Samuël hem voor het eerst in 1 Sam. 16:13 zalfde. Er heerst altijd grote vreugde wanneer wij ten slotte na een lange tijd van benauwdheid in de roeping komen die God voor ons heeft weggelegd. Er bestaat geen twijfel over dat David van de natie Israël hield, en dit wordt weerspiegeld door de betekenis van zijn naam zelf. David betekent “bemind” en komt van het stamwoord dat liefde betekent.

Deze Psalm blikte eveneens terug naar de tijd waarin Jakob bij het huis van Laban arriveerde en Rachel ontmoette. Op dat moment ervoer Jakob pijn en vreugde toen hij haar zag. Het was liefde op het eerste gezicht en dit zorgde voor grote vreugde. Maar tegelijkertijd huilde Jakob omdat Elifaz, de zoon van Ezau, hem van de bruidschat die zijn vader hem had geschonken om hem van een vrouw te verzekeren had beroofd en hij wist dat als hij haar zou huwen hij een slaaf onder Laban zou moeten worden. Daarom lezen we in Gen. 29:11 het volgende,

11 Jakob kuste Rachel en begon luid te huilen.

Het boek van de Oprechte vult enkele details bij deze gebeurtenis in. Zo staat er in Jasher 30:8, 9,

8 En toen Jakob Rachel de dochter van Laban, de broer van zijn moeder, zag, rende hij op haar af en kuste hij haar en hij verhief zijn stem en hilde. 9 En Jakob vertelde Rachel dat hij de zoon van Rebekka de zus van haar vader was, en Rachel rende naar haar vader en vertelde het haar vader, en Jakob bleef aan een stuk doorhuilen omdat hij niets bij zich had om aan het huis van Laban te schenken.

Jakob was naar Haran gezonden om daar een vrouw te vinden (Gen. 28:2). Rachel was de eerst die hij ontmoette. Hij was in nabijheid van Rachel opgewekt. Eveneens zal de Bruid *"verheugd zijn met blijdschap, met Uw aangezicht."* Toch moest er een prijs betaald worden – zeven jaar slavernij – om zo de bruidschat aan haar vader te betalen. Dit dient als een beeld van verlossing.

Door Labans karakter zien, namelijk door zijn omgang met Jakob, hoe hij loog en probeerde om zijn loon tot tien maal toe te veranderen, is er weinig voorstellingsvermogen voor nodig om in te zien dat niet alleen Jakob, maar ook Rachel onderdrukt werd. De omstandigheden vereisten Jakob om zich met Rachel te identificeren om haar zo door zijn arbeid te verlossen.

Dit vestigde het beeld van Jezus Christus vele jaren later. Christus stootte Zelf de heerlijkheid en de rijkdom van de hemel af, zorgde ervoor dat Hijzelf geen reputatie had en mat Zichzelf de vorm van een slaaf aan (Fil. 2:7). God Zelf zorgde er dus voor dat Elifaz de bruidschat van Jakob stal, zodat hij zichzelf door zijn verlossingswerk kon identificeren met de onderdrukkende positie van Rachel. Dit werd later profetisch voor Christus Zelf, de grote Bemiddelaar, die Zich identificeerde met de menselijke conditie om zo Zijn werk aan het kruis te kunnen verrichten om heel de gevallen mensheid te verlossen.

Aan het einde van Jakobs arbeidstijd ontving hij eerst Lea, de oudste van de tweelingen, als vrouw. Toen Jakob hem later met het bedrog confronteerde, stond Laban het toe dat hij met Rachel huwde, als hij ten minste overeenstemde om nog een zeven jaar voor haar te werken. En zo werd Lea de moeder van Juda, terwijl Rachel de moeder van Jozef werd, wiens zonen de naam *Israël* ontvingen (Gen. 48:16).

Dit profeteerde van David, want eerst regeerde David over Juda (die uit Lea voortkwam) en zeven jaar later werd hij tot koning over de stammen van Jozef (die uit Rachel voortkwam) gekroond. Psalm 21 is samengesteld in de tijd van Davids kroning over geheel Israël – ofwel, van Israël dat Rachel vertegenwoordigde.

De Bruid is een kroon op het hoofd van de Koning. Vers 4 zegt: *"op zijn hoofd zet U een kroon van zuiver goud."* David wist dat God hem als koning over heel Israël gezalfd had, waardoor de kroon dus het "huwelijk" tussen de koning en de natie voorstelde. David zegt dat God de kroon van Israël op zijn hoofd heeft gezet. Vervolgens profeteert David, waarbij hij naar Christus, de Koning, en het laatste oordeel vooruitkijkt:

5 Leven heeft hij van U verlangd en U hebt het hem gegeven, lengte van dagen, eeuwig en altijd ["in de tijd van de tijdperken en daar voorbij" – Rotherham].

Dit verwijst naar Jezus' opstanding en het onsterfelijke leven, hetgeen Hij ontving toen Hij Zijn werk aan het kruis had volbracht. Dit is de ware lengte van dagen, niet slechts zeventig jaar of zelfs een eeuw. Het spreekt uiteindelijk over onsterfelijkheid, en niet alleen voor Christus Zelf, maar ook voor de mensheid. Daarnaast spreekt het ook over de lengte van dagen tijdens het Loofhuttentijdperk, dat overeenkomt met het Koninkrijk van David. Jesaja 65:20 zegt,

20 Daar zal niet meer zijn een zuigeling die maar enkele dagen leeft of een oude man die zijn dagen niet zal volmaken, want een jonge man zal sterven als een honderdjarige, maar een zondaar, al is hij honderd jaar, zal vervloekt worden.

De overwinnaars die deze eerste opstanding zullen beërven, zullen uiteraard delen in deze onsterfelijkheid (Op. 20:4-6). Toch zal de rest van de mensheid die in die tijd leeft geen onsterfelijkheid bezitten. Zij zullen, omdat zij dan nog stervelingen zijn, sterven. Maar omdat de condities zullen veranderen en de oorlogen zullen ophouden, zullen zij langer leven en een betere kwaliteit van leven bezitten. Gelovigen in die tijd zullen sterven in de hoop op de algemene opstanding aan het einde van de duizend jaar. (Zie mijn boek: "The Purpose of Resurrection".)

De laatste helft van Psalm 21 behandelt op profetische wijze het overwinnen van de vijanden van God:

9 Uw hand zal al Uw vijanden vinden, Uw rechterhand zal hen die U haten, vinden.

Uiteindelijk spreekt dit profetisch van Christus die al Zijn vijanden onder Zijn voeten brengt, eindigend met die laatste – de dood (1 Kor. 15:26).

10 U zult hen als een vurige oven maken, ten tijde dat U Uw aangezicht laat zien. De HEERE zal hen in Zijn toorn verslinden, het vuur zal hen verteren.

Deze woorden werden in de tijd van David ongetwijfeld volgens de tijd waarin ze leefden en in het licht van het Oude Verbond geïnterpreteerd. Omdat het volk het zwaard van de Geest had verworpen – d.i. het woord dat op Pinksteren bij de berg Sinai in Exodus 20 werd geschonken – had het volk slechts de beschikking over een fysiek zwaard en een fysieke verovering van Kanaän. Maar na de vervulling van Pinksteren in Handelingen 2 had de kerk een Geestelijk zwaard waarmee wij de aarde dienen te veroveren en onder Christus' voeten dienen te brengen. Dus deze vervulling van deze passage in Psalm 21 moet op een geheel vernieuwde manier worden toegepast op het tweede hoofdstuk van het boek Handelingen.

Er wordt gezegd dat bij het oordeel van de grote witte troon degenen die NIET in het boek van het leven staan opgetekend, in de "vuurpoel" worden geworpen (Op. 20:15). Zoals ik al in mijn boek "De oordelen van de goddelijke wet" heb uitgelegd, is het vuur de wet zelf, hetgeen in de Bijbel vaak wordt afgeschilderd als vuur. De oordelen van de wet omvatten geen marteling door letterlijk vuur. Het vuur vertegenwoordigt in het algemeen oordeel en recht, waardoor men gecorrigeerd en hersteld wordt. Hoewel God wordt afgeschilderd als "toornig", is dit een legale toorn en geen emotionele toorn. De toekomstige vervulling hiervan zal niet hetzelfde zijn als in vroegere tijden, want Jesaja 26:9 profeteert,

9 Want wanneer Uw oordelen over de aarde komen, leren de bewoners van de wereld wat gerechtigheid is.

Het uiteindelijke doel van de oordelen van de wet is om te herstellen en om gerechtigheid te leren, het dient dus niet als eeuwige marteling of verwoesting. Psalm 21:11 zegt vervolgens,

11 U zult hun vrucht wegdoen [Hebr. *abad*] van de aarde, hun nageslacht onder de mensenkinderen.

Het Hebreeuwse woord *abad* betekent letterlijk: "afname van de sterkte van het huis". Huizen waren vluchtoorden en betekende bescherming tegen de elementen, wilde dieren en vijandige mensen. Wanneer een kind van huis wegliep dan kon deze kwijt raken of omkomen. Dit geldt ook voor de mensheid in het algemeen, dat van de beschutting van het huis van God is weggelopen.

Velen denken dat wanneer de Bijbel spreekt over de slechten die “verdelgd” of “weggedaan” zullen worden, dit betekent dat zij niet uit de dood terug kunnen komen of verlost kunnen worden van de dood. Dit klopt niet, want ditzelfde woord *abad* wordt ook in Ezechiël 34 gebruikt in relatie tot de verloren schapen van het huis van Israël. Omdat ze verloren waren zegt God in de verzen 11 en 16 het volgende,

11 Want zo zegt de Heere HEERE: Zie, Ik zal Zelf naar Mijn schapen vragen en naar ze op zoek gaan... 16 Het verlorene [*abad*] zal Ik zoeken, het afgedwaalde zal Ik terugbrengen, het gebrokene zal Ik verbinden, en het zieke zal Ik versterken...

Met andere woorden, omdat Israël nu eenmaal “verloren” was hield niet in dat zij nooit meer gevonden kon worden. Jezus kwam om te zoeken en te vinden dat wat verloren was, of leek te zijn verdelgd (Mat. 18:11). “Verloren” zijn is geen permanente conditie, zelfs niet wanneer de verlorene weggedaan of verdelgd wordt. De opstanding uit de dood is ontworpen om de mens van de dood te verlossen en om aan te tonen dat de dood en de scheiding van God geen permanente conditie is.

En hoewel Gods vijanden “weggedaan” of “verdelgd” zullen worden, zullen zij echter bij het oordeel van de grote witte troon opgewekt worden en vervolgens, zoals Jesaja ons dit leert, in de “vuur”poel geworpen worden om gerechtigheid te leren. Uiteindelijk zal God al Zijn vijanden verdelgen door van hen Zijn vrienden te maken – d.i. mensen die met Hem overeenstemmen (Op. 5:11-14).

Psalm 21:12 zegt,

12 Want zij hebben kwaad tegen U beraamd; zij hebben een listig plan bedacht, maar zijn tot niets in staat. 13 Want U zult hen tot een doelwit maken, met Uw boog zult U op hun gezicht richten.

David had zelf veel tegenstand ervaren, en dan voornamelijk van het huis van Saul. Maar herinnert dit ons niet eveneens aan Labans plannen tegen Jakob? Eerst beraamde hij om hem Lea, in plaats van Rachel, te geven, om zo Jakobs slavernij met zeven jaar te verlengen (Gen. 29:27). Toen beraamde hij om Jakobs loon tien maal te veranderen (Gen. 31:7). Tijdens Zijn rondwandeling op de aarde beraamde ook de hogepriesters tegen Jezus.

De slechte plannen van de mens zullen aan het einde falen. God zal Zijn “boog” op hen richten. Dit is een poëtische wijze van het zeggen dat Hij Zijn “pijlen” op de slechten zal schieten om er zo voor te zorgen dat hun plannen zullen falen. In Psalm 77:18, 19 worden Gods “pijlen” als bliksem afgeschilderd,

18 De wolken goten water uit, de hemel gaf geluid, ook vlogen Uw pijlen overal heen. 19 Het geluid van Uw donder klonk in het rond, de bliksemflitsen verlichtten de wereld, de aarde sidderde en beefde.

In Psalm 127 lezen we verder dat pijlen symbool staan voor kinderen.

3 Zie, kinderen zijn het eigendom van de HEERE, de vrucht van de schoot is Zijn beloning. 4 Zoals pijlen in de hand van een held, zo zijn de zonen, ontvangen in de jeugd. 5 Welzalig de man die zijn pijlkoker daarmee gevuld heeft...

Door deze twee concepten samen te voegen zien wij dat Gods pijlen, afgeschilderd als bliksem, in wezen de zonen van God vertegenwoordigen. Dus wanneer Hij Zijn pijlen op de gezichten van Zijn vijanden richt, beeldt dit profetisch de zonen van God uit, die de vijanden van God confronteren en ze overwinnen. Op een niveau geschiedde dit met de openbaring van Jezus Christus, de Zoon van God. Maar zoals we kunnen lezen in

Romeinen 8:19-22 bezit het ook nog een andere vervulling over de openbaring van de zonen van God,

19 Met reikhalzend verlangen immers verwacht de schepping het openbaar worden ["manifesteren of onthullen"] van de kinderen van God. 20 Want de schepping is aan de zinloosheid onderworpen, niet vrijwillig, maar door hem die haar daaraan onderworpen heeft, 21 in de hoop dat ook de schepping zelf zal bevrijd worden van de slavernij van het verderf om te komen tot de vrijheid van de heerlijkheid van de kinderen van God. 22 Want wij weten dat heel de schepping gezamenlijk zucht en gezamenlijk in barensnood verkeert tot nu toe.

Dus of Gods vijanden nu worden afgeschilderd in het verhaal van David zelf, of terug blikt op Jakob, of vooruit kijkt naar Jezus, of op ons in onze huidige tijd slaat, de Bijbelse oplossing is de openbaring van de zonen van God. Dit is de manier hoe God Zijn vijanden zal behandelen. Hij heeft het zaad van Abraham verkozen om als een zegen voor alle geslachten op aarde te zijn (Gen. 12:3). Hij heeft ervoor gekozen om Zijn vijanden te zegenen, net zoals Hij ons in Lukas 6:27, 28 opdroeg te doen,

27 Maar Ik zeg tegen u die dit hoort: Heb uw vijanden lief; doe goed aan hen die u haten. 28 Zegen hen die u vervloeken, en bid voor hen die u belasteren.

Dit zijn de instructies van Jezus aan hen die ernaar verlangen om zonen van God te worden, want op deze manier richt Hij Zijn pijlen op Zijn vijanden. Hij overwint het kwade door het goede en hoopt zodoende "vurige kolen" op hun hoofd (Rom. 12:21).

Dit wil niet zeggen dat de zonen van God mensen met een letterlijk vuur zullen martelen. Paulus begreep de betekenis van het Hebreeuwse woord "zegen". Het is het woord *asher* – dezelfde naam als de zoon van Jakob (Aser). *Asher* stamt van het Hebreeuwse woord *ash* of *esh* af, dat "vuur" betekent. Het woord eindigt met de letter *resh*, dat "hoofd" betekent. Met anderen woorden, "zegenen" houdt dus in om vuur op het hoofd te plaatsen.

Wanneer een gezin bijvoorbeeld na een lange reis in die tijd thuis aankwam, dan gingen zij tot hun buurman om enkele kolen voor het vuur te vragen. Zij hadden in die tijd namelijk geen lucifers. Een gierige buurman zou hen misschien slechts een klein kooltje geven. Maar het werd als zegen bestempeld als een buurman een hoop kolen in een kruik deed, waarin zij het vuur op hun hoofd naar huis droegen.

Jezus bedoelde dit wat betreft onze omgang met onze vijanden. Dit openbaart Zijn hart en Zijn bedoeling met al Zijn vijanden op aarde. Het is Zijn doel om alle geslachten op aarde te zegenen – niet om hen te verdelgen.

Gods bedoeling met het opwerpen van samenzweerdere tegen David (zoals o.a. koning Saul) was om hem te onderwijzen hoe hij Israël NIET moest regeren. Hij leerde dat een koning onder God regeerde en slechts een uitvoerder van goddelijk recht was, gedefinieerd volgens Gods wet. Op gelijke wijze was Jakobs onderdrukking een leerschool om hem dezelfde les te leren, zodat hij zich zou kwalificeren om de naam *Israël* te verkrijgen, hetgeen "God regeert" betekent. Jakob de vleeselijke gelovige was een verdringer, iemand die Gods troon toe-eigende, want hij was van mening dat zijn roeping gepaard ging met een vergunning om profetie door het vlees te vestigen. Israël de overwinnaar regeerde door Gods soevereiniteit te erkennen.

Ten slotte moeten ook de zonen van God, de overwinnaars die streven om de eerste opstanding te beërven, deze zelfde les leren, want God zal niemand een leiderschapspositie schenken die niet geleerd heeft om zich aan Gods soevereiniteit te onderwerpen. Zij moeten anderen op Gods manier zegenen, zoals dit door het leven en onderricht van Jezus geopenbaard wordt. Zij moeten weten hoe zij de wet door de leiding

van de Geest en door de gedachte van Christus, en niet op een juridische en vleselijke wijze, dienen te handhaven. Dan kunnen zij met David in Psalm 21:14 zeggen,

14 Verhef U, HEERE, in Uw macht; dan zullen wij zingen en Uw macht met psalmen loven.

Samenvattend gaat Psalm 21 over de pijn van David die hij ervoer bij het verkrijgen van de vreugde over de beloofde kroon. Maar Psalm 21 blikt eveneens terug naar het verhaal van Jakobs pijn en vreugde bij het zien van Rachel, want zij was de liefde van zijn leven die ervoor zorgde dat hij zich aan Labans onderdrukking moest onderwerpen om haar zo ten slotte als beloning te ontvangen. Profetisch gezien kijkt Psalm 21 eveneens vooruit naar de kroning van Christus nadat Hij de bittere drinkbeker aan het kruis had gedronken. Heb. 12:2 zegt,

2 terwijl wij het oog gericht houden op Jezus, de Leidsman en Voleinder van het geloof. Hij heeft om de vreugde die Hem in het vooruitzicht was gesteld, het kruis verdragen en de schande veracht en zit nu aan de rechterhand van de troon van God.

De vreugde van Jakob bij het zien van Rachel vestigde het patroon van de vreugde die Jezus beleefde aan het kruis, namelijk dat Hij eveneens de Bruid die Hij liefheeft zou verkrijgen. Wanneer dit verhaal in verband wordt gebracht met de 20^e psalm (Psalm 21) illustreert dit voor ons de prijs van verlossing.

Daarnaast toont het allen die ernaar streven om overwinnaars te worden hoe God hen als "Jakobieten" traint, opdat zij het vlees zullen overwinnen en zichzelf kwalificeren om als "Israëlieten" te regeren. Een ware Israëliet leert net als Jezus gehoorzaamheid door de (nare) gebeurtenissen die hij doorleeft. Liefde is zijn motief en bron van goddelijke sterkte.

**PSALM 21 (SEPTUAGINTA)
PSALM 22 (HSV): DE SLAVERNIJ VAN JAKOB ONDER LABAN (GEN. 29-32)**

1 Een psalm van David

**2 Mijn God, mijn God, waarom hebt U mij verlaten,
bent U ver van mijn verlossing, van de woorden van mijn jammerklacht?
3 Mijn God, ik roep overdag, maar U antwoordt niet,
en 's nachts, maar ik vind geen stilte.**

**4 Maar U bent heilig,
U troont op de lofzangen van Israël.
5 Op U hebben onze vaders vertrouwd,
zij hebben vertrouwd en U hebt hen bevrijd.
6 Tot U hebben zij geroepen en zij zijn gered,
op U hebben zij vertrouwd en zij zijn niet beschaamd.**

**7 Maar ik ben een worm en geen man,
een smaad van mensen en veracht door het volk.
8 Allen die mij zien, bespotten mij;
zij trekken de lippen op, zij schudden het hoofd en zeggen:
9 Hij heeft zijn zaak aan de HEERE toevertrouwd – laat Die hem bevrijden!
Laat Die hem redden, als Hij hem genegen is.**

**10 U bent het toch Die mij uit de buik hebt getrokken,
Die mij vertrouwen gaf, toen ik aan mijn moeders borst lag.
11 Op U ben ik geworpen van de baarmoeder af,
vanaf de moederschoot bent U mijn God.
12 Blijf dan niet ver van mij, want de nood is nabij;
er is immers geen helper.**

**13 Vele stieren hebben mij omringd,
sterke stieren van Basan hebben mij omsingeld.
14 Zij hebben hun muil tegen mij opengesperd
als een verscheurende en brullende leeuw.**

**15 Als water ben ik uitgestort,
ontwricht zijn al mijn beenderen;
mijn hart is als was,
het is gesmolten diep in mijn binnenste.
16 Mijn kracht is verdroogd als een potscherf,
mijn tong kleeft aan mijn gehemelte;
U legt mij in het stof van de dood.**

**17 Want honden hebben mij omsingeld,
een horde kwaaddoeners heeft mij omgeven;
zij hebben mijn handen en mijn voeten doorboord.
18 Al mijn beenderen zou ik kunnen tellen;
en zij, zij zien het aan, zij kijken naar mij.
19 Zij verdelen mijn kleding onder elkaar
en werpen het lot om mijn gewaad.**

**20 Maar U, HEERE, blijf niet ver weg;
mijn sterkte, kom mij spoedig te hulp.**

**21 Red mijn ziel van het zwaard,
mijn eenzame ziel van het geweld van de hond.**

**22 Verlos mij uit de muil van de leeuw
en van de horens van de wilde ossen.
Ja, U hebt mij verhoord.**

**23 Ik zal Uw Naam mijn broeders vertellen,
in het midden van de gemeente zal ik U loven.**

**24 U die de HEERE vreest, loof Hem;
alle nakomelingen van Jakob, vereer Hem;
wees bevreesd voor Hem, alle nakomelingen van Israël.**

**25 Want Hij heeft de ellendige in zijn ellende
niet veracht en niet verafschuwd;
Hij heeft Zijn aangezicht niet voor hem verborgen,
maar Hij heeft gehoord, toen hij tot Hem riep.**

**26 Van U zal mijn lof zijn in een grote gemeente,
mijn geloften zal ik nakomen in bijzijn van wie Hem vrezen.**

**27 De zachtmoedigen zullen eten en verzadigd worden;
wie de HEERE zoeken, zullen Hem loven.
Uw hart zal voor eeuwig leven.**

**28 Alle einden der aarde
zullen eraan denken en zich tot de HEERE bekeren:
alle geslachten van de heidenvolken
zullen zich voor Uw aangezicht neerbuigen.**

**29 Want het koningschap is van de HEERE,
Hij heerst over de heidenvolken.**

**30 Alle groten der aarde
zullen eten en zich neerbuigen.
Allen die in het stof neerdalen
en hun ziel niet in het leven kunnen behouden,
zullen voor Zijn aangezicht neerbukken.**

**31 Het nageslacht zal Hem dienen,
en aan de Heere toegeschreven worden tot in generaties.**

**32 Zij zullen komen en Zijn gerechtigheid verkondigen
aan het volk dat geboren zal worden,
want Hij heeft het gedaan.**

Psalm 22 is de 21^e psalm. Het getal 21 is het getal van nood en tegenspoed en wordt voornamelijk geassocieerd met de tijd van benauwdheid van Jakob.

De psalm draagt de titel: "Een psalm van David." Het is een van de grootste psalmen die Davids nood en lijden door de hand van zijn vijanden (waaronder Saul) weergeeft. Eveneens blikt het terug op Jakobs nood onder Laban en kijkt het vooruit naar de tijd van benauwdheid van Christus aan het kruis.

Psalm 22:1 begint met: "Mijn God, mijn God, waarom hebt U mij verlaten?" Dit zijn zeer bekende woorden, daar Jezus deze aan het kruis uitriep (Zie Mat. 27:46). Geen psalm is in feite meer profetisch over de kruisiging van Jezus dan Psalm 22. Maar in de context van Davids leven schreef hij deze psalm toen hij tegenspoed ondervond door de handen van zijn eigen vijanden. Als beeld van Jezus ervoer David in zijn eigen tijd tegenspoed, hetgeen een profetisch patroon voor Christus in de toekomst vestigde.

Psalm 22 blikt terug op de tijd van benauwdheid van Jakob onder Laban. Ongetwijfeld heeft Jakob in zijn eigen tegenspoed deze vraag ook vaak gesteld. Hij had een welvarende vader achter gelaten, hij was beroofd van zijn bruidsschat en van zijn overige geld door zijn neef Elifaz en was nu een slaaf in een vreemd land.

Een andere gelijkenis kan gevonden in Israëls woestijnreis. Toen zij zonder water kwamen te zitten dachten zij dat God hen verlaten had. Exodus 17:7 zegt,

7 Hij gaf die plaats de naam Massa en Meriba, vanwege de onenigheid van de Israëlieten en omdat zij de HEERE op de proef gesteld hadden door te zeggen: Is de HEERE nu in ons midden of niet?

Wanneer God ons in tijden van benauwdheid brengt, hebben we de neiging om ons af te vragen of God ons verlaten heeft. Maar dit is nu precies waar het in tijden van beproeving om gaat. Door die tijden komen we er maar al te vaak achter dat ons geloof zwak is. We denken dan dat God ons om onze zonden straft. We vergeten dat Hij zei: *"Ik zal u beslist niet loslaten en Ik zal u beslist niet verlaten"* (Heb. 13:5). Het is heel normaal voor ons mensen om te denken dat wanneer God met hen is, hen ook niets zal overkomen en als ons iets naars overkomt wij meteen denken dat God ons verlaten heeft – of dat wij op de een of andere manier God hebben verlaten. Maar dit is ronduit niet waar.

In het verhaal van Exodus 17 (hierboven) droeg God Mozes op om tegen de rots te slaan, waarna er vervolgens water uit kwam om te drinken. Daarom herinnert Psalm 22:5, 6 ons eraan,

5 Op U hebben onze vaders vertrouwd, zij hebben vertrouwd en U hebt hen bevrijd. 6 Tot U hebben zij geroepen en zij zijn gered, op U hebben zij vertrouwd en zij zijn niet beschaamd.

De geslagen rots was een beeld van Jezus Christus, zoals Paulus ons in 1 Kor. 10:4 zegt. Zach. 13:7 echoot: *"Sla die Herder en de schapen zullen overal verspreid worden."* Mat. 26:31 past deze profetie toe op de dood van Jezus Christus aan het kruis.

Psalm 22:7 zegt,

7 Maar ik ben een worm en geen man, een smaad van mensen en veracht door het volk.

Door de profeet geeft God hier in Jes. 41:14 antwoord op,

14 Wees niet bevreesd, worm Jakob, volk Israël, Ík help u, spreekt de HEERE, uw Verlosser is de Heilige van Israël.

Dit brengt Psalm 22 niet alleen in verband met Jezus, maar ook met Jakob. Beiden waren *"een smaad van mensen en veracht door het volk"*. Maar toch werden beiden na hun tijd van benauwdheid verlost en gingen zij in de autoriteit van hun roeping staan.

De meest belangrijke vervulling van Psalm 22 komt terug in de strafzaak tegen Jezus en Zijn dood. Psalm 22:8 en 9 zegt het volgende hierover,

8 Allen die mij zien, bspotten mij; zij trekken de lippen op, zij schudden het hoofd en zeggen: 9 Hij heeft zijn zaak aan de HEERE toevertrouwd – laat Die hem bevrijden! Laat Die hem redden, als Hij hem genegen is.

Mattheüs 27:41-43 past dit toe op de spotternij van de overpriesters toen Jezus aan het kruis hing,

41 En evenzo spotten ook de overpriesters, samen met de schriftgeleerden en de oudsten en de Farizeeën, en zij zeiden: 42 Anderen heeft Hij verlost, Zichzelf kan Hij niet verlossen. Als Hij de Koning van Israël is, laat Hij nu van het kruis afkomen en wij zullen Hem geloven. 43 Hij heeft op God vertrouwd; laat Die Hem nu verlossen als Hij Hem welgezind is, want Hij heeft gezegd: Ik ben Gods Zoon.

Degenen die dit zeiden begrepen niets van de profetieën binnen Psalm 22, noch begrepen ze dat zij de rol speelden van de vijanden van David in dit grote reënschening van Davids tijd van benauwdheid. Psalm 22:10, 11 is een andere verwijzing naar David en Jakob en eveneens Jezus Zelf:

10 U bent het toch Die mij uit de buik hebt getrokken, Die mij vertrouwen gaf, toen ik aan mijn moeders borst lag. 11 Op U ben ik geworpen van de baarmoeder af, vanaf de moederschoot bent U mijn God.

In Genesis 25:23 en Rom. 9:10-13 zien we dat God Jakob al had gekozen voordat hij en zijn tweelingbroer geboren waren. Paulus zegt dat God dit deed om ons te leren dat Zijn roeping niet het resultaat is van onze werken, maar zuiver door Zijn soevereine wil wordt bepaald. Hoeveel te meer is dit op Jezus Christus van toepassing?

Psalm 22:15 en 16 is een beschrijving van Jezus aan het kruis:

15 Als water ben ik uitgestort, ontwricht zijn al mijn beenderen; mijn hart is als was, het is gesmolten diep in mijn binnenste. 16 Mijn kracht is verdroogd als een potscherf, mijn tong kleeft aan mijn gehemelte; U legt mij in het stof van de dood.

Een kruisiging ontwricht de schouders en toen Jezus stierf zorgde de speer van de soldaat ervoor dat het laatste water uit Zijn lichaam werd uitgestort. Toen Hij gestorven was werd Hij in de tombe van Jozef in het stof van de dood gelegd.

Jezus werd als Paaslam gekruisigd. In Exodus 12:46 instrueerde God Israël over Pascha,

46 In één huis moet het gegeten worden. U mag van het vlees niets uit het huis naar buiten brengen, en u mag er geen been van breken.

Vanwege deze reden werden de botten van Jezus niet gebroken, ondanks dat ze wel ontwricht werden. Dit was van groot belang om elk woord in de Schrift te vervullen, want Hij was nu eenmaal het Paaslam. Joh. 19:32-34 zegt,

32 De soldaten dan kwamen en braken wel de benen van de eerste en van de ander die met Hem gekruisigd was, 33 maar toen zij bij Jezus kwamen en zagen dat Hij al gestorven was, braken zij Zijn benen niet. 34 Maar een van de soldaten stak met een speer in Zijn zij en meteen kwam er bloed en water uit.

Psalm 22:17 zegt,

17 Want honden hebben mij omsingeld, een horde kwaaddoeners heeft mij omgeven; zij hebben mijn handen en mijn voeten doorboord.

Buitenlanders werden in die dagen "honden" genoemd, zoals we in Mat. 15:26 terug kunnen lezen. Dit is dus een profetische verwijzing naar de Romeinse soldaten die bij de kruisiging van Jezus aanwezig waren. Toch waren de "*horde kwaaddoeners*" die "*mijn handen en voeten hebben doorboord*" niet de honden, maar de overpriesters zelf. Pilatus probeerde hen wanhopig op andere gedachten te brengen, want hij zag dat Hij onterecht beschuldigd werd. Joh. 19:15-18 zegt,

15 Maar zij schreeuwden: Weg met Hem, weg met Hem, kruisig Hem! Pilatus zei tegen hen: Moet ik uw Koning kruisigen? De overpriesters antwoordden: Wij hebben geen koning dan de keizer. 16 Toen leverde hij [Pilatus] Hem dan aan HEN [de overpriesters] over om gekruisigd te worden. En ZIJ [de overpriesters] namen Jezus mee en leidden Hem weg. 17 En terwijl Hij Zijn kruis droeg, ging Hij op weg naar de plaats die Schedelplaats genoemd wordt en in het Hebreeuws Golgotha. 18 Daar kruisigden ZIJ [de overpriesters] Hem en met Hem twee anderen, aan elke kant één, en Jezus in het midden...

Hier staat dus duidelijk dat Pilatus Jezus in de handen van de overpriesters overleverde, en zij namen Hem en kruisigden Hem. Dit is consistent met elke verklaring in het boek Handelingen, waar de apostelen de kruisiging niet aan de Romeinen, maar aan de overpriesters en de Joden in het algemeen toeschrijven (Hand. 2: 36; 3:13-15; 4:10; 5:30; 7:52; 10:39). Als toevoeging hierop riepen zij het volk op tot berouw voor hun daad om zo gered te worden. Hedendaagse bedieningen tot de Joden spreken vaak de Schriften tegen, zelf tot het punt van het eisen van christenen om zich te bekeren van het geloven in het zuivere woord van God om zo de "Joodse gevoeligheden" tegemoet te komen. Joden zijn gevoelig omdat zij de Nieuwtestamentische optekeningen tegenspreken, waarbij zij geloven dat Jezus het verdiende om gekruisigd te worden. Psalm 22:17 noemt hen "een horde kwaaddoeners".

Psalm 22:19 zegt,

19 Zij verdelen mijn kleding onder elkaar en werpen het lot om mijn gewaad.

Dit werd door de soldaten aan het voet van het kruis vervuld. Mat. 27:35 zegt,

35 Nadat zij Hem gekruisigd hadden, verdeelden zij Zijn kleren door het lot te werpen...

Psalm 22:21 biedt ons de sleutel tot de hele psalm, want het stelt dat degene die in de psalm mishandeld en gedood wordt, de eniggeboren Zoon van God is. Vers 21 zegt,

21 Red mijn ziel van het zwaard, mijn eenzame [Heb. *yawkiyd*] van het geweld van de hond. 22 Verlos mij uit de muil van de leeuw en van de horens van de wilde ossen. Ja, U hebt mij verhoord. [het woord "ziel" is uit de zin gehaald, omdat dit woord niet oorspronkelijk in de grondtekst staat, maar door de vertalers is toegevoegd]

Het woord dat met "eenzame" vertaald is, is *yawkiyd*. De concordantie van Strong zegt dat het "verenigd, d.w.z. *alleen*; gebruiksvorm *geliefde*; eveneens *eenzaam*" betekent. Het heeft te maken met het zijn als "de enige" of "eniggeboren zoon". Het woord wordt eveneens in Gen. 22:2 gebruikt, waar God het volgende tegen Abraham zegt,

2 Hij zei: Neem toch uw zoon, uw enige [*yawkiyd*], die u liefhebt, Izak, ga naar het land Moria, en offer hem daar als brandoffer op een van de bergen die Ik u noemen zal.

Abraham had twee zonen, namelijk Ismaël en Izak. Izak was niet de enige zoon in de zin van het enige kind. Hij was een zoon met een speciale band met zijn vader, een zoon dit met zijn vader verenigd was, ofwel "één" met zijn vader.

Dit Hebreeuwse woord *yawkiyd* wordt in Psalm 22:21 in de Septuaginta (de Griekse vertaling van het Oude Testament) met *monogene* vertaald. De Septuaginta was de Griekse Bijbel in de tijd van Jezus voor degenen die geen Hebreeuws spraken. Deze oude vertaling is van belang omdat het de norm vestigt op welke manier de Griekse woorden

werden gebruikt om Hebreeuwse concepten uit te drukken. Dit Griekse woord wordt in het Nieuwe Testament in Johannes 3:16 gebruikt,

16 Want zo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren [*monogene*] Zoon gegeven heeft, opdat ieder die in Hem gelooft, niet verloren gaat, maar eeuwig leven heeft.

Hier en op andere plaatsen wordt naar Jezus verwezen als de "eniggeboren" Zoon van God. Het is een verwijzing naar *yawkiyd*, zoals dit in Psalm 22:21 profetisch voor Christus wordt gebruikt. Het spreekt van Zijn speciale band en eenheid met de Vader. Dit Hebreeuwse woord is de betekenis van het verenigd zijn als zijnde één met de Vader, net zoals Jezus in Johannes 17:20-23 zei,

20 En Ik bid niet alleen voor dezen, maar ook voor hen die door hun woord in Mij zullen geloven, 21 opdat zij allen één zullen zijn, zoals U, Vader, in Mij, en Ik in U, dat ook zij in Ons één zullen zijn, opdat de wereld zal geloven dat U Mij gezonden hebt. 22 En Ik heb hun de heerlijkheid gegeven die U Mij gegeven hebt, opdat zij één zijn, zoals Wij Eén zijn; 23 Ik in hen, en U in Mij, opdat zij volmaakt één zijn en opdat de wereld erkent dat U Mij gezonden hebt en hen liefgehad hebt, zoals U Mij hebt liefgehad.

Jezus Christus is de "eniggeboren" Zoon van God. Dit impliceert niet dat Hij de enige Zoon is, want Abraham had meer dan een zoon. Verder zegt Johannes dat Hij ons autoriteit gegeven heeft om ook zonen van God te worden (Joh. 1:12; 1 Joh. 3:1, 2). Het brengt eerder het idee van eenheid met de Vader mee, het idee van één zijn met Christus, zoals ook Christus en de Vader één zijn.

Het zijn van een eniggeboren zoon, die één is met de Vader, houdt niet in dat Christus de plek van de Vader toe-eigent, want in 1 Kor. 15:28 lezen we,

28 En wanneer alle dingen aan Hem onderworpen zijn, dan zal ook de Zoon Zelf Zich onderwerpen aan Hem Die alle dingen aan Hem onderworpen heeft, opdat God alles in allen zal zijn.

Christus oefent autoriteit uit dat onderworpen is aan de Vader. Antichristussen eigenen deze autoriteit toe. De geest van de antichrist verbreekt de band van eenheid. Maar de eniggeboren zoon is een met zijn vader. "Eniggeboren" betekent met Hem in elk opzicht, elk woord, elke gedachte, elke daad verenigd worden. Kortweg betekent het om een "Amen persoon" zoals Jezus te zijn, die niets anders deed dan wat Hij Zijn Vader zag doen en niets anders zei dan wat Hij Zijn Vader hoorde zeggen.

Psalm 22:23 gaat verder,

23 Ik zal Uw Naam mijn broeders vertellen, in het midden van de gemeente zal ik U loven.

Dit wordt in Hebr. 2:12 geciteerd om aan te tonen dat Jezus zich niet schaamde om ons broeders te noemen,

12 want Hij zegt: Ik zal Uw Naam aan Mijn broeders verkondigen; te midden van de gemeente zal Ik U lofszingen.

De eniggeboren Zoon van God verdroeg het kruis en de tijd van benauwdheid om zo heel de mensheid, die onder een onbetaalbare schuld aan de zonde verkocht was, te verlossen. De zonen van God worden zo eveneens geroepen om met Christus gekruisigd te worden (Rom. 6:6) en deelgenoot te worden aan Zijn lijden (Fil. 3:10). Deze tijd van

benauwdheid is ons allen dus niet vreemd, hetzij op verschillende niveaus en verschillende manieren. Het hoort bij het zijn van één van Zijn "broeders".

Psalm 22:28-32 laat ons de uitkomst van deze tijd van benauwdheid zien:

28 Alle einden der aarde zullen eraan denken en zich tot de HEERE bekeren: alle geslachten van de heidenvolken zullen zich voor Uw aangezicht neerbuigen. 29 Want het koningschap is van de HEERE, Hij heerst over de heidenvolken. 30 Alle groten der aarde zullen eten en zich neerbuigen. Allen die in het stof neerdalen en hun ziel niet in het leven kunnen behouden, zullen voor Zijn aangezicht neerbukken. 31 Het nageslacht zal Hem dienen, en aan de Heere toegeschreven worden tot in generaties. 32 Zij zullen komen en Zijn gerechtigheid verkondigen aan het volk dat geboren zal worden, want Hij heeft het gedaan [of "volbracht"].

Vers 28 zegt "*het koningschap is van de HEERE, Hij heerst over de (heiden)volken.*" En daarom lezen we in Op. 11:15,

15 En de zevende engel blies op de bazuin, en er klonken luide stemmen in de hemel, die zeiden: De koninkrijken van de wereld zijn van onze Heere en van Zijn Christus geworden, en Hij zal Koning zijn in alle eeuwigheid [letterlijk, "de tijdperken der tijdperken"].

Dit is onderdeel van het evangelie, het Goede Nieuws. Zijn volk "*zullen Zijn [werk van] gerechtigheid verkondigen... dat Hij volbracht heeft*". Dit is wat Jezus in Johannes 19:30 aan het kruis citeerde, toen Hij zijn laatste woorden sprak,

30 Toen Jezus dan de zure wijn genomen had, zei Hij: HET IS VOLBRACHT! En Hij boog het hoofd en gaf de geest.

Psalm 22 gaat over de Zoon van God en Zijn benauwdheid aan het kruis. Jezus citeerde hier tweemaal uit toen Hij aan het kruis hing. Psalm 22 begint dus met: "*Mijn God, Mijn God, waarom hebt U Mij verlaten?*" en het eindigt met: "*Het is volbracht.*" Dit is het voltooide werk van Christus aan het kruis. Hij hoeft nooit meer voor de zonden van de wereld te sterven. In dat geweldige werk voltooide Hij de redding van de wereld, zoals we in Joh. 12:32, 33 kunnen lezen,

32 En Ik, als Ik van de aarde verhoogd ben, zal allen naar Mij toe trekken [helkuo, "slepen"]. 33 (En dit zei Hij om aan te duiden welke dood Hij zou sterven.)

Opnieuw zegt Johannes in 1 Joh. 2:2,

2 En Hij is een verzoening [bedekking] voor onze zonden; en niet alleen voor de onze, maar ook voor de zonden van de hele wereld.

Dit is de grote overwinning die verkregen is door de tijd van benauwdheid van Jezus aan het kruis. Wanneer wij in Zijn voetsporen treden, dan verkrijgen ook wij overwinning door onze eigen tijden van lijden en benauwdheid. Dit is binnen het goddelijke plan een van de geweldige principes van bemiddeling, want na onze eigen tijd van benauwdheid worden ook wij opgewekt tot posities van geestelijke autoriteit, in welke kracht wij Hem op een veel betere manier kunnen dienen door het Evangelie van het Koninkrijk aan de rest van de wereld te brengen.

**PSALM 22 (SEPTUAGINTA)
PSALM 23 (HSV): JAKOB-ISRAËL IN SICHEM (GEN. 33-34)**

1 Een Psalm van David.

***De HEERE is mijn Herder,
mij ontbreekt niets.***

***2 Hij doet mij neerliggen in grazige weiden,
Hij leidt mij zachtjes naar stille wateren.***

***3 Hij verkwikt mijn ziel,
Hij leidt mij in het spoor van de gerechtigheid,
omwille van Zijn Naam.***

***4 Al ging ik ook door een dal vol schaduw van de dood,
ik zou geen kwaad vrezen, want U bent met mij;
Uw stok en Uw staf,
die vertroosten mij.***

***5 U maakt voor mij de tafel gereed
voor de ogen van mijn tegenstanders;
U zalft mijn hoofd met olie,
mijn beker vloeit over.***

***6 Ja, goedheid en goedertierenheid zullen mij volgen
al de dagen van mijn leven.
Ik zal in het huis van de HEERE blijven
tot in lengte van dagen.***

Tweeëntwintig is het getal van zoonschap of zonen van het Licht. Psalm 23 is de 22^e psalm en openbaart de betekenis van het getal 22. Het is een psalm dat gaat over de goede Herder die Zijn schapen zo leidt dat zij tot het zoonschap komen. De hele dag is "de HEERE mijn herder" en aan het einde van de dag kunnen zij vervolgens in vers 6 het volgende zeggen,

6 Ja, goedheid en goedertierenheid zullen mij volgen al de dagen van mijn leven. Ik zal in het huis van de HEERE blijven tot in lengte van dagen.

Psalm 23 draagt de titel: "Een psalm van David." Inspiratie voor deze psalm haalt David uit zijn eigen persoonlijke ervaring als een herder die schapen hoedt. Ongetwijfeld dacht hij terug aan de tijd toen de HEERE hem bijstond om de schapen uit de klauwen van een beer en een leeuw te houden. (1 Sam. 17:34). Deze geloofsopbouwende ervaringen leerden hem Gods karakter als de goede Herder en gaven hem later het geloof en vertrouwen om tegen Goliath te strijden (1 Sam. 17:37).

Deze psalm blikt dus terug op Jakob om ons te tonen hoe zijn tijd van slavernij onder Laban hem tot de plaats van het zoonschap bracht – ofwel, tot de plaats waar God zijn naam in Israël zou veranderen.

Eveneens kijkt de psalm vooruit naar Christus, wiens tijd van benauwdheid aan het kruis werd beloond met een promotie van de goede Herder (Joh. 10:11) naar de grote Herder (Heb. 13:20) en de Opperherder (1 Pet. 5:4). Het heeft daarnaast ook betekenis voor de overwinnaars die met Hem zullen heersen en regeren, opdat zij de overige schapen zullen hoeden zoals Jezus hen heeft voorgedaan.

Psalm 23:1-3 zegt,

1 De HEERE is mijn Herder, mij ontbreekt niets. 2 Hij doet mij neerliggen in grazige weiden, Hij leidt mij zachtjes naar stille wateren. 3 Hij verkwikt mijn ziel, Hij leidt mij in het spoor van de gerechtigheid, omwille van Zijn Naam.

Dit komt overeen met Jakobs terugkeer naar het land Kanaän, toen hij na het verlaten van Laban in Sukkoth arriveerde. Omdat zijn tijd bij Laban een moeilijke tijd van slavernij en hard werken was, was zijn aankomst in Sukkoth een tijd van vrede en rust van zijn werken. Gen. 33:17, 18 zegt,

17 Maar Jakob trok naar Sukkoth. En hij bouwde een huis voor zichzelf en maakte hutten voor zijn vee. Daarom gaf hij die plaats de naam Sukkoth. 18 Jakob kwam veilig aan bij de stad Sichem, die in het land Kanaän ligt, nadat hij uit Paddan-Aram gekomen was; en in het zicht van die stad zette hij zijn tenten op.

De term *Sukkoth* betekent "hutten" of "tabernakels". Deze plaats vertegenwoordigt de laatste feestdag (Loofhutten) binnen Jakobs profetische reis. Binnen de Schrift zijn er bestaan drie sabbatten of tijden van rust. De zevende dag, het zevende jaar en het Jubeljaar (50^e jaar), elk van hen vertegenwoordigt een ander niveau van rust. Het Jubeljaar is pas echt de plaats van Gods rust (Heb. 3:18; 4:8-10). Deze komen eveneens overeen met de drie belangrijkste feesten van Israël: Pascha, Pinksteren en Loofhutten. Het ingaan van Gods rust is de derde en laatste rustplaats, die men slechts door het Loofhuttenfeest ervaart. Het Jubeljaar is de deur van Loofhutten.

Daarom is het van grote betekenis dat Jakob-Israël nabij Sichem zijn kamp opzette en de naam van die plaats Sukkoth, ofwel "hutten of tabernakels", gaf. Zoals ik in mijn studie van Psalm 18 (de 19^e psalm) verklaarde, had Jakob alle ervaringen doorleefd, die later gevierd zouden worden als de feestdagen van Israël. Sukkoth was de laatste stop binnen dit patroon van feestdagen.

Het verhaal van Jakob onthult eveneens een andere onderliggende profetie. Sukkoth betekent "tenten", dat tijdelijke verblijfplaatsen zijn. Een tent is geen huis. Noch was de tabernakel van Mozes eenzelfde soort gebouw als de tempel van Salomo. Israël moest in de woestijn onder Mozes dus ook in tenten wonen, zij mochten geen huizen bouwen om in te verblijven. Dit toonde aan dat zij Gods rust nog niet waren ingegaan (Heb. 4:9).

Eveneens zal het zo zijn dat wanneer het tijdperk van Pinksteren voltooid en het Loofhuttenfeest vervuld is, zij die overwinnaar zijn (Israëlieten) gelijk Jakob een permanent "huis" zullen ontvangen, terwijl de rest van de kerk nog in "tenten" zal verblijven tot aan de tijd van het oordeel van de grote witte troon. Met andere woorden, op het moment van de eerste opstanding in Op. 20:4-6 zullen niet alle gelovigen hun "huis" van boven ontvangen (2 Kor. 5:1).

Het verhaal van Jakob in Sukkoth toont ons dat er bij de vervulling van Loofhutten twee verschillende beloningen geschonken worden. De overwinnaars zullen dan de Herders van de schapen in de toekomstige eeuw (tijdperk) worden, om zodoende in de wereld het evangelie te brengen, de wet te onderwijzen (Jesaja 2:3) en de schapen tot hun beloning aan het einde van dat Loofhuttentijdperk leiden. Deze zaken worden in het boek "Het Jubeljaar van de schepping" uitvoeriger beschreven.

Nadat Jakob zich in Sichem had gevestigd zien we dat hij met slechte mensen wordt geconfronteerd. Zo waren er uiteraard slechte mensen uit Sichem; maar er schuilde ook kwaad in de harten van de zonen van Jakob. Hoewel Jakob had geleerd om zich door de Heilige Geest te laten leiden en niet meer door het vlees om Gods werk te volbrengen,

hadden de meeste van zijn zonen deze les blijkbaar nog niet geleerd. Dit geschil wordt in Psalm 23:4 en 5 afgeschilderd,

4 Al ging ik ook door een dal vol schaduw van de dood, ik zou geen kwaad vrezen, want U bent met mij; Uw stok en Uw staf, die vertroosten mij. 5 U maakt voor mij de tafel gereed voor de ogen van mijn tegenstanders; U zalft mijn hoofd met olie, mijn beker vloeit over.

In het corresponderende verhaal van Jakob in Sichem lezen we in Genesis 34 dat de leider van Sichem de man Hemor was. Hij had een zoon die Sichem heette die verliefd werd op Jakobs dochter Dina. Genesis 34:2 en 3 zegt,

2 En Sichem, de zoon van de Heviet Hemor, de vorst van het land, zag haar; hij greep haar en sloiep met haar; hij verkrachtte haar. 3 Maar zijn hart raakte aan Dina, de dochter van Jakob, gehecht; hij had het meisje lief en sprak naar het hart van het meisje.

Na afloop wilde Sichem met Dina trouwen en vroeg hij zijn vader om met Jakob over het huwelijk te onderhandelen. Uiteraard is het onderhandelen over een huwelijk na een verkrachting in het geheel niet in overeenstemming met Gods wet of valt het onder gewoon menselijk fatsoen. Maar Jakob wist beter dan Sichem te oordelen voor hem aangehoord te hebben. "Daarom zweeg Jakob totdat zij thuiskwamen" (Gen. 34:5). De zonen van Jakob vertegenwoordigden echter hun vader in zijn vroegere jaren en daarom lezen we in Gen. 34:13,

13 Toen antwoordden de zonen van Jakob Sichem en zijn vader Hemor op een bedrieglijke wijze, en, omdat hij hun zuster Dina onteerd had.

Zij stemden ermee in om Dina aan Sichem te geven als zij en alle mannen in de stad zich zouden onderwerpen aan de besnijdenis. Dit deden zij en Genesis 34:25-29 zegt,

25 Het gebeurde op de derde dag, toen zij pijn leden, dat twee zonen van Jakob, Simeon en Levi, broers van Dina, ieder hun zwaard namen, brutaalweg de stad overvielen en al wie mannelijk was, doodden... 29 En al hun vermogen roofden zij, en al hun kleine kinderen en hun vrouwen voerden zij als gevangenen weg. Zij plunderden hen, en al wat in de huizen was, namen zij mee.

Zij namen Dina met geweld uit het huis van Sichem mee, plunderde de stad en namen alle vrouwen voor zichzelf als slaven of vrouwen. Vandaag de dag zijn er enkelen die hun daden rechtvaardigen, maar het feit is dat Jakob helemaal niet in zijn schik was met hun daden.

30 Toen zei Jakob tegen Simeon en tegen Levi: Jullie hebben mij in het ongeluk gestort door mij in een kwade reuk te brengen bij de inwoners van dit land, bij de Kanaänieten en de Ferezieten, terwijl ik maar met weinig mensen ben. Als zij gezamenlijk tegen mij optrekken, zullen zij mij verslaan en zal ik weggevaagd worden, ik en mijn huis. 31 Maar zij zeiden: Mocht hij dan onze zuster als een hoer behandelen?

Simeon en Levi waren de voorvaders van de Farizeeërs. Zij waren snel in het herkennen van zonden bij de ander, maar de manier hoe ze hiermee omgingen was niet door de Heilige Geest geleid. Sichems zonde kon niet gerechtvaardigd worden, maar ook het bedrog en het moorden die Simeon en Levi begingen konden niet gerechtvaardigd worden. Zij waren ijverig, maar kenden de gedachte van God niet – noch de gedachte van Jakob. Jakob erkende dit vele jaren later toen hij in Gen. 49:5-7 het volgende zei,

5 Simeon en Levi zijn broers, hun wapens zijn werktuigen van geweld. 6 Laat mijn ziel niet in hun geheim overleg komen, en mijn eer niet aan hun bijeenkomst [kahal; "kerk"] deelnemen; want in hun woede hebben zij mannen doodgeslagen; en in hun moedwil hebben zij runderen de pezen doorgesneden. 7 Vervloekt zij hun woede, want die is hevig, en hun verbolgenheid, want die is hard. Ik zal hen verdelen over Jakob en hen verspreiden in Israël.

Mozes en Aäron waren Levieten en God gebruikte hen om het koninkrijk van Israël onder het Oude Verbond te vestigen. Bedenk echter wel dat het Mozes niet toegestaan werd om Kanaän in te gaan om dat hij tegen de rots sloeg, in plaats van er tegen te spreken (Num. 20:12). Hoewel Mozes als Aäron beiden grote mannen van God waren (echter niet volmaakt), stonden zij ook onder de vloek van hun grootvader Levi, hetgeen hen weerhield om het Beloofde Land binnen te gaan.

Dit alles was onderdeel van het goddelijke plan, want zoals blijkt vertegenwoordigden zij het Oude Verbond, waaronder Israël niet in staat was om de heerlijkheid van de kerk in te gaan die pas in het Nieuwe Verbond zou aanbreken. De "heerlijkheid" van Jakob-Israël zou NIET *"verenigd worden met hun bijeenkomst"*. De heerlijkheid van Pinksteren zou op de 120 discipelen in de bovenkamer neerdalen, in plaats van op het priesterschap van Levi-Aäron in de tempel.

Het priesterschap van Levi moest uiteindelijk wijken voor het priesterschap van Melchizedek van Christus en Zijn zonen. Het nieuwe priesterschap stond NIET onder deze vloek van Levi vanwege zijn gewelddadige geest, omdat het priesterschap naar de ordening van Melchizedek niet aan de nakomelingen van Levi gegeven werd. Toch proberen enkele Joden een nieuw priesterschap van Levi in de staat Israël te vestigen, ze hebben niet de mogelijkheid om de vloek over Levi te keren. De heerlijkheid zal niet gegeven worden aan de bijeenkomst of "kerk" van Levi.

In Psalm 23:4b zegt David: *"Uw stok en Uw staf, die vertroosten mij."* Wat betreft Simeon en Levi, zij vonden troost in het bloedige zwaard. Het woord "troost" komt van het Hebreeuwse woordje *nacham*, hetgeen "wreken" betekent. De wet zegt dat God de wraak toekomt (Deut. 32:35; Rom. 12:19). Simeon en Levi geloofden dit niet. Zij waren van mening dat God een menselijke arm nodig had om Dina te wreken. Zoals Jakob al zei: *"In hun woede hebben zij mannen doodgeslagen."* Zij werden niet door de Geest geleid.

Het Hebreeuwse woord *nacham* heeft nog een andere betekenis, namelijk "troost of vertroosting". De profeet Nahum draagt deze naam, net als Nacham-Yah (Nehemia). Nacham is de titel die aan de Heilige Geest gegeven wordt (Luk. 2:25; Joh. 14:26). Hij is de Trooster. Wanneer de wraak God toekomt, dan zal dit uitgevoerd worden door de volmaakte wil van God door middel van de Heilige Geest. Maar als de wraak door ijverige gewelddadige mensen, zoals Simeon en Levi, wordt uitgevoerd, dan zal dit enkel een bloedspoor nalaten en de naam van Israël ontoren.

Jakob erkende dit en vervloekte hun woede. De stam van Simeon verloor uiteindelijk haar identiteit en werd door Juda opgeslokt. Eveneens werd Levi geen land onder de Israëlieten toebedeeld. Levi ontving het priesterschap maar zelfs dat was een tijdelijke roeping, want zij werden, na hun laatste gewelddadige daad, namelijk het kruisigen van de Messias, door de ordening naar Melchizedek vervangen. Na de Pinksterdag in Handelingen 2 kon het priesterschap naar de ordening van Aäron alleen nog bestaan als priesterschap als hij via Jezus Christus inging als een priester naar de ordening van Melchizedek. Hij moest een heel nieuw priesterschap in gaan.

Als we de vleeselijk denkende zonen van Jakob moeten beschouwen als de niet overwinnende kerk, dan kunnen wij ze identificeren als het vee van Jakob die in tenten moest wonen, terwijl Jakob in een huis verbleef. Vervolgens kunnen we zien dat de

zonen een profetisch beeld zijn van de hartsgesteldheid van de niet overwinnende kerk, want zij zijn van mening dat de ongelovigen vergaan wanneer Jezus wederkomt (Loofhuttenfeest).

Hun houding is gelijk aan de houding van Simeon en Levi en de latere priesters uit de stam Levi. Hun gesteldheid komt uit een vleselijke gedachte voort en terwijl dit in hun ogen "rechtvaardig" is, is het in wezen een manifestatie van hun eigen bittere hart en hun geestelijke onvolwassenheid. Zo komt het dat vandaag de dag sommige christenen Jakob veroordelen en Simeon en Levi in hun slachting van de "Sichemieten" verdedigen.

Zij begrijpen niet dat het scherpe zwaard dat uit de mond van het Lam komt het zwaard van de Geest is, hetgeen het Woord van God is. Dat zwaard is geen fysiek zwaard waarmee het hoofd van het lichaam gescheiden wordt, maar een geestelijk zwaard dat ziel en geest scheidt en de overleggingen en gedachten van het hart oordeelt (Heb. 4:12). Het fysieke zwaard doodt; het geestelijke zwaard brengt leven. En in de toekomstige eeuw (tijdperk) zal het grote stenen Koninkrijk uit Dan. 2:35 groeien tot het heel de aarde vult – niet omdat Gods vijanden gedood worden, maar omdat de volken zich bekeren.

Psalm 23:6 sluit de psalm af met,

6 Ja, goedheid en goedertierenheid zullen mij volgen al de dagen van mijn leven. Ik zal in het huis van de HEERE blijven tot in lengte van dagen.

In het verhaal van Jakob vermeldt Gen. 35:1 meteen na de slachting van Sichem het volgende,

1 Daarna zei God tegen Jakob: Sta op, ga naar Bethel [huis van God] en ga daar wonen en maak daar een altaar voor de God Die aan u verschenen is, toen u vluchtte voor uw broer Ezeu.

David zegt: *"Ik zal in het huis van de HEERE blijven tot in lengte van dagen."* God zei tegen Jakob om in Bethel, "het huis van God", te gaan wonen.

De volledige betekenis van Psalm 23:6 kan begrepen worden wanneer we naar het voorbeeld van Jakob gaan kijken. Voordat hij naar Bethel ging droeg Jakob eindelijk zijn huisgezin op om alle afgoden weg te doen. Niemand kan dit vandaag de dag vervullen zonder eerst alle afgoden weg te doen. Gen. 35:2 zegt,

2 Toen zei Jakob tegen zijn huisgezin en tegen allen die bij hem waren: Doe de vreemde goden die in uw midden zijn, van u weg. Reinig u en verwissel uw kleren.

Dit is een profetisch woord over het wegdoen van de afgoden in het hart. Om volkomen in het huis van God te verblijven (wonen), moet men het probleem van afgoderij in het hart aanpakken (zie hoofdstuk twee van het boek "Gods stem horen"). Dit is een profetische verwijzing naar het tijdperk van Loofhutten, waarin de Geest van God in enorme hoeveelheden zal worden uitgestort door middel van de bediening van de zonen van het Licht. Zij zullen de mensen door woord en voorbeeld onderwijzen hoe ze de afgoden in het hart moeten aanpakken, opdat ook zij in de vrijheid van de heerlijkheid van de kinderen van God kunnen delen.

**PSALM 23 (SEPTUAGINTA)
PSALM 24 (HSV): JAKOB-ISRAËL IN BETHEL (GEN. 35)**

1 Een psalm van David.

**De aarde is van de HEERE en al wat zij bevat,
de wereld en wie er wonen.**

**2 Want Hij heeft haar gegrondvest op de zeeën
en haar vastgezet op de rivieren.**

**3 Wie zal de berg van de HEERE beklimmen?
Wie zal staan in Zijn heilige plaats?**

**4 Wie rein is van handen en zuiver van hart,
wie zijn ziel niet opheft tot wat vals is, en niet bedrieglijk zweert.**

**5 Hij zal zegen ontvangen van de HEERE
en gerechtigheid van de God van zijn heil.**

**6 Dat is het geslacht van hen die naar Hem vragen,
die Uw aangezicht zoeken; dat is Jakob. Sela**

**7 Hef uw hoofden op, o poorten,
en verhef u, eeuwige deuren,
opdat de Koning der ere binnengaat.**

**8 Wie is deze Koning der ere?
De HEERE, sterk en geweldig,
de HEERE, geweldig in de strijd.**

**9 Hef uw hoofden op, o poorten,
ja, verhef ze, eeuwige deuren,
opdat de Koning der ere binnengaat.**

**10 Wie is Hij, deze Koning der ere?
De HEERE van de legermachten,
Hij is de Koning der ere. Sela**

Psalm 24 is de 23e psalm en spreekt over het getal 23. Rond die tijd stierf Debora. Zij was de verzorgster van Rebekka. Volgens het boek van de oprechte (Jasher) had de moeder van Jakob (in hoofdstuk 31) Debora naar hem toegezonden, nadat hij Laban 14 jaar had gediend, met de boodschap om terug te keren naar Kanaän. Maar Jakob bleef nog eens 6 jaar bij Laban voordat hij terugkeerde. Debora was vanaf die tijd bij Jakob gebleven tot haar dood in Bethel zeven jaar later.

Jasher 36:3 zegt dat Jakob en zijn gezin zes maanden in Bethel bleven. Het vermeldt eveneens dat Jakobs moeder in Hebron stierf, rond dezelfde tijd dat ook haar verpleegster Debora stierf (Jasher 36:6).

Eveneens stierf Rachal tijdens de bevalling van Benjamin (Gen. 35:19) en zij werd vlakbij Bethlehem begraven, waarna zij Bethel verlieten. Het was dus zekerlijk een tijd van dood, zoals ook het getal 23 uitdrukt. Daarnaast was het ook een tijd van nieuw leven, zoals afgebeeld door de geboorte van Benjamin.

Een belangrijke les die we uit Jakobs tweede reis naar Bethel kunnen trekken is deze: bij zijn eerste reis, 22 jaar eerder, zalfde hij de steen als een pilaar en noemde het Bethel,

“het huis van God”. Bij zijn tweede reis bouwde hij echter een ander altaar en noemde het El-Bethel, “de God van het huis van God”.

Jakobs eerste reis naar Bethel duidt op het feest van Pinksteren, gelijk zijn tweede reis op het Loofhuttenfeest duidt. Dit vestigde een profetisch patroon, waarbij het volk tijdens het Pinkstertijdperk ernaar neigde om het huis van God te dienen – oftewel de georganiseerde kerk of het kerksysteem. Alleen bij de vervulling van het Loofhuttenfeest, zal de tweede uitstorting van de Geest ervoor zorgen dat de kerk haar focus verplaatst naar *de God* van Bethel. Het gaat om het stellen van prioriteiten. Het systeem van denominaties van kerken in het Pinkstertijdperk heeft vaak de plaats van God toegeëigend, door loyaliteit aan zichzelf te eisen, in plaats van aan God. Deze loyaliteit zal, in de toekomstige eeuw (tijdperk), weer tot God Zelf verschuiven.

Psalm 24:1 en 2 proclameren Gods eigenaarrecht van de aarde en de hele schepping, zeggende,

1 De aarde is van de HEERE en al wat zij bevat, de wereld en wie er wonen. 2 Want Hij heeft haar gegrondvest op de zeeën en haar vastgezet op de rivieren.

Vervolgens gaat David over tot het hoofdonderwerp in deze psalm, dat terugblijkt op Jakobs beklimming van de berg van God (Bethel).

**3 Wie zal de berg van de HEERE beklimmen? Wie zal staan in Zijn heilige plaats?
4 Wie rein is van handen en zuiver van hart, wie zijn ziel niet opheft tot wat vals is, en niet bedrieglijk [*mirmah*] zweert.**

Biedt dit ons niet de reden waarom de afgoden van Jakobs huisgezin onder de eik begraven moesten worden, alvorens zij Bethel, het huis van God, konden beklimmen? Een vereiste voor een zuiver hart is dat hij niet *bedrieglijk* zweert. Dit komt van het Hebreeuwse woord *mirmah*, hetgeen “bedriegen, fraude” betekent. Haar stam is het woord *ramah*, “bedriegen, verraden”. Maar *ramah* betekent eveneens “hoogte” in de zin van een hoge plaats of een zetel van afgoderij.

En daarom duidt het gebruik van deze term op afgoderij in het hart, hetgeen iemand diskwalificeert om van Pinksteren naar de heerlijke rust van het Loofhuttenfeest over te gaan.

In Psalm 24:5 en 6 staat,

5 Hij zal zegen ontvangen van de HEERE en gerechtigheid van de God van zijn heil. 6 Dat is het geslacht van hen die naar Hem vragen, die Uw aangezicht zoeken; dat is [de God van] Jakob. Sela

De ultieme zegen van God is gerechtigheid of volmaaktheid, dat door de volheid van de Geest door middel van het Loofhuttenfeest geschonken wordt. Het “geslacht” waar David over spreekt is het 42^e geslacht (generatie) van het lichaam van Christus, zoals Mat. 1:17 geprofeteerd. In dat vers lezen we dat er drie gedeelten van 14 geslachten van Abraham tot Christus waren, wat een totaal van 42 geslachten maakt. Wanneer wij echter beter kijken zien we slechts 41 geslachten tot aan Jezus. Het 42^e geslacht is het geslacht van “Christus” (*gezalfde*), hetgeen het lichaam van Christus is.

Het is een profetie van Benjamin, de zoon waarvan voorzeggd was dat hij na Jozef zou komen. Toen Jozef geboren werd, kreeg hij de naam Jozef als profetie: “*Moge de HEERE mij nog een zoon geven*” (Gen. 30:24). Jozef is een beeld van Christus; Benjamin is een beeld van de jongere broer die ter wereld kwam na Jakobs tweede reis naar Bethel.

Profetisch gesproken is deze jongere zoon de 42^e generatie, ofwel het lichaam van Christus. Hij had twee namen, Ben-oni en Benjamin (Gen. 35:18). Ben-oni betekent "zoon van mijn leed", terwijl Benjamin "zoon van mijn rechterhand" betekent. Zij die geroepen worden om op de troon van Christus te regeren moeten eerst deelgenoot in Zijn lijden worden. Dit is het patroon dat Jezus Zelf volgde, want eerst kwam Hij als "een Man van smarten, bekend met ziekten" (Jes. 53:3) en later, na Zijn opstanding, kreeg Hij pas de zetel aan de rechterhand van God de Vader (Ef. 1:20). Hij is als Zoon het voorbeeld voor ons, daarom dat de overwinnaars ook in Zijn smarten moeten delen om zo met Hem in de hemelse gewesten gezet te kunnen worden (Ef. 2:6). Paulus spreekt hier over in termen van dood en opstanding, hetgeen uiteraard duidt op de betekenis van het getal 23.

Het laatste gedeelte van Psalm 24:6 gaat over hen die Zijn aangezicht zoeken,

Dat is het geslacht van hen die naar Hem vragen, die Uw aangezicht zoeken; dat is [de God van] Jakob.

Er bevindt zich enige verwarring in de tekst van dit vers. Als de Hebreeuwse tekst die wij ontvangen hebben klopt, dan wordt Jakob voorgesteld als het beeld van "*het geslacht van hen die Hem zoeken*" in zijn tweede reis naar Bethel.

Echter, de Septuaginta en de Syrische versies van dit vers geven "de God van Jakob" weer. Als dit klopt dan zegt het dat dit geslacht naar het aangezicht van de God van Jakob zoekt. In beide gevallen komt de algemene betekenis overeen, want toen Jakob met de engel Pniël worstelde, noemde hij die plaats naar de engel. Pniël betekent "Gods aangezicht of aanwezigheid".

Beiden spreken over Gods aangezicht of aanwezigheid. Dit concept kwam voor het eerst naar voren in de worsteling van Jakob met de engel, maar deze opvatting werd vergroot toen Mozes met een stralend gezicht de berg afkwam (Ex. 34:29). In het Nieuwe Testament gaat Paulus hier in 2 Kor. 5:1-8 op in, waar hij zijn verklaring geeft over het verheerlijkte onsterfelijke lichaam dat men bij het Loofhutenfeest ontvangt. (Zie eveneens hoofdstuk 9 van mijn boek "De wetten van de tweede komst.")

De Hebreeuwse stam van Pniël is *paniym*, wiens Griekse equivalent in het Nieuwe Testament *prosopon* is, de "aanwezigheid" (d.i. "aangezicht") van God. Met andere woorden, het verheerlijkte lichaam wordt gekenmerkt door het aangezicht van God dat in ons aangezicht gezien wordt, of de aanwezigheid van God dat volkomen in ons lichaam geopenbaard wordt.

Zij die zich kwalificeren om "de berg van de HEERE te mogen beklimmen" zijn degenen die Zijn aangezicht zoeken. Dit zijn de overwinnaars die voor de tweede keer naar Bethel gaan om meer van de Geest te ontvangen dan dat zij kregen bij Pinksteren. Deze overwinnaars zullen over de aarde regeren (Op. 5:10), opdat zij de volken in Zijn wet zullen onderwijzen (Jes. 2:1-4).

Psalm 24:7-10 concludeert,

7 Hef uw hoofden op, o poorten, en verhef u, eeuwige deuren, opdat de Koning der ere binnengaat. 8 Wie is deze Koning der ere? De HEERE, sterk en geweldig, de HEERE, geweldig in de strijd. 9 Hef uw hoofden op, o poorten, ja, verhef ze, eeuwige deuren, opdat de Koning der ere binnengaat. 10 Wie is Hij, deze Koning der ere? De HEERE van de legermachten, Hij is de Koning der ere. Sela

Dit is een profetisch bevel: "Verhef ze, eeuwige deuren." Letterlijk staat er: "Heft op, aloude deuren." Het gaat hier over het openen van de tempelpoorten waarmee aangegeven werd dat het de tijd was om het lam voor het ochtendoffer te slachten.

Uiteraard is Jezus ons offer. Op pag. 16 en 162 van zijn boek "The Temple" schrijft Alfred Edersheim,

"De oudsten die de sleutel bezaten gaven de opdracht om de tempelpoorten te openen. Wanneer de laatste grote poort langzaam in zijn scharnieren in beweging kwam, bliezen de priesters, na een signaal, drie maal op hun zilveren trompetten, waarbij zij de Levieten en de "afgevaardigden" van het volk opdroegen... om hun taak te verrichten en om aan de stad te verkondigen dat het ochtendoffer gebracht moest worden. Meteen werd ook de grote poort geopend, die tot het Heilige leidde, waardoor de priesters in staat waren om de kandelaar en het wierookaltaar te reinigen."

"Het openen van deze poorten was een signaal voor het slachten van het offerlam."

Dit alles profeteerde van de heerlijkheid van het Lam dat geslacht werd – Jezus Christus – en in het verlengde, al de martelaren die in Zijn smarten deelden als onderdeel van Zijn lichaam. Deze passage spreekt over het openen van de poorten met als doel om het ochtendoffer aan te bieden – waarmee de dood van de Messias werd voorzien en waarmee eveneens de betekenis van het getal 23 wordt aangeduid.

Het volk dat aantrad om getuige te zijn van het ochtendoffer vertegenwoordigde profetisch de grote menigte in Op. 5:11, 12,

11 En ik zag, en hoorde een geluid van vele engelen rondom de troon, van de dieren en van de ouderlingen. En hun aantal bedroeg tienduizenden tienduizendtallen en duizenden duizendtallen. 12 En zij zeiden met luide stem: Het Lam Dat geslacht is, is het waard om de kracht te ontvangen, en rijkdom, wijsheid, sterkte, eer, heerlijkheid en dankzegging.

En op deze wijze beeldt Psalm 24 de menigte af van wie gekwalificeerd zijn om Gods berg op te klimmen. Dit zijn de overwinnaars, die uiteindelijk op het Loofhuttenfeest zullen opklimmen. Maar tegelijkertijd worden we geconfronteerd met de betekenis van dit opklimmen – namelijk om deel uit te maken van de Benjamingemeenschap, moet men eerst Ben-oni worden. Om te regeren moet men eerst aan de smarten van Christus deel hebben. Het leven komt uit de dood voort en dit is de dubbele betekenis van het getal 23 dat in Psalm 24 tot uitdrukking komt.

**PSALM 24 (SEPTUAGINTA)
PSALM 25 (HSV): DE VIJANDEN VAN ISRAËL VERSCHRIKT (GEN. 35:5)**

1 Een psalm van David.

**Tot U, HEERE, hef ik mijn ziel op, aleph
2 mijn God, op U vertrouw ik; beth
laat mij niet beschaamd worden,
laat mijn vijanden niet van vreugde over mij opspringen.
3 Ja, allen die U verwachten, worden niet beschaamd; gimel
beschaamd worden zij die zonder reden trouweloos handelen.**

**4 HEERE, maak mij Uw wegen bekend, daleth
leer mij Uw paden.
5 Leid mij in Uw waarheid en leer mij, he, waw
want U bent de God van mijn heil;
U verwacht ik de hele dag.
6 Denk aan Uw barmhartigheid, HEERE, en Uw goedertierenheid, zain
want die zijn van eeuwigheid.
7 Denk niet aan de zonden uit mijn jeugd of aan mijn overtredingen; cheth
denkt U aan mij naar Uw goedertierenheid,
omwille van Uw goedheid, HEERE.**

**8 Goed en waarachtig is de HEERE, teth
daarom onderwijst Hij zondaars in de weg.
9 Hij leidt zachtmoedigen in het recht, jod
Hij leert zachtmoedigen Zijn weg.
10 Alle paden van de HEERE zijn goedertierenheid en trouw kaph
voor wie Zijn verbond en Zijn getuigenissen in acht nemen.
11 Omwille van Uw Naam, HEERE, lamed
vergeef mijn ongerechtigheid, want die is groot.**

**12 Wie is de man die de HEERE vreest? mem
Hij onderwijst hem in de weg die hij moet kiezen.
13 Zijn ziel overnacht in het goede, nun
zijn nageslacht zal de aarde bezitten.
14 Vertrouwelijk gaat de HEERE om met wie Hem vrezen, samech
Zijn verbond maakt Hij hun bekend.
15 Mijn ogen zijn voortdurend gericht op de HEERE, ain
want Hij bevrijdt mijn voeten uit het net.**

**16 Wend U tot mij en wees mij genadig, pe
want ik ben eenzaam en ellendig.
17 De benauwdheden van mijn hart hebben zich wijd uitgestrekt, tsade
bevrijd mij uit mijn angsten.
18 Zie mijn ellende en mijn moeite, resj
neem weg al mijn zonden.
19 Zie mijn vijanden, want zij worden talrijk,
zij haten mij met een dodelijke haat.**

**20 Bewaar mijn ziel en red mij; sjin
laat mij niet beschaamd worden, want tot U heb ik de toevlucht genomen.
21 Laat oprechtheid en vroomheid mij beschermen, taw
want ik verwacht U.
22 O God, verlos Israël
uit al zijn benauwdheden.**

Psalm 25 is de 24^e psalm. Vierentwintig is het getal van priesterschap.

Psalm 25 draagt de titel: "Een psalm van David." Psalm 25 was geschreven om de dag dat David de ark naar de berg Sion bracht en deze in "Davids tabernakel" plaatste te herdenken. Dit was een belangrijke gebeurtenis waarmee het priesterschap van David naar de ordening van Melchizedek begon. Hoewel David niet van Aäron afstamde, deed hij toch zijn dienstwerk tot God in de tabernakel van David voordat de tempel van Salomo was gebouwd.

Psalm 25 kijkt dus vooruit naar een nieuw begin van het nieuwe priesterschap van Melchizedek. Eveneens blikt het terug naar de tijd dat Jakob en zijn zonen naar Bethel reisden, terwijl het volk in het land Kanaän opgeschrikt werd. Genesis 35:5 zegt,

5 Daarop braken zij op. Gods verschrikking lag over de steden die hen omringden, zodat zij de zonen van Jakob niet achtervolgden.

Maar laten we eerst kijken naar de situatie waar David zich in bevond en hoe deze psalm op hem van toepassing is. Toen David de ark naar Sion bracht, vervoerde hij dit per ongeluk op een door ossengetrokken wagen (2 Sam. 6:3) en toen wagen een hobbel in de weg raakte viel de ark bijna van de wagen. Uzza, een van de priesters die naast de wagen liep raakte instinctief de ark aan om te voorkomen dat deze viel, met als gevolg dat hij stierf. 2 Sam 6:7 zegt,

7 Toen ontbrandde de toorn van de HEERE tegen Uzza, en God strafte hem daar om deze onbedachtzaamheid, en hij stierf daar bij de ark van God. 8 David ontstak in woede, omdat de HEERE Uzza een zware slag had toegebracht, en hij noemde die plaats Perez-Uzza, tot op deze dag. 9 David was op die dag bevreesd voor de HEERE en zei: Hoe moet de ark van de HEERE bij mij komen?

David durfde vervolgens de ark niet meer naar Sion te brengen, dus sloeg hij af en liet de ark voor drie maanden in het huis van Obed-Edom rusten. Toen hij vervolgens opmerkte hoe God het huis van Obed-Edom zegende, besloot hij de reis te vervolgen en bracht hij uiteindelijk de ark naar Sion. Tijdens deze reis offerde hij om de zes stappen een rund en een gemest kalf.

Uzza betekent "sterkte" en stamt van het woord *azaz*, "sterk", en het woord *az*, "sterk, krachtig, ruw", af. Het woord betekent eveneens *een geit*. Vanuit het standpunt van typologie vertegenwoordigt Uzza vleselijke sterkte, iemand die "krachtig of ruw" is. Dergelijke mensen kunnen de ark van God aanwezigheid niet aanraken, omdat hun geestelijke karakter onverenigbaar met Gods karakter is.

We zien in feite dat de ark werd gezet in het huis van de Slaaf van Edom (Obed-Edom), totdat David het probleem ontdekte en het recht kon zetten. Edom duidt op de sterkte van de vleselijke mens en openbaart de vleselijke weg om het Koninkrijk te vestigen. Omdat David de ark op een door ossengetrokken wagen had gezet, in plaats van het te laten dragen op de schouders van de priesters, bracht God over Uzza het oordeel en gaf Hij voor een tijd de ark in de handen van een type van Edom.

Jaren later spreekt de Schrift over een andere man: koning Uzzia. In 2 Kron. 26:14 en 15 lezen we dat hij nieuwe oorlogsmachines ontwierp. Vervolgens zegt vers 16,

16 Maar toen hij sterk [chozeq, "krachtig"] geworden was, werd zijn hart hoogmoedig, tot zijn eigen verderf. Hij werd ontrouw aan de HEERE, zijn God. Hij ging namelijk de tempel van de HEERE binnen om reukwerk in rook te laten opgaan op het reukofferaltaar.

Het gevolg was dat God hem met melaatsheid sloeg (2 Kron. 26:20) en hij tot aan zijn dood in quarantaine in een melaatsenhuis verbleef. Jes. 6:1 zegt vervolgens,

1 In het jaar dat koning Uzzia stierf, zag ik de Heere zitten op een hoge en verheven troon, en de zomen van Zijn gewaad vulden de tempel.

We hebben hier dus twee beelden en schaduwen, de een met Uzza en de andere met koning Uzzia. Beiden duiden op het einde van een tijd van vleselijke sterkte, een sterkte die wel speurt naar de heerlijkheid van God, maar in feite toch weggenomen moet worden voordat de ark van Gods heerlijkheid de rechtmatige plek kan ontvangen.

Dit alles komt tot uitdrukking in Psalm 25. In de verzen 4 en 5 zegt David,

4 HEERE, maak mij Uw wegen bekend, leer mij Uw paden. 5 Leid mij in Uw waarheid en leer mij, want U bent de God van mijn heil; U verwacht ik de hele dag.

Het moet David zwaar op het hart gedrukt hebben dat zijn onwetendheid van de wet resulteerde in de dood van Uzza.

7 Denk niet aan de zonden uit mijn jeugd [onvolwassenheid] of aan mijn overtredingen; denkt U aan mij naar Uw goedertierenheid, omwille van Uw goedheid, HEERE... 11 Omwille van Uw Naam, HEERE, vergeef mijn ongerechtigheid, want die is groot.

David spreekt over zijn talloze vijanden beginnende in vers 2, waar hij bid: *"Laat mijn vijanden niet van vreugde over mij opspringen."* In vers 19 schrijft hij,

19 Zie mijn vijanden, want zij worden talrijk, zij haten mij met een dodelijke haat... 22 O God, verlos Israël uit al zijn benauwdheden.

Deze verzen brengen ons terug naar Genesis 35, waar Psalm 25 aan refereert. De zonen van Jakob hadden zojuist op gewelddadige wijze de stad Sichem verwoest als een zogenaamde daad van "rechtvaardige vergelding". Jakob-Israël erkende een enorm probleem in zijn zonen en in deze context reisde hij opnieuw naar Bethel.

Wanneer we Davids ervaring in Psalm 25 koppelen aan Israëls situatie in Genesis 35, krijgt de betekenis van deze psalm voor ons vandaag de dag een grotere betekenis. David dacht aan Uzza, die profetisch was voor de sterkte van de mens en zijn neiging om het Koninkrijk door kracht en geweld te vestigen. Jakob-Israël zag deze zelfde neiging in Levi en Simeon, die de inwoners van Sichem afslachtten en ervoor zorgden dat de naam van Jakob onder de Kanaänieten begon te stinken (Gen. 34:30).

Psalm 25 is grotendeels een gebed van berouw voor het niet begrijpen van de wet en de gedachte van de Wetgever. Geestelijk onvolwassen gelovigen rechtvaardigen hun gewelddadige gedrag en hun vertrouwen in brute kracht om Gods werk te doen. Maar David herinnert ons in Psalm 25:8-10,

8 Goed en waarachtig is de HEERE, daarom onderwijst Hij zondaars in de weg. 9 Hij leidt zachtmoedigen in het recht, Hij leert zachtmoedigen Zijn weg. 10 Alle paden van de HEERE zijn goedertierenheid en trouw voor wie Zijn verbond en Zijn getuigenissen in acht nemen. 11 Omwille van Uw Naam, HEERE.

David erkende dat de wegen of paden van God niet gewelddadig en bloeddorstig zijn, maar eerder vol van genade en goedertierenheid. Simeon en Levi waren alles behalve genadig en goed jegens de inwoners van Sichem, want hun opvatting van God was dat Hij een strenge Rechter was, die het bloed van de zondaren eist.

Klaarblijkelijk zijn dit lessen die in het Nieuwe Testament meer tot openbaring komen. Toch zien we dat deze lessen in de kerkgeschiedenis vaak vergeten zijn. En door de afgelopen eeuw, waar het christelijke zionisme opkwam, neigen vele christenen te denken dat het zionistische geweld jegens de Palestijnen en anderen een voorbeeld van heroïsch gedrag is. Moderne eschatologie lijkt een gewelddadige Messias te eisen, die, gelijk David, de ark door de sterkte van het vlees naar Sion tracht te brengen.

Dit alles is de vervulling van het principe van Uzza en het voorbeeld van koning Uzzia. Pas wanneer zowel Uzza en Uzzia dood zijn, zal het goddelijke plan voltooid zijn. Pas dan zal de nieuwe priesterordening naar Melchizedek zich op aarde kunnen vestigen, waarbij zij het priesterschap naar de ordening van Levi, die samen met Simion naar bloed dorstte, zullen vervangen.

Psalm 25 openbaart dus de betekenis van het getal 24, namelijk het priesterschap en haar geestelijke kwalificaties. Zij die de gedachte van Christus in dit geval niet begrijpen, ofwel zij die een vleselijke gedachtegang hebben en de "Kanaänieten" gewelddadig behandelen, zullen de heerschappij over de aarde als priesters van God en Christus niet ontvangen (Op. 20:6). Een dergelijke positie is weggelegd voor hen die zoals David berouw tonen en in overeenstemming komen met de genade en goedertierenheid, die de gedachte van Christus karakteriseert.

**PSALM 25 (SEPTUAGINTA)
PSALM 26 (HSV): ISRAËLS GEBOORTERECHTZEGEN (GEN. 35:22)**

1 Een psalm van David.

**Doe mij recht, HEERE,
want ik ga mijn weg in mijn oprechtheid.
Op de HEERE vertrouw ik,
ik zal niet wankelen.**

**2 Beproof mij, HEERE, ja, stel mij op de proef,
toets mijn nieren en mijn hart.**

**3 Want Uw goedertierenheid houd ik voor ogen,
ik wandel in Uw waarheid.**

**4 Ik zit niet bij valsaards,
met huichelaars ga ik niet om.**

**5 Ik haat het gezelschap van kwaaddoeners,
bij goddelozen zit ik niet.**

6 Ik was mijn handen in onschuld;

ik ga rondom Uw altaar, HEERE,

**7 om een loflied te doen horen
en al Uw wonderen te vertellen.**

**8 HEERE, ik heb lief het huis waar U woont
en de tabernakel, de woonplaats van Uw eer.**

**9 Neem mijn ziel niet weg met de zondaars,
noch mijn leven met de mannen van bloed.**

**10 In hun handen is schandelijk gedrag,
hun rechterhand is vol geschenken.**

**11 Ik echter, ik ga mijn weg in mijn oprechtheid,
verlos mij dan en wees mij genadig.**

**12 Mijn voet staat op een geëffende weg;
in de samenkomsten zal ik de HEERE loven.**

Psalm 26 is de 25^e psalm. Vijfentwintig is het getal van zegen. Het is vijf in het kwadraat en daarom is vijfentwintig aan vijf, het getal van genade, gerelateerd.

Psalm 26 draagt de titel: "Een psalm van David." Psalm 26 gaat over David die zich niet mengt in de zonden van de goddelozen en daarover een zegen van God vraagt. David nadert tot God met de vraag om zijn hart te beproeven om te zien of hij de zegen van God waard is.

Psalm 26 blikt eveneens terug naar Gen. 35:22, waar Ruben de zegen van het geboorterecht verspeelt vanwege het ontheiligen van zijn vaders bed. Zijn geboorterecht ging vervolgens over naar Jozef, waarbij de Koninklijke lijn naar Juda ging en het priesterschap naar Levi.

Psalm 26 kijkt eveneens vooruit naar de ware David, d.i. Jezus Christus, wiens hart werd beproefd en oprecht en puur bleek te zijn. Jezus was de Hersteller van de breuk, die de drie takken van het geboorterecht onder een Hoofd terugbracht. Hij is de

Erfgenaam van David in Zijn eerste komst en de Erfgenaam van Jozef bij Zijn tweede komst en Hij is eveneens de Hogepriester naar de ordening van Melchizedek.

Psalm 26 schildert een man af die beproeft en zegent is. Het was opgetekend door David, die inderdaad door God beproefd werd, maar het vertegenwoordigd eveneens de hartenkreet van Jakob bij zijn laatste reis naar Bethel, het huis van God. Ongetwijfeld bad Jakob en onderzocht hij zijn hart in deze zaak, gelijk ook David jaren later zou doen.

Psalm 26:1-3 zegt,

1 Doe mij recht, HEERE, want ik ga mijn weg in mijn oprechtheid. Op de HEERE vertrouw ik, ik zal niet wankelen. 2 Beproof mij, HEERE, ja, stel mij op de proef, toets mijn nieren en mijn hart. 3 Want Uw goedertierenheid [*chesed*, "genade"] houd ik voor ogen, ik wandel in Uw waarheid.

De nieren worden het "renale systeem" genoemd, omdat de urinebuizen die uit hen voortkomen op de teugels van een paard lijken. Daarom werden zij ook profetisch met *goddelijke leiding* geassocieerd. Het hart heeft met *rechtvaardigheid* te maken, zoals het geval met de besnijdenis van hart. Dus als David bidt om de beproefing van zijn nieren en zijn hart, vroeg hij aan God om zijn onderscheidingsvermogen (goddelijke leiding, het verstaan van Gods stem) te beproeven, evenals zijn rechtvaardigheid.

David had (net zoals Jakob) *chesed* geleerd, hier vertaald als "goedertierenheid", maar ook "genade" zou een correcte vertaling zijn. Vaak is er tijd en ervaring nodig om genade te leren. Als we Psalm 26 op Jakobs gebed in Bethel toepassen, dan is er weinig voor nodig om te zien dat Jakob Gods genade kende, terwijl Simeon en Levi hier geen weet van hadden. "*Beproof mij, HEERE, ja, stel mij op de proef, toets mijn nieren en mijn hart. Want Uw genade houd ik voor ogen.*"

Dit zijn de hogere principes die men moet kennen om Gods wegen, ofwel Zijn gedachte, te begrijpen. Zonder genade te begrijpen, kan men God niet ten volle kennen, ondanks dat men veel Bijbelkennis kan bezitten – zoals de Farizeeërs. Het moge duidelijk zijn dat Jakob de daden van Simeon en Levi weerzinwekkend vond, en dit niet enkel vanwege de angst voor de Kanaänieten, maar voornamelijk vanwege hun genadeloze rechtvaardigheid.

De essentie van Psalm 26 is echter haar verband met het verhaal van Ruben en hoe hij de zegen van het geboorterecht verloor. Het gaat eveneens om het verhaal hoe Jozef, Juda en zelfs Levi gezegend werden, waarbij de drie primaire taken van het geboorterecht aan hen werden geschonken. Van de drie zonen was enkel de zegen van Levi een tijdelijke zegen, want hij zou uiteindelijk vervangen worden door de ordening naar Melchizedek. Levi verloor dus zijn priesterschap vanwege zijn genadeloze rechtvaardigheid en bloeddorstige aanleg, zoals deze tot openbaring komt in de afslachting van Sichem in Genesis 34. Vanwege dit karakter was hij natuurlijk wel zeer geschikt voor het bloederige werk van offerande. God gebruikt zo dus zelfs een slecht karakter voor goede doeleinden.

Kort na het verlaten van Bethel had Ruben een seksuele relatie met Bilha, de bijvrouw van Jakob (Gen. 35:22). Het boek van de oprechte (Jasher) zegt dat Ruben boos op zijn vader was, want nadat Rachel was gestorven, werd de tent van Bilha Jakobs vaste slaapplek, in plaats van Lea's tent, die de moeder van Ruben was. Jasher 36:13-15 zegt,

13 En na de dood van Rachel zette Jakob zijn tent in de tent van haar huisvrouw Bilha op. 14 En vanwege deze daad was Ruben omwille van zijn moeder Lea verbolgen, en hij werd met haat vervuld en in deze haat ging hij de tent van Bilha binnen en zette hij het bed van zijn vader erbuiten. 15 Vanaf dat moment werd het gedeelte van het geboorterecht van de zonen van Ruben ontnomen, samen met de Koninklijke en priesterlijke ambten,

want hij had zijn vaders bed geschonden. Het geboorterecht werd aan Jozef geschonken, het Koninklijke ambt aan Juda en het priesterschap aan Levi, want Ruben had zijn vaders bed ontheiligd.

Het is opvallend dat Jasher niet aanhaalt dat Ruben seksuele omgang met Bilha had. Misschien werd de tekst later gewijzigd, ondanks dat Mozes het in het boek Genesis toch vermeldt. Hoe dan ook, het geboorterecht van Ruben werd onder drie andere zonen verdeeld, waardoor het niet binnen een geslachtslijn werd geconsenteerd. Hiervan lezen we in 1 Kron. 5:1, 2,

1 De zonen van Ruben, de eerstgeborene van Israël – hij was namelijk de eerstgeborene, maar omdat hij het bed van zijn vader geschonden had, is zijn eerstgeboorterecht aan de zonen van Jozef, de zoon van Israël, gegeven, maar niet zo, dat deze in het geslachtsregister als eerstgeborene werd ingeschreven, 2 want Juda werd machtig onder zijn broers, en een uit hem werd tot vorst, maar het eerstgeboorterecht was van Jozef.

Er wordt ons weinig verteld over Jakobs reactie, behalve dan dat hij ervan wist. Maar door hem het geboorterecht te onthouden, zien we toch het ongenoegen van Jakob en het oordeel van God er doorheen. Het is daarom niet verrassend dat Psalm 26 dit aanstipt, zeggende,

5 Ik haat het gezelschap van kwaaddoeners, bij goddelozen zit ik niet. 6 Ik was mijn handen in onschuld; ik ga rondom Uw altaar, HEERE, 7 om een loflied te doen horen en al Uw wonderen te vertellen.

De kinderen van Jakob waren geen overwinnaars – ten minste niet in hun vroege levens. Hoewel zij de zonen van Israël naar genealogie werden genoemd, waren zij in de ware Bijbelse betekenis geen zonen van Israël. Zo is “een zoon van Abraham” iemand die het geloof van Abraham heeft. De “kinderen van het licht” zijn degenen die in het licht wandelen. De “zonen van de donder” waren luidruchtige en krachtige mensen. De “kinderen van de duivel” waren zij die het werk van de duivel deden door hun broeders aan te klagen. En zo kan een zoon van Israël (als in “de kinderen van Israël”) op twee manieren geïnterpreteerd worden, hetgeen afhangt van de context. Psalm 26:8 zegt,

8 HEERE, ik heb lief het huis waar U woont en de tabernakel, de woonplaats van Uw eer.

Jakob was in Bethel, het huis van God, de plaats waar Gods heerlijkheid rustte. Het was de plaats waar Jakob de steen waar hij op had geslapen had gezalfd, toen hij vele jaren eerder naar Laban reisde. Jakob zalfde diezelfde steen toen hij terugkeerde naar Bethel (Gen. 35:14). Die steen (of rots) stelt op profetische wijze de Messias, de “Gezalfde” voor, en de twee zalvingen spreken van twee komsten van Christus. Het spreekt eveneens van de twee zalvingen van het lichaam van Christus – ten eerste bij Pinksteren, waar de kerk een onderpand van de Geest ontving; en ten slotte bij Loofhutten, waar de overwinnaars de volkomen volheid van de Geest zullen ontvangen.

11 Ik echter, ik ga mijn weg in mijn oprechtheid, verlos mij dan en wees mij genadig.

In tegenstelling tot zijn zonen met vleselijke gedachten, bleek Jakob-Israël een overwinnaar.

Ook David sprak over zijn eigen situatie, want hij had te kampen met zijn eigen zonen, zoals Amnon, die zijn eigen zus Tamar had verkracht (2 Sam. 13:14). Vervolgens had David met een andere zoon te kampen, Absalom, die voor eigen rechter ging spelen en Amnon doodde. Later kwam Absalom in opstand tegen David (2 Sam. 15). Hij werd gedood toen David terugkeerde om zijn koninkrijk op te eisen (2 Sam. 18:14). Ten slotte

probeerde zijn zoon Adonia, aan het einde van Davids leven, de troon van Salomo af te pakken, met als gevolg dat hij geëxecuteerd werd.

Als we verder kijken om te zien hoe dit op Jezus Christus van toepassing is, dan zien wij eveneens dat hij omringd was door mensen met vleselijke gedachten, waaronder ook Zijn eigen discipelen. Jezus' vriend Judas verraadde hem, gelijk Achitofel David verraadde door zich te scharen bij Absalom. De hogepriesters leidden een opstand tegen Jezus in een geschil over wie de koning-Messias zou zijn. Zo zien wij dus dat telkens dezelfde moeilijkheden zich in de levens van Jakob, David en vervolgens Jezus herhalen.

Uiteindelijk gaat het in Psalm 26 over het ontvangen van Gods zegen van het geboorterecht. In het Oude Testament wordt het geïllustreerd in het verhaal van Ruben en Absalom, waarmee aangetoond wordt hoe iemand zijn geboorterecht kan verliezen. In dit verhaal, waarbij het geboorterecht onder drie zonen wordt verdeeld, wordt duidelijk dat het geboorterecht uit de volgende drie zaken bestaat: heerschappij (Juda), zoonschap (Jozef) en priesterschap (Levi). Dit zijn de grote zegeningen die kunnen worden verkregen of worden verspeeld.

Het komt nu op ons aan om het voorbeeld van deze drie overwinnaars te volgen. In navolging van de Hersteller van de breuk beërven we al deze drie zegeningen met Hem. En dan kunnen we op onze beurt de HEERE loven, zoals David in het laatste vers van Psalm 26 zegt,

12 Mijn voet staat op een geëffende weg; in de samenkomsten zal ik de HEERE loven.

**PSALM 26 (SEPTUAGINTA)
PSALM 27 (HSV): ISRAËLS GEBOORTERECHTZEGEN (GEN. 35:22)**

1 Een psalm van David.

**De HEERE is mijn licht en mijn heil,
voor wie zou ik vrezen?**

**De HEERE is mijn levenskracht,
voor wie zou ik angst hebben?**

**2 Toen kwaaddoeners op mij afkwamen,
om mij levend te verslinden
– mijn tegenstanders en mijn vijanden –
struikelden zij zelf en vielen.**

**3 Al belegerde mij een leger,
mijn hart zou niet vrezen;
al brak er een oorlog tegen mij uit,
toch vertrouw ik hierop.**

**4 Eén ding heb ik van de HEERE verlangd,
dát zal ik zoeken:
dat ik wonen mag in het huis van de HEERE,
al de dagen van mijn leven,
om de lieflijkheid van de HEERE te aanschouwen
en te onderzoeken in Zijn tempel.**

**5 Want Hij doet mij schuilen in Zijn hut
in dagen van onheil.
Hij verbergt mij in het verborgene van Zijn tent,
Hij plaatst mij hoog op een rots.**

**6 Nu heft mijn hoofd zich omhoog
boven mijn vijanden, die mij omringen.
Ik zal in Zijn tent offers brengen onder geschal van trompetten;
ik zal zingen, ja, ik zal psalmen zingen voor de HEERE.**

**7 Hoor, HEERE, mijn stem als ik roep;
wees mij genadig en antwoord mij.**

**8 Mijn hart zegt tegen U wat U Zelf zegt:
Zoek Mijn aangezicht.**

Ik zóek Uw aangezicht, HEERE,

9 verberg Uw aangezicht niet voor mij.

**Wijs Uw dienaar niet af in toorn,
U bent mijn hulp geweest;
laat mij niet in de steek en verlaat mij niet,
o God van mijn heil.**

**10 Want mijn vader en moeder hebben mij verlaten,
maar de HEERE zal mij aannemen.**

**11 HEERE, leer mij Uw weg,
leid mij op een geëffend pad
omwille van mijn belagers.**

**12 Geef mij niet over aan de begeerte van mijn tegenstanders,
want valse getuigen zijn tegen mij opgestaan
en mensen die briesen van geweld.**

**13 Als ik toch niet had geloofd dat ik de goedheid van de HEERE
zou zien in het land van de levenden,**

ik was vergaan.

**14 Wacht op de HEERE,
wees sterk
en Hij zal uw hart sterk maken;
ja, wacht op de HEERE.**

Psalm 27 is de 26^e psalm. Zesentwintig is het getal waarmee de kracht van redding wordt aangeduid.

Psalm 27 draagt de titel: "Een psalm van David." Hier spreekt hij over de kracht van redding waarmee al zijn vijanden overwonnen worden. Daarom schrijft hij in het openingsvers de volgende tekst,

1 De HEERE is mijn licht en mijn heil, voor wie zou ik vrezen? De HEERE is mijn levenskracht, voor wie zou ik angst hebben?

Deze stemming zet hij tot de verzen 4 en 5 voort, want in die verzen lezen we de reden voor dit enorme vertrouwen en kracht.

4 Eén ding heb ik van de HEERE verlangd, dát zal ik zoeken: dat ik wonen mag in het huis van de HEERE, al de dagen van mijn leven, om de lieflijkheid van de HEERE te aanschouwen en te onderzoeken in Zijn tempel. 5 Want Hij doet mij schuilen in Zijn hut in dagen van onheil. Hij verbergt mij in het verborgene van Zijn tent, Hij plaatst mij hoog op een rots.

Deze psalm blikt terug op Jakob toen hij in Bethel, het "huis van God", verbleef. Tijdens zijn verblijf daar had hij niets van de Kanaänieten te vrezen, want Gods verschrikking lag over hen (Gen. 35:5). Jakob-Israël was hoog "op een rots" geplaatst (Psalm 27:5), en die rots was Christus – "gezalfd" (1 Kor. 19:4). Dit was de rots die Jakob bij zijn eerste keer in Bethel had gezalfd (Gen. 28:18). Maar toen was hij slechts een nacht in Bethel. Bij zijn tweede reis bleef hij langer in Bethel, omtrent een jaar. En tijdens dit tweede bezoek zalfde hij dezelfde rots opnieuw. Gen. 35:14, 15 zegt,

14 Jakob richtte op de plaats waar God met hem gesproken had een gedenkteken op, een stenen gedenkteken. Hij goot er een plengoffer over uit en goot er olie over. 15 En Jakob gaf de plaats waar God met hem gesproken had, de naam Bethel.

Tweeëntwintig jaar eerder had Jakob dit stenen gedenkteken als kussen gebruikt, toen hij op die plek de nacht had doorgebracht (Gen. 28:18). Wanneer ons hoofd op Christus, de gezalfde Rots, rust, kunnen we in Psalm 27:6 het volgende met David zeggen,

5... Hij plaatst mij hoog op een rots. 6 Nu heft mijn hoofd zich omhoog boven mijn vijanden, die mij omringen...

Merk op dat David zegt dat "Hij MIJ hoog op een rots plaatst" en meteen hierop doorgaat met "nu heft MIJN HOOFD zich omhoog". Dit is een verborgen verwijzing naar Jakob, wiens hoofd op de gezalfde rots in Bethel rustte. Dit spreekt over identificatie met

Christus, want de gezalfde rots was een beeld van Christus. Het neerleggen van het hoofd op de rots schildert het verlangen af om de gedachte van Christus te verkrijgen en daarbij Zijn "hoofdschap". Psalm 27 gaat verder,

8 Mijn hart zegt tegen U wat U Zelf zegt: Zoek Mijn aangezicht. Ik zóek Uw aangezicht, HEERE.

Het woord aangezicht komt van het Hebreeuwse woord *paniym*. Toen Jakob met de engel worstelde had hij het aangezicht van God aanschouwd (Gen. 32:30). Door Hem van aangezicht tot aangezicht te aanschouwen werd zijn naam Jakob in Israël veranderd.

Ook David verlangde naar de blijvende aanwezigheid van Christus, zeggende in de verzen 9 en 10,

9 verberg Uw aangezicht niet voor mij. Wijs Uw dienaar niet af in toorn, U bent mijn hulp geweest; laat mij niet in de steek en verlaat mij niet, o God van mijn heil. 10 Want mijn vader en moeder hebben mij verlaten, maar de HEERE zal mij aannemen.

Zowel Jakob als David waren beiden door hun ouders weggestuurd – waardoor zij een beeld van verlatenheid werden (Gen. 28:2). In Exodus 22:21-24 zegt de wet ons dat zij die geen aardse bescherming hebben (denk aan weduwen, wezen en vreemden), God hen tegen onderdrukkers beschermt en verdedigt. Dus toen de ouders van David werden gedwongen om hem op te dragen om Sauls vervolging te vermijden, werd God Davids bescherming. Dit geldt ook voor de overwinnaars die omwille van het evangelie van het Koninkrijk wees, geëxcommuniceerd of door de kerk weggestuurd zijn.

Zoals ik in mijn boek "De wetten van de tweede komst" heb aangetoond was koning Saul een beeld van de Pinkstergemeenschap in het Oude Testament. David was een beeld van de overwinnaar die door de Saulkerk vervolgd en gedwongen werd om als een vogelvrije in de woestijn te onderduiken. De kerk heeft door de jaren heen vele overwinnaars op gelijke wijze getraind door haar vervolging met speer en zwaard. Dus zegt David in Psalm 27:13 en 14,

13 Als ik toch niet had geloofd dat ik de goedheid van de HEERE zou zien in het land van de levenden, ik was vergaan. 14 Wacht op de HEERE, wees sterk en Hij zal uw hart sterk maken; ja, wacht op de HEERE.

Woestijnbeproeving dient ten doel om iemands afhankelijkheid van de kerk (de onderwerping aan mensen) te breken en om het vertrouwen in God alleen te versterken. Op deze wijze bereid God de overwinnaars voor om het zuivere woord te verkondigen. Hij brengt hen vaak in de woestijn buiten het menselijke kerkelijke systeem om hen te onderwijzen in het verstaan van Zijn stem en hen te leren alleen op Hem te vertrouwen. Vanwege deze reden richt Psalm 27 zich niet alleen op het verblijven in het huis van God (Bethel), maar sterkt het eveneens de overwinnaars om moed te vatten en op de HEERE te wachten. Ondanks dat woestijnbeproevingen lang kunnen duren (dit is afhankelijk van iemands roeping), zullen zij zekerlijk "*de goedheid van de HEERE zien in het land van de levenden.*"

**PSALM 27 (SEPTUAGINTA)
PSALM 28 (HSV): DE GEBOORTE VAN BENONI - BENJAMIN (GEN. 35:16-20)**

1 Een psalm van David.

**Tot U roep ik, HEERE, mijn rots.
Houd U niet doof voor mij!
Want houdt U Zich stil voor mij,
dan ben ik aan hen gelijk die in de kuil neerdalen.**

**2 Hoor mijn luide smeekbeden,
wanneer ik tot U roep,
wanneer ik mijn handen ophef
naar Uw binnenste heiligdom.**

**3 Ruk mij niet weg met de goddelozen
en met allen die onrecht bedrijven,
die van vrede spreken met hun naaste,
terwijl er kwaad is in hun hart.**

**4 Geef hun loon naar wat zij doen
en naar hun slechte daden,
geef hun naar het werk van hun handen,
vergeld hun naar wat zij verdienen.**

**5 Want zij letten niet
op de daden van de HEERE,
en op het werk van Zijn handen;
daarom zal Hij hen afbreken en niet opbouwen.**

**6 Geloofd zij de HEERE,
want Hij heeft mijn luide smeekbeden gehoord.**

**7 De HEERE is mijn kracht en mijn schild;
op Hem heeft mijn hart vertrouwd
en ik ben geholpen.
Daarom springt mijn hart op van vreugde
en zal ik Hem met mijn lied loven.**

**8 De HEERE is hun kracht,
Hij is de kracht achter de overwinningen van Zijn gezalfde.**

**9 Verlos Uw volk en zeg Uw eigendom,
weid hen en draag hen tot in eeuwigheid.**

Psalm 28 is de 27^e psalm. Zeventwintig is het getal waarmee het dienstwerk van redding wordt aangeduid. De Schrift toont ons het tweesnijdend zwaard van redding, want men kan niet tot het leven komen zonder eerst te sterven. In Rom. 6:7 zegt Paulus: "Want wie gestorven is, is rechtens vrij [gerechtvaardigd] van de zonde." Dat de dood leven voortbrengt is een goddelijke paradox. Zodoende zien wij deze dualistische natuur van redding centraal staan in de 27^e Psalm (d.i. Psalm 28).

Het concept van redding moet eveneens in het licht van Jezus' naam (Jeshua), dat "redding" betekent, gezien worden. Want, zo zegt Petrus, "er is onder de hemel geen andere Naam onder de mensen gegeven waardoor wij zalig (d.i. gered) moeten worden" (Hand. 4:12). Het dienstwerk van redding kan zodoende niet los van Jezus Christus gezien worden en het werk dat Hij deed aan het kruis om ons leven te schenken.

Psalm 28 draagt als titel "een psalm van David". In de psalm bidt David om niet zoals de goddelozen te hoeven sterven, maar om van de dood gered te worden. De psalm begint met,

1. Tot U roep ik, HEERE, mijn rots. Houd U niet doof voor mij! Want houdt U Zich stil voor mij, dan ben ik aan hen gelijk die in de kuil neerdalen... 3 Ruk mij niet weg met de goddelozen en met allen die onrecht bedrijven, die van vrede spreken met hun naaste, terwijl er kwaad is in hun hart.

In vers 6 verheugt David zich dat zijn gebed is verhoord. Hij sluit de psalm af door in vers 9 over redding te spreken,

9 Verlos Uw volk en zegen Uw eigendom, weid hen en draag hen tot in eeuwigheid.

Psalm 28 blikt eveneens terug op de dood van Rachel, terwijl zij Benjamin ter wereld bracht. Terwijl zij tijdens het baren stervende was, noemde zij hem Ben-oni, "zoon van mijn smarten of pijn", want bij de eerste komst van Christus stierf Hij als "*een man van smarten, bekend met ziekte*" (Jes. 53:3). Maar Jakob noemde hem Benjamin, "de zoon van mijn rechterhand", want deze naam spreekt van Christus die zit aan de rechterhand van de Vader (Heb. 1:13).

Deze twee namen beelden de twee werken van Christus uit, waarmee het totale dienstwerk van Christus wordt aangeduid. Dit alles wordt in de wet uitgebeeld. In Leviticus 14 zien we dat er twee duiven nodig zijn om de melaatsen te reinigen. De eerste moest gedood worden en de tweede moest in het bloed van de eerste gedoopt worden en (levend) worden vrijgelaten in het veld. Omdat melaatsheid in de Schrift een beeld van een langzame dood (sterfelijkheid) is, beeldt de wet uit hoe Christus zal verschijnen om ons uit de dood tot het onsterfelijke leven te brengen. De twee duiven beelden Christus in Zijn twee verschijningen af – de eerste om te sterven en de tweede om te verschijnen met Zijn bovenkleed gedoopt in bloed (Op. 19:13).

In Leviticus 16 zien we hoe de wet profeteert wat betreft hoe Christus met het probleem ZONDE omgaat. Er waren twee bokken nodig om met de zonde af te rekenen. De eerste werd gedood en de tweede werd in de woestijn vrijgelaten. Wederom profeteert dit van de twee verschijningen van Christus. Het veld waar de duif in vrijgelaten moest worden is hetzelfde als de woestijn waar de bok vrijgelaten werd. Beide vertegenwoordigen de wereld (Mat. 13:38).

De twee namen van de zoon van Rachel, Ben-oni en Benjamin, bieden ons een ander verhaal dat profeteert van de twee openbaringen van Christus, de eerst keer als een man van smarten en de tweede keer als degene die zit aan de rechterhand van de Vader. Beide moeten samen genomen worden om het volledige dienstwerk van Christus te bevatten. Zo is het ook voor een mens nodig om gered, ofwel gerechtvaardigd, te worden, door "met Christus gekruisigd te worden" en zich met Zijn dood te identificeren. Dit kwalificeert hem om zich eveneens met Zijn leven te identificeren. Rom. 6:5 zegt,

5 Want als wij met Hem één plant zijn geworden, gelijkgemaakt aan Hem in Zijn dood, dan zullen wij ook aan Hem gelijk zijn in Zijn opstanding.

Ben-oni / Benjamin kijkt vervolgens niet alleen vooruit naar Christus, maar eveneens naar het lichaam van Christus. Het dienstwerk van Jezus Christus, zoals dit in beide openbaringen van Hem geopenbaard wordt, brengt de volkomen redding voor alle mensen. Om de redding te voltooien moet in feite de tweede openbaring van Christus in de geschiedenis plaatsvinden. Op een persoonlijk vlak leven wij alreeds de principes van dood en leven uit, hetgeen de profetie van Ben-oni / Benjamin openbaart.

PSALM 28 (SEPTUAGINTA)
PSALM 29 (HSV): DE OPENBARING VAN GOD AAN JOZEF (GEN. 37:5–10)

1 Een psalm van David.

**Geef de HEERE, machtige heersers,
geef de HEERE eer en macht.**

**2 Geef de HEERE de eer van Zijn Naam,
buig u voor de HEERE neer in Zijn heerlijk heiligdom.**

**3 De stem van de HEERE klinkt over de wateren,
de God der ere dondert;
de HEERE is op de grote wateren.**

**4 De stem van de HEERE is vol kracht,
de stem van de HEERE is vol glorie.**

**5 De stem van de HEERE breekt de ceders,
ja, de HEERE verbreekt de ceders van de Libanon.**

**6 Hij doet de Libanon huppelen als een kalf
en de Sirjon als een jonge, wilde os.**

7 De stem van de HEERE hakt vurige vlammen uit de wolken.

**8 De stem van de HEERE doet de woestijn beven,
de HEERE doet de woestijn Kades beven.**

**9 De stem van de HEERE doet de hinden jongen werpen
en ontschorst de wouden;
maar in Zijn tempel zegt eenieder: Hem zij de eer!**

**10 De HEERE troont boven de watervloed,
ja, de HEERE troont als Koning voor eeuwig.**

**11 De HEERE zal Zijn volk kracht geven,
de HEERE zal Zijn volk zegenen met vrede.**

Psalm 29 is de 28^e psalm. Achtentwintig is het getal van de leiding van de Geest. De rode draad door de psalm is dus de leiding van de Geest door de stem van God.

Psalm 29 draagt als titel: "Een psalm van David." Deze psalm werd gezongen ten tijde van de drankoffers (plengoffers) op 1 Tishri (het feest van de Bazuinen) en 16 Tishri (de 2^e dag van het Loofhuttenfeest).

Psalm 29 is ten eerste een psalm die de goddelijke openbaring, die David zelf in de aanwezigheid van God genoot, viert. Zevenmaal spreekt David over de stem van God. De eerst keer in vers 3,

3 De stem van de HEERE klinkt over de wateren, de God der ere dondert.

Psalm 29 blikt eveneens terug naar de openbaringsdromen die God in Gen. 37:5-11 aan Jozef gaf. De broers van Jozef haatten hem om deze dromen, want de dromen wezen erop dat zij voor hun jongere broertje zouden buigen. "Wil je dan soms over ons regeren? Wil je dan soms over ons heersen?," vroegen zij hem in Gen. 37:8.

Wij zien in dat Jozef een beeld van Christus in Zijn tweede openbaring (komst) is en dat de overwinnaars worden geroepen om na de eerste opstanding (Op. 20:4-6) te heersen en te regeren met Christus. De dromen van Jozef hebben dus profetische betekenis die veel verder dan zijn eigen leven reiken. Het profeteert van de overwinnaars die over hun

broeders – de medegelovigen – in het toekomstige Loofhuttentijdperk regeren en heersen. De overwinnaars zijn degenen die de stem van God horen en die, terwijl zij door de Geest geleid worden, gehoorzaamheid leren.

Jezus was in het jaar 2 v.Chr. op het feest van de Bazuinen geboren (1 Tishri). Zie mijn boek "Wanneer is Jezus nu ECHT geboren?". Het feit dat Psalm 29 op de geboortedag van Jezus gelezen werd bewijst dat het over Jezus profeteert. Gelijkerwijze zullen de overwinnaars op het feest van de Bazuinen – ook wel "de zevende bazuin" – tot leven gewekt worden. Zodoende profeteert Psalm 29 niet alleen van Jezus Zelf, maar ook van Zijn lichaam dat met Hem over Zijn broeders zal regeren en heersen.

**PSALM 29 (SEPTUAGINTA)
PSALM 30 (HSV): JOZEF OP WEG NAAR EGYPT (GEN. 37)**

1 Een psalm, een lied voor de inwijding van Davids huis.

2 Ik zal U roemen, HEERE, want U hebt mij opgetrokken en mijn vijanden over mij niet verblijd.

3 HEERE, mijn God, ik heb tot U geroepen en U hebt mij genezen.

4 HEERE, U hebt mijn ziel uit het graf opgehaald; U hebt mij in het leven behouden, zodat ik in de kuil niet ben neergedaald.

5 Zing psalmen voor de HEERE, gunstelingen van Hem! Loof Hem ter gedachtenis aan Zijn heiligheid.

6 Want een ogenblik duurt Zijn toorn, maar een leven lang Zijn goedgunstigheid; overnacht 's avonds het geween, 's morgens is er gejuich.

7 Ik zei wel in mijn zorgeloze rust: Ik zal voor eeuwig niet wankelen.

8 – Want, HEERE, door Uw goedgunstigheid had U mijn berg vast doen staan. – Maar toen U Uw aangezicht verborg, werd ik door schrik overmand.

9 Tot U, HEERE, riep ik; ik smeekte de Heere:

10 Wat voor winst is er in mijn bloed, in mijn neerdalen in het graf? Zal het stof U loven?

Zal dat Uw trouw verkondigen?

11 Luister, HEERE, en wees mij genadig; HEERE, wees mijn Helper.

12 U hebt voor mij mijn rouwklacht veranderd in een reidans, U hebt mijn rouwgewaad losgemaakt en mij met blijdschap omgord.

13 Daarom zal mijn eer voor U psalmen zingen en niet zwijgen. HEERE, mijn God, voor eeuwig zal ik U loven.

Psalm 30 is de 29^e psalm. Negenentwintig is het getal van vertrek of "op weg gaan".

De psalm draagt als titel: "Een psalm, een lied voor de inwijding van Davids huis." Dit is de titel van Psalm 30 en geen naschrift van Psalm 29. Psalm 30 is Davids lofprijs tot God, omdat God hem in de woestijn liet overleven. Ondanks dat David in die tijd al koning over heel Israël was en zijn huis op de berg Sion had gebouwd, kijkt deze psalm toch terug op de vroegere jaren waar hij als vluchteling in de woestijn rondzwierf. In de psalm dankt hij God in feite voor het op weg gaan naar de woestijn. Daarom is dit de 29^e psalm, hetgeen het getal van "op weg gaan" is. Daarom zegt hij,

2 Ik zal U roemen, HEERE, want U hebt mij opgetrokken en mijn vijanden over mij niet verblijd. 3 HEERE, mijn God, ik heb tot U geroepen en U hebt mij genezen. 4 HEERE, U hebt mijn ziel uit het graf (sheol) opgehaald; U hebt mij in het leven behouden, zodat ik in de kuil niet ben neergedaald.

Psalm 30 blikt eveneens terug op Jozef en kijkt vooruit naar Christus. De broers van Jozef gooiden hem eerst in een kuil, waarmee zij de dood en begrafenis van Jezus bij

Zijn eerste komst profeteerden. Dit herinnert ons aan de Hebreeuwse terminologie dat wanneer iemand sterft, de ziel "op weg gaat" (zie Gen. 35:18). Dus David spreekt van dood en bevrijding van de dood. Gelijk ook Jozef uit de kuil getrokken werd (Gen. 37:28, zo stond ook Jezus op uit de dood. In die zin is het opgewekt worden (uit de dood) gelijk aan het verlaten van het graf.

Jozefs broer Juda stelde voor om Jozef voor 20 zilverstukken aan de Ismaëlieten te verkopen (Gen. 37:25-28), net zoals Judas Jezus later voor 30 zilverstukken verraadde (Mat. 26:14, 15). Vervolgens vertrok Jozef met zijn nieuwe meesters naar Egypte, opdat hij door lijden volwassen zou worden en om het regeren te leren om voor anderen tot zegen te zijn, in plaats van een tiran. Dit alles behoorde tot het goddelijke plan, inclusief de hartpijn en het lijden. Jozefs vader Jakob rouwde om zijn zoon. Gen. 37:34 zegt,

34 Toen scheurde Jakob zijn kleren, deed een rouwgewaad om zijn middel en rouwde vele dagen om zijn zoon.

Psalm 30:6 weerspiegelt deze opvatting, zeggende,

6 Want een ogenblik duurt Zijn toorn, maar een leven lang Zijn goedgunstigheid; overnacht 's avonds het geweent, 's morgens is er gejuich.

Het lijden is binnen het plan van God tijdelijk en haar doel is om ons de les te leren die in Romeinen 8:28 geponeerd wordt,

28 En wij weten dat voor hen die God liefhebben, alle dingen meewerken ten goede, voor hen namelijk die overeenkomstig Zijn voornemen geroepen zijn.

Jozef is niet alleen een beeld van Christus, maar eveneens van de overwinnaars die met Christus bij Zijn tweede verschijning worden geassocieerd. Ook zij hebben vervolging en de dood overwonnen. Ook zij hebben zowel de jeugdige voorspoed als de bitterheid die volwassenheid brengt geproefd, die zowel David als Jozef hebben doorleefd, zoals uitgedrukt in Psalm 30:7 en 8,

7 Ik zei wel in mijn zorgeloze rust: Ik zal voor eeuwig niet wankelen. 8 – Want, HEERE, door Uw goedgunstigheid had U mijn berg vast doen staan. – Maar toen U Uw aangezicht verborg, werd ik door schrik overmand.

Jezus Zelf voelde Zich aan het kruis eenzaam en verlaten, zeggende in Mat. 27:46: "*Mijn God, Mijn God, waarom hebt U Mij verlaten?*" Ook de overwinnaars worden op aarde geleid om Zijn lijden door vele beproevingen te proeven, wat vaak voelt als zijnde verlaten. Deze beproeving is noodzakelijk om Zijn belofte te geloven, terwijl het lijkt alsof Hij ons vergeten is. Het is de les die Israël in Exodus 17:7 in de woestijn moest leren toen zij God aanriepen met de vraag: "*Is de HEERE nu in ons midden of niet?*"

Als het lijkt alsof God ons verlaten heeft en wij alleen nog maar Zijn belofte hebben om ons voor te houden, kan dit als een levende dood zijn, maar het leert ons ook de meest belangrijke les in geloof en vertrouwen, die wij anders nooit hadden kunnen leren.

En daarom brengt Psalm 30, de 29^e psalm, het gevoel van verlatenheid van David, Jozef, Jezus en de overwinnaars tot uitdrukking in hun op weg zijn naar "Egypte", maar ook hoe het gevoeld moet hebben dat God van hen weg is en het leek alsof Hij hen verlaten had. Toch werkt dit alles ten goede, want dergelijke ervaringen brengen volwassenheid die nodig is om in gerechtigheid te regeren, hetgeen door het getal 30 in de 31^e psalm wordt uitgedrukt.

Psalm 30 sluit af met het naschrift: "*Voor de koorleider.*"

PSALM 30 (SEPTUAGINTA)
PSALM 31 (HSV): JOZEF WIJDT ZICH IN EGYPTEN AAN GOD TOE (GEN. 37-41)

1 Een psalm van David.

**2 Tot U, HEERE, heb ik de toevlucht genomen,
laat mij niet beschaamd worden, voor eeuwig;
bevrijd mij door Uw gerechtigheid.**

**3 Neig Uw oor tot mij, red mij met spoed,
wees voor mij een sterke rots,
een burcht om mij te behouden.**

**4 Want U bent mijn rots en mijn burcht!
Wijs mij dan de weg en leid mij zachtjes, omwille van Uw Naam.
5 Trek mij uit het net dat zij heimelijk voor mij spanden,
want U bent mijn kracht.**

**6 In Uw hand beveel ik mijn geest;
U hebt mij verlost, HEERE, getrouwe God!
7 Ik haat hen die nietige afgoden vereren.
Ik vertrouw op de HEERE.**

**8 Ik zal mij verheugen en verblijden in Uw goedertierenheid,
want U hebt mijn ellende gezien
en mijn ziel in benauwdheden gekend.
9 U hebt mij niet overgeleverd in de hand van de vijand,
maar mijn voeten in de ruimte doen staan.**

**10 Wees mij genadig, HEERE, want angst benauwt mij;
verzwakt van verdriet is mijn oog, mijn ziel en mijn buik.
11 Want mijn leven teert weg door verdriet
en mijn jaren door zuchten;
mijn kracht is vervallen door mijn ongerechtigheid
en mijn beenderen zijn verzwakt.**

**12 Vanwege al mijn tegenstanders ben ik tot een smaad geworden,
voor mijn burens het meest,
en tot een bron van angst voor mijn bekenden;
wie mij op straat zien, ontvluchten mij.**

**13 Vergeten ben ik, als een dode, verdwenen uit het hart;
ik ben geworden als een gebroken kruik.
14 Want ik hoor de laster van velen;
angst van rondom,
omdat zij tegen mij samenspannen.
Zij bedenken plannen om mij het leven te benemen.**

**15 Maar ik vertrouw op U, HEERE.
Ik zeg: U bent mijn God!
16 Mijn tijden zijn in Uw hand; red mij
uit de hand van mijn vijanden en van mijn vervolgers.
17 Doe Uw aangezicht over Uw dienaar lichten,
verlos mij door Uw goedertierenheid.**

**18 HEERE, laat mij niet beschaamd worden,
want ik roep U aan;
laat de goddelozen beschaamd worden,
laat hen zwijgen in het graf.**

**19 Laat de leugenlippen verstommen,
die hooghartige taal spreken tegen de rechtvaardige,
vol hoogmoed en verachting.**

**20 Hoe groot is Uw goed,
dat U weggelegd hebt voor wie U vrezen,
dat U bereid hebt voor wie tot U de toevlucht nemen
ten aanschouwen van de mensenkinderen.**

**21 U verbergt hen in het verborgene van Uw aangezicht
voor het hoogmoedig gedrag van de man;
U doet hen schuilen in een hut
voor het getwist van tongen.**

**22 Geloofd zij de HEERE,
want Hij heeft wonderen aan mij gedaan,
wonderen van Zijn goedertierenheid:
Hij bracht mij in een versterkte stad.**

**23 Ik echter zei, in mijn haast:
Ik ben afgesneden van voor Uw ogen;
maar toch hoorde U mijn luide smeekbeden
toen ik tot U riep.**

**24 Heb de HEERE lief, al Zijn gunstelingen,
want de HEERE beschermt de gelovigen,
maar vergeldt overvloedig wie hoogmoedig handelt.**

**25 Wees sterk en Hij zal uw hart sterk maken,
u allen die op de HEERE hoopt!**

Psalm 31 is de 30^e psalm. Dertig is het getal van de toewijding van leiderschap.

De psalm draagt als titel: "Een psalm van David."

Jozef, David en Jezus waren allen op de leeftijd van 30 jaar toegewijd (gewijd of geheiligd) aan God om in gerechtigheid te regeren. Jezus werd op Zijn dertigste door Johannes gedoopt. Zijn doop was Zijn juridische dood en bracht Hem op het pad dat uiteindelijk naar het kruis zou leiden, waar Hij publiekelijk door tekstschrift en de doornenkroon als "Koning van de Judeeërs" werd verklaard.

De ironie van Jezus' kroning aan het kruis doet niet onder aan de ironie van de eigenlijke definitie van leiderschap, want Hij die de meeste in het Koninkrijk zal zijn moest de minste dienstknecht worden. Lukas 22:24-26 zegt,

24 Er ontstond ook onenigheid onder hen over wie van hen geacht werd de belangrijkste te zijn. 25 En Hij zei tegen hen: De koningen van de volken heersen over hen, en wie macht over hen hebben, worden weldoeners genoemd. 26 Bij u echter moet dat zo niet zijn, maar de belangrijkste onder u moet als de jongste worden en wie leiding geeft als iemand die dient.

Mat. 23:11 zegt eveneens: "*Maar de belangrijkste van u zal dienaar zijn.*" De kroning aan het kruis was de grootste ironie in de geschiedenis van de wereld. Psalm 31 spreekt van Davids vervolging en bevat vers 6, dat Jezus aan het kruis citeerde, net voordat Hij zou gaan sterven:

6 In Uw hand beveel ik mijn geest; U hebt mij verlost, HEERE, getrouwe God!

Toen Jezus stierf citeerde Hij in Lukas 23:46 de eerste helft van dit vers. De rest van het vers kent een tweeledige toepassing. Ten eerste als het op Jezus Zelf van toepassing is, zien wij dat Hij wist dat God Zijn ziel niet in Hades zou verlaten (Hand. 2:31), maar dat Hij van het graf verlost zou worden. Ten tweede als het op onszelf van toepassing is, duidt het vers erop dat Zijn dood aan het kruis ons verlost heeft van de kracht van de zonde en van de dood (Mat. 20:28; 1 Tim. 2:6).

Door Zijn geest aan God te bevelen, zien wij het grote Offer dat aan God wordt geofferd en toegewijd wordt. De eigenlijke daad zelf kwalificeerde Jezus als Koning over heel de schepping, want door die daad werd Hij de minste Dienaar van de wereld.

Zo gold dit in gedeelte ook voor David en Jozef. Om aan zulke vervolging en verdriet overgeleverd te worden, bood de beste mogelijkheid om of verbitterd te worden of om anderen, die ons onrecht hebben aangedaan, lief te hebben en te vergeven.

**PSALM 31 (SEPTUAGINTA)
PSALM 32 (HSV): JOZEF WORDT ALS ZOON GETRAIND (GEN. 40-41)**

1 Een Psalm van David, Maskil.

**Welzalig is hij van wie de overtreding vergeven,
van wie de zonde bedekt is.**

**2 Welzalig de mens wie de HEERE de ongerechtigheid niet toerekent,
en in wiens geest geen bedrog is.**

**3 Toen ik zweeg, teerden mijn beenderen weg,
onder mijn jammerklachten, de hele dag.**

**4 Want dag en nacht drukte Uw hand zwaar op mij,
mijn levensvocht veranderde in een zomerse droogte. Sela**

**5 Mijn zonde maakte ik U bekend,
mijn ongerechtigheid bedekte ik niet.**

**Ik zei: Ik zal mijn overtredingen belijden voor de HEERE.
En Ú vergaf mijn ongerechtigheid, mijn zonde. Sela**

**6 Daarom zal iedere heilige tot U bidden
ten tijde dat U Zich laat vinden.**

**Voorzeker, een overstroming van machtige wateren
zal hem niet bereiken.**

**7 U bent mijn schuilplaats, U beschermt mij voor benauwdheid,
U omringt mij met vrolijke gezangen van bevrijding. Sela**

**8 Ik onderwijs u en leer u de weg die u moet gaan;
ik geef raad, mijn oog is op u.**

**9 Wees niet als een paard,
als een muildier, dat geen verstand heeft.**

**Zijn bek houdt men in toom met bit en toom;
dan kan hij u niet te na komen.**

**10 De goddeloze heeft veel smarten,
maar wie op de HEERE vertrouwt,
hem zal de goedertierenheid omringen.**

**11 Verblijd u in de HEERE en verheug u, rechtvaardigen,
zing vrolijk, alle oprechten van hart!**

Psalm 32 is de 31^e psalm. Eenendertig is het getal van nageslacht.

Psalm 32 draagt als titel: "Een psalm van David, Maskil." Maskil betekent "onderwijzing". De HSV vertaald het dus ook correct als: "Een onderwijzing van David." Psalm 32 is de eerste van de dertien "Maskilpsalmen", de andere psalmen zijn Psalm 42, 44, 45, 52-55, 74, 78, 88, 89 en 142.

In Psalm 32 openbaart David hoe God Zijn zonen in de woestijn traint om hen te brengen tot de het begrip van zoonschap. Ook is dit op Jozef van toepassing, want hij werd door de vele verdrukkingen in Egypte door God getraind, opdat hij de Vader door ervaring zou kennen en uiteindelijk met goed verstand Egypte kon regeren. Dergelijke trainingen kunnen rigoureus zijn, afhankelijk van uw roeping.

Psalm 32 begint met een verklaring van positierectvaardigheid:

**1 Welzalig is hij van wie de overtreding vergeven, van wie de zonde bedekt is.
2 Welzalig de mens wie de HEERE de ongerechtigheid niet toerekent, en in wiens geest geen bedrog is**

Het "bedekken" van zonde is boeten voor zonde. Het woord "boeten of verzoenen" is *kaphar*, hetgeen "bedekken" betekent. Er bestaan 2 vormen van gerechtigheid: toegerekende en doordrenkte gerechtigheid. De wet met instructies voor de verzoendag (Lev. 16) zegt dat er twee bokken nodig zijn, de ene wordt geslacht en de tweede in de woestijn vrijgelaten.

Het bloed van de eerste bok moest in het Heilige der Heiligen over het verzoendeksel gesprengd worden om zo de zonde te BEDEKKEN. Op de tweede bok moest de hogepriester zijn handen leggen en alle zonde, overtredingen en ongerechtigheid van het volk de bok toerekenen om hem vervolgens levend de woestijn in te sturen.

De eerste bok profeteert van Christus' eerste komst en Zijn dood aan het kruis. Als Hogepriester bracht Hij Zijn eigen bloed in het Heilige der Heiligen in de hemelse tempel om onze zonde te bedekken en ons gerechtigheid toe te rekenen. Toerekenen betekent iets roepen of toekennen wat er niet is, zoals Paulus ons in Romeinen 4:17, het grote hoofdstuk over de leer van toegerekende rechtvaardigheid, uitlegt.

Er is een tweede werk van Christus nodig om ons met gerechtigheid te doordrenken en ons dus werkelijk rechtvaardig te maken.

Dus het eerste werk van Christus maakt ons juridisch rechtvaardig in onze positie ten opzichte van God. God ziet Christus als onze rechtvaardigheid aan en behandelt ons ALSOF wij in wezen volmaakt zijn. Gezegend hij die dit weet, want zo iemand kan niet meer terneergedrukt worden door zijn onvolkomenheden. Hij weet dat zijn zonden bedekt zijn en God hem geen zonde, maar juist de rechtvaardigheid van Christus aanrekent.

Dit is een van de meest fundamentele openbaringen binnen de training van Gods zonen. David had vele verdrukkingen te verdragen, maar niet omdat God hem strafte, maar omdat God hem liet zien dat ondanks al zijn onvolkomenheden, hij een zoon in training was. God was bij elke stap op de weg met hem.

Zo werd Jozef ook als slaaf naar Egypte geleid, niet omdat God hem als onrechtvaardig aanzag noch om wat voor zonde dan ook. God zag hem volmaakt aan, hetgeen gebaseerd was op de rechtvaardigheid van Christus, maar toch moest hij door lijden tot geestelijke volwassenheid komen.

Deze grote leer van toerekenen werd uitgebreider in Romeinen 4 bediscussieerd. In vers 17 wordt dit woord gedefinieerd en geïllustreerd. Net zoals God vele kinderen aan Abraham toerekende noch voor hij maar één kind had, zo ook rekent God ons rechtvaardigheid toe noch voor wij van onszelf rechtvaardig zijn. God roept de dingen die NIET zijn, alsof zij waren.

Vanuit deze nieuw ontdekte positie in rechtvaardigheid, worden wij vrij gezet van de slavernij van schuld, opdat wij onze training als zonen kunnen beginnen. Deze training is ontworpen om ons door ervaring op een lijn te brengen met onze juridische positie in Christus. Een van de meest basale les die geleerd moet worden kunnen we vinden aan het einde van Psalm 32:2: "*en in wiens geest geen bedrog is.*"

Met andere woorden, we moeten de waarheid helder onder ogen zien en weten waar onze rechtvaardigheid ligt. We moeten heel helder het contrast tussen onze Adamitische man en de nieuwe mens in Christus zien. We moeten ons geen illusies maken noch onszelf verloochenen, waardoor wij misschien ons vertrouwen in de kracht van het vlees

gaan stellen. Ook moeten wij ons geen illusies maken over de realiteit van ons vlees. Er zijn er die denken dat wanneer zij het bestaan van het vlees ontkennen, het vlees hierdoor ook werkelijk verdwijnt. Als we onszelf ervan overtuigen dat het slechts een illusie is, dan zouden we dit kunnen overwinnen. Maar Paulus zegt heel duidelijk dat God de dingen roept die NIET zijn, alsof zij waren. Iemand moet inzien wat NIET IS om zo te weten wat WEL IS.

In Psalm 32:4 en 5 legt David het pijnlijke proces uit waar hij uiteindelijk weet kreeg van Gods toegerekende rechtvaardigheid:

4 Want dag en nacht drukte Uw hand zwaar op mij, mijn levensvocht veranderde in een zomerse droogte. Sela 5 Mijn zonde maakte ik U bekend, mijn ongerechtigheid bedekte ik niet. Ik zei: Ik zal mijn overtredingen belijden voor de HEERE. En U vergaf mijn ongerechtigheid, mijn zonde. Sela

Merk op dat David hier geen beroep deed op positief denken. Hij zei niet: "Ik zal weigeren om de zonde in mijn leven te erkennen en ik zal slechts goede dingen van mezelf getuigen." Nee, hij erkende het bestaan van zijn vlees, beleed dit en vond zodoende vergeving en vrede met God. Hij wist dat dit voor geestelijke groei belangrijk was – en het doel van onze aardse omzwervingen weldegelijk is om het zondige vlees te ervaren en te begrijpen.

In vers 8 toont David ons Gods antwoord die hij via openbaring verkreeg:

8 Ik onderwijs u en leer u de weg die u moet gaan; ik geef raad, mijn oog is op u. 9 Wees niet als een paard, als een muilnier, dat geen verstand heeft. Zijn bek houdt men in toom met bit en toom; dan kan hij u niet te na komen.

God neemt de volle verantwoordelijkheid voor onze training. Hij verheft ons niveau van begrip boven dat van een paard of een muilnier. Door liefde traint Hij ons in gehoorzaamheid, opdat wij niet van God vandaan, maar juist met bereidheid om Zijn wil te doen naar Hem toe rennen wanneer Hij ons roept.

11 Verblijd u in de HEERE en verheug u, rechtvaardigen, zing vrolijk, alle oprechten van hart!

Opnieuw spreekt David tot degenen die geleerd hebben dat ondanks hun staat van het huidige Adamitische vlees, zij – vanuit Gods oogpunt – volkomen rechtvaardig zijn en voor Gods oordeel niet hoeven te vrezen. Toch laat hij tuchtiging in ons leven toe, want als wij dit ontberen, dan zijn wij uiteindelijk geen ware zonen (Heb. 12:5-11). Toch hoeven wij voor God niet bang te zijn of van Hem weg te rennen om van deze tuchtigingen te ontkomen. Zijn tuchtiging komt voort vanuit een liefdevol hart "*want wij zijn ook van Zijn geslacht*" (Hand. 17:28).

En zo zijn al de lessen die David en Jozef hebben geleerd eveneens op ons van toepassing, zoals Paulus ons in Romeinen 4 uitlegt. In elke eeuw is de training hetzelfde, want het menselijk tekortschieten is ons allen niet vreemd en hoewel de lessen van zoonschap in elke context anders zijn, zijn ze in wezen toch dezelfde.

PSALM 32 (SEPTUAGINTA)
PSALM 33 (HSV): GODS VERBOND MET JOZEF INGESTELD (GEN. 41)

1 Zing vrolijk in de HEERE, rechtvaardigen!
Een lofzang past de oprechten.

2 Loof de HEERE met de harp,
zing psalmen voor Hem met de harp en de tiensnarige luit.
3 Zing voor Hem een nieuw lied,
speel welluidend met vrolijke klanken.

4 Want het woord van de HEERE is recht
en al Zijn werk betrouwbaar.
5 Hij heeft gerechtigheid en gericht lief,
de aarde is vol van de goedertierenheid van de HEERE.

6 Door het Woord van de HEERE is de hemel gemaakt,
door de Geest van Zijn mond heel hun legermacht.
7 Hij verzamelt het water van de zee als een dam,
Hij sluit de diepe wateren op in schatkamers.

8 Laat heel de aarde voor de HEERE vrezen,
laat alle bewoners van de wereld bevreesd zijn voor Hem.
9 Want Hij spreekt en het is er,
Hij gebiedt en het staat er.

10 De HEERE vernietigt de raad van de heidenvolken,
Hij verbreekt de gedachten van de volken.
11 Maar de raad van de HEERE bestaat voor eeuwig,
de gedachten van Zijn hart bestaan van generatie op generatie.
12 Welzalig het volk dat de HEERE tot zijn God heeft,
het volk dat Hij Zich als eigendom verkozen heeft.

13 De HEERE schouwt uit de hemel
en ziet alle mensenkinderen.
14 Vanuit Zijn verheven woonplaats aanschouwt Hij
alle bewoners van de aarde.
15 Hij vormt hun aller hart;
Hij let op al hun daden.

16 Een koning wordt niet verlost door een groot leger,
een held wordt niet gered door grote kracht.
17 Het paard geeft valse hoop op de overwinning
en bevrijdt niet door zijn grote kracht.

18 Zie, het oog van de HEERE is over wie Hem vrezen,
op hen die op Zijn goedertierenheid hopen,
19 om hun ziel te redden van de dood
en hen in het leven te behouden, wanneer er honger is.

20 Onze ziel verwacht de HEERE,
Hij is onze hulp en ons schild.
21 Want ons hart is in Hem verblijd,
omdat wij op Zijn heilige Naam vertrouwen.
22 Laat Uw goedertierenheid over ons zijn, HEERE,
zoals wij op U hopen.

Psalm 33 is de 32^e psalm. Tweeëndertig is het getal van verbond.

Psalm 33 heeft geen titel, maar spreekt profetisch over de vervulling van Gods belofte aan zowel David als Jozef, toen zij beide autoriteit over de aarde kregen. De psalm begint op de volgende wijze:

1 Zing vrolijk in de HEERE, rechtvaardigen! Een lofzang past de oprechten.

De reden voor een dergelijke lofzang is te danken aan het feit dat het woord van de HEERE betrouwbaar is. Wat Hij zegt, dat doet Hij ook, zelfs wanneer de beloften bewaarheid worden na vele jaren van ogenschijnlijk falen. Dus wanneer God een verbond met mensen opstelt, kunnen we er zeker van zijn dat Hij het op Zijn eigen tijd vervult en dan breekt de tijd van vrolijk zijn aan. De verzen 4, 6 en 9 zeggen ons:

4 Want het woord van de HEERE is recht en al Zijn werk betrouwbaar...6 Door het Woord van de HEERE is de hemel gemaakt, door de Geest van Zijn mond heel hun legermacht... 9 Want HÍj spreekt en het is er, HÍj gebiedt en het staat er.

De eerste keer dat het woord "verbond" in de Schrift voorkomt is in Genesis 9. Na de vloed maakte God een verbond, niet alleen met Noach en zijn gezin, maar met de hele wereld en elk levend wezen op de aardbodem (Gen. 9:16). Dit is het fundament van alle opvolgende verbonden, want het vestigt het goddelijke doel in de aarde dat in Hand. 3:21 "het herstel van alle dingen" genoemd wordt. Later beloofde het verbond met Abraham dat zijn zaad het middel zou zijn waarmee deze zegeningen overgebracht zouden worden.

Vervolgens vestigde het verbond met Israël onder Mozes de morele norm die bij dit herstel van alle dingen verkregen zou worden. Uiteraard dwong het verbond de mens om rechtvaardig te worden door werken van het eigen vlees, hetgeen een onmogelijke zaak bleek te zijn. Vandaar dat het Nieuwe Verbond daar later verandering in bracht, waarbij God Zichzelf dwong om door middel van de Heilige Geest het werk in mensen te verrichten. Op deze wijze werden de Tien Geboden omgezet in de Tien Beloften van God, waarbij God Zichzelf verplichtte om het menselijke hart te veranderen waardoor "zij niet meer zouden stelen" en "zij niet meer zouden begeren".

Het verbond met David vestigde het recht op heerschappij op de aarde – de beheerders en bestuurders van de goddelijke wet – waarvan Jezus Christus de voornaamste Erfgenaam en Koning is.

David zelf was een beeld van Christus en het vestigen van zijn troon openbaarde een Oudtestamentisch beeld van de laatste bewind binnen het Koninkrijk van God. Daarom zegt Psalm 33:12,

12 Welzalig het volk dat de HEERE tot zijn God heeft, het volk dat Hij Zich als eigendom verkozen heeft.

Dit sprak ten eerste van koning David, wiens troon een volk onder God vestigde, want David beschouwde de troon niet als van hem. Hij was slechts een afgevaardigde koning die geautoriseerd was om volgens de gedachte van God te regeren. Dit verschilde van Sauls houding, die koning voor hem was, want Saul regeerde in opstand tegen God, alsof de troon hem toebehoorde en hij maar kon doen wat hij wilde. David regeerde als Christus; Saul regeerde als antichristus, waarbij hij de troon en de heerschappij door zijn eigen gedachte en wil toe-eigende.

Hetzelfde principe blijkt eveneens terug op Jozef. Toen God Jozef autoriteit in Egypte schonk, vestigde dit een profetisch beeld van Christus die over de wereld regeert – want

Egypte vertegenwoordigde de wereld. Gelijk ook David een patroon in Israël vestigde, zo vestigde Jozef een wereldwijd patroon in Egypte, waarmee hij aantoonde dat God geïnteresseerd is in het regeren van meer dan een enkel volk op aarde.

Psalm 33:13-17 weerspiegelt de soevereiniteit van God en vers 16 zegt dat *“een koning niet wordt verlost door een groot leger, een held niet gered door grote kracht.”* De ware kracht van een koning is gebaseerd op Gods wil en niet op de wil van de mens. Vers 17 zegt,

17 Het paard geeft valse hoop op de overwinning en bevrijdt niet door zijn grote kracht.

Dit gold voor zowel Jozef als David, maar ook voor ons vandaag de dag is dit nog steeds waar. De verzen 18 en 19 lijken direct naar Jozef te verwijzen,

18 Zie, het oog van de HEERE is over wie Hem vrezen, op hen die op Zijn goedertierenheid hopen, 19 om hun ziel te redden van de dood en hen in het leven te behouden, wanneer er honger is.

Dit herinnert ons natuurlijk aan de grote hongersnood ten tijde van Jozef en hoe Jozefs zevenjarige plan van voedselopslag vele levens redde, waaronder de levens van zijn eigen familie. Jozefs geweldige verklaring van Gods soevereiniteit staat in Gen. 50:19, 20,

19 Jozef zei daarop tegen hen [zijn broers die hem als slaaf aan Egypte hadden verkocht]: Wees niet bevreesd, want sta ik soms op de plaats van God? 20 Jullie weliswaar, jullie hebben kwaad tegen mij bedacht, maar God heeft dat ten goede gedacht, om te doen zoals het op deze dag is: een groot volk in leven te houden.

En daarom zegt Psalm 33, dat de 32^e psalm is, dat Gods verbondsbeloften vertrouwt kunnen worden. Hij laat dingen gebeuren, echter niet door de kracht van de mens, maar door Zijn eigen kracht. De tijd tussen de beloften en de vervulling hiervan is een tijd van geloofsopbouw, waarbij het lijkt alsof de beloften gedoemd zijn om te falen. Op deze manier volvoert God niet alleen Zijn wil, maar Hij traint ons ook in het geloof om vertrouwen te hebben in Zijn soevereine kracht om Zijn woord te vervullen.

PSALM 33 (SEPTUAGINTA)
PSALM 34 (HSV): JOZEF BEHOUDT DE RECHTVAARDIGHEID (GEN. 42-44)

1 Een psalm van David; toen hij zijn gezicht had vertrokken bij Abimelech, die hem verdreef, zodat hij ervandoor ging.

**2 Ik zal de HEERE te allen tijde loven, aleph
Zijn lof zal voortdurend in mijn mond zijn.**

**3 Mijn ziel zal zich beroemen in de HEERE; beth
de zachtmoedigen zullen het horen en verblijd zijn.**

**4 Maak de HEERE met mij groot, gimel
laten wij tezamen Zijn Naam roemen.**

**5 Ik heb de HEERE gezocht en Hij heeft mij geantwoord, daleth
en mij gered uit al wat ik vrees.**

**6 Zij zagen naar Hem uit, ja, stroomden op Hem aan; he waw
en hun gezicht werd niet rood van schaamte.**

**7 Deze ellendige riep en de HEERE hoorde; zain
Hij verlostte hem uit al zijn benauwdheden.**

**8 De engel van de HEERE legert zich cheth
rondom hen die Hem vrezen, en redt hen.**

**9 Proef en zie dat de HEERE goed is; teth
welzalig de man die tot Hem de toevlucht neemt.**

**10 Vrees de HEERE, u, Zijn heiligen, jod
want wie Hem vrezen, hebben geen gebrek.**

**11 Jonge leeuwen lijden armoede en honger, kaph
maar wie de HEERE zoeken, hebben geen gebrek aan enig goed.**

**12 Kom, kinderen, luister naar mij, lamed
ik zal jullie de vreze des HEEREN leren.**

**13 Wie is de man die vreugde vindt in het leven, mem
die dagen liefheeft om het goede te zien?**

**14 Behoed je tong voor het kwaad nun
en je lippen voor het spreken van bedrog.**

**15 Keer je af van het kwaad en doe het goede; samech
zoek de vrede en jaag die na.**

**16 De ogen van de HEERE rusten op de rechtvaardigen, ain
Zijn oren zijn gericht op hun hulpgeroep.**

**17 Het aangezicht van de HEERE is tegen hen die kwaad doen: pe
Hij zal hun nagedachtenis van de aarde uitroeien.**

**18 Zij roepen en de HEERE hoort, tsade
Hij redt hen uit al hun benauwdheden.**

**19 De HEERE is nabij de gebrokenen van hart, koph
Hij verlost de verbrijzelden van geest.**

**20 De rechtvaardige heeft veel ellende, resj
maar uit dat alles redt de HEERE hem.**

**21 Hij bewaart al zijn beenderen, sjin
niet één daarvan wordt gebroken.**

**22 Het kwaad brengt de goddeloze de dood; taw
wie de rechtvaardige haten, worden schuldig verklaard.
23 De HEERE verlost de ziel van Zijn dienaren;
allen die tot Hem de toevlucht nemen, worden niet schuldig verklaard.**

Psalm 34 is de 33e psalm. Drieëndertig is het getal van een teken of bewijs.

De psalm draagt als titel: *"Een psalm van David; toen hij zijn gezicht had vertrokken bij Abimelech, die hem verdreef, zodat hij ervandoor ging."*

Dit is een naamdicht, geschreven om de tijd te herdenken waarin David speelde dat hij krankzinnig was, opdat de Filistijnse koning zou denken dat hij een bedreiging zou zijn (1 Sam. 21:10-15). David stond ten slotte bekend als degene die Goliath enkele jaren eerder had gedood. De Filistijnse koning was Achis, koning van Gath, maar de titel van alle Filistijnse koningen was Abimelech, ofwel "vader-koning".

Psalm 34 prijst God voor de bevrijding uit gevaar. Psalm 34:5-7 zegt,

5 Ik heb de HEERE gezocht en Hij heeft mij geantwoord, en mij gered uit al wat ik vrees... 7 Deze ellendige riep en de HEERE hoorde; Hij verloste hem uit al zijn benauwdheden.

De eerste toepassing is die uiteraard op Davids eigen ervaring waar God hem van gevangenschap of een zekere dood bevrijdde. Maar door ook terug te kijken naar het verhaal van Jozef, gaat het over bevrijding uit de gevangenis (Gen. 41:14). Maar meer nog, Jozefs redding biedt als mogelijkheid om de tekenen van zijn goddelijke roeping te openbaren, hetgeen inhield dat hij vele mensen in leven zou houden (Gen. 50:20). Dus toen zijn broers aankwamen om graan te kopen, was Jozef daar om zijn goddelijke doel te vervullen. Dit was een teken dat Jozef een beeld van Christus was.

Wanneer we vooruit kijken, dan zien wij dat dit eveneens profeteert over Christus, die uit de gevangenis van de dood bevrijd werd. De eerste profetische parallel die wij zien is het feit dat de Filistijnen de vleselijke gedachte vertegenwoordigt, die de dingen van de Geest niet kan bevatten. In 1 Kor. 2:14 zegt Paulus,

14 Maar de natuurlijke mens neemt de dingen van de Geest van God niet aan, want ze zijn dwaasheid [moronic] voor hem. Hij kan ze ook niet leren kennen, omdat ze geestelijk beoordeeld worden.

David leek dus voor de Filistijnse koning een dwaas (d.i. krankzinnig). Dit was een beeld van het evangelie van Christus, want het plan van het kruis is pure dwaasheid voor de natuurlijke gedachtegang van de mens. Vanwege deze reden werd David door de Geest geleid om zich als krankzinnige voor te doen.

Psalm 34:21 profeteert van de wijze hoe Christus aan het kruis gedood zou worden, zeggende: *"Hij bewaart al zijn beenderen, niet één daarvan wordt gebroken."* Johannes zegt ons dat dit profetisch was, want in Johannes 19:31-33 lezen we het volgende,

31 Opdat de lichamen niet aan het kruis zouden blijven op de sabbat, omdat het de voorbereiding was (want de dag van die sabbat was een grote dag), vroegen de Joden dan aan Pilatus of hun benen gebroken en zij weggenomen mochten worden. 32 De soldaten dan kwamen en braken wel de benen van de eerste en van de ander die met Hem gekruisigd was, 33 maar toen zij bij Jezus kwamen en zagen dat Hij al gestorven was, braken zij Zijn benen niet... 36 Want deze

dingen zijn geschied, opdat het Schriftwoord vervuld wordt: Geen been van Hem zal gebroken worden.

Vanwege de symboliek van Zijn beenderen was deze profetie van groot belang. Toen God Eva uit Adam formeerde werd het volgende in Gen. 2:23 gesproken,

23 Toen zei Adam: Deze [Eva] is ditmaal been van mijn beenderen, en vlees van mijn vlees! Deze zal mannin genoemd worden, want uit de man is zij genomen.

Jezus Christus wordt de laatste Adam genoemd (1 Kor. 15:45) en ook Hij heeft een bruid die uit Hem genomen is. Die bruid wordt door Zijn beenderen vertegenwoordigd "omdat wij leden van Zijn lichaam zijn" (Ef. 5:30). Hij stierf voor haar en werkt nu door de Heilige Geest in haar, zoals Ef. 5:27 ook zegt,

27 opdat Hij haar in heerlijkheid voor Zich zou plaatsen, een gemeente zonder smet of rimpel of iets dergelijks, maar dat zij heilig en smetteloos zou zijn.

Zo zien wij dat Psalm 34:20 een teken geeft dat profeteert van Christus, die het tegenbeeld van zowel David als Jozef is. In feite zij alle Oudtestamentische beelden en schaduwen, die profeteren van Christus, profetische tekenen waarmee wij de ware Messias in het Nieuwe Testament kunnen identificeren.

Dit teken is niet alleen door de kruisiging van Christus vervuld – namelijk dat geen van zijn beenderen werd gebroken – maar het is eveneens op ons, als leden van Zijn bruid, van toepassing, want wij zijn "*been van Zijn beenderen*".

**PSALM 34 (SEPTUAGINTA)
PSALM 35 (HSV): JOZEF GEIDENTIFICEERD ALS DE GEZALDE (GEN. 44-45)**

1 Een psalm van David.

**Roep ter verantwoording, HEERE, wie mij ter verantwoording roepen;
bestrijd wie mij bestrijden.**

**2 Grijp het kleine en het grote schild,
sta op, mij te hulp.**

**3 Neem de speer in de hand,
sluit de weg af, houd mijn vervolgers tegen;
zeg tegen mijn ziel:
Ik ben uw heil.**

**4 Laat beschaamd en te schande worden
wie mij naar het leven staan;
laat terugwijken en rood van schaamte worden
wie kwaad tegen mij bedenken.**

**5 Laat hen worden als kaf voor de wind,
wanneer de engel van de HEERE hen wegdrijft.**

**6 Laat hun weg duister en spiegelglad zijn,
wanneer de engel van de HEERE hen vervolgt.**

**7 Want zonder reden verborgen zij een kuil – hun net – voor mij,
zonder reden groeven zij een kuil voor mijn ziel.**

**8 Laat verwoesting over hem komen zonder dat hij het merkt,
laat zijn net, dat hij heimelijk spande, hemzelf vangen;
laat hem daarin vallen, met verwoesting.**

**9 Dan zal mijn ziel zich in de HEERE verheugen,
zij zal vrolijk zijn in Zijn heil.**

**10 Al mijn beenderen zullen zeggen:
HEERE, wie is aan U gelijk!
U redt de ellendige van wie sterker is dan hij,
en de ellendige en arme van wie hem berooft.**

**11 Misdadige getuigen staan tegen mij op;
zij eisen iets van mij waarvan ik niet weet.**

**12 Zij vergelden mij kwaad voor goed,
zij willen mij van het leven beroven.**

**13 Maar ik? Waren zij ziek, dan was een rouwgewaad mijn kleding;
ik kwelde mijzelf door te vasten,
mijn gebed kwam telkens terug in mijn binnenste.**

**14 Alsof het mijn vriend was, of mijn broeder,
zo liep ik steeds rond;
ik ging gebukt, in het zwart gehuld,
als iemand die om zijn moeder treurt.**

**15 Maar toen ik strompelde, waren zij verblijd en verzamelden zich;
zij verzamelden zich om mij heen.**

**Zij waren kreupel en ik merkte het niet,
zij scheurden hun kleren en zwegen niet.**

**16 In hun eigen kring van huichelachtige spotters
knarsetanden zij over mij.**

**17 Heere, hoelang zult U toekijken?
Verlos mijn ziel van hun verwoestende daden,
mijn eenzame ziel van de jonge leeuwen.
18 Dan zal ik U loven in de grote gemeente,
onder machtig veel volk zal ik U prijzen.**

**19 Laat over mij zich niet verblijden
wie om valse redenen mijn vijand zijn,
en laat niet heimelijk knipogen
wie mij zonder reden haten.**

**20 Want over vrede spreken zij niet,
maar tegen de stillen in den lande
bedenken zij bedrieglijke zaken.**

**21 Zij sperren hun mond wijd open tegen mij;
zij zeggen: Haha, ons oog heeft het gezien!**

**22 U hebt het gezien, HEERE, zwijg niet;
Heere, blijf niet ver van mij.**

**23 Ontwaak en word wakker om mij recht te doen;
mijn God en Heere, om mijn rechtszaak te voeren.**

**24 Doe mij recht naar Uw gerechtigheid, HEERE, mijn God;
laat hen zich over mij niet verblijden.**

**25 Laat hen niet zeggen in hun hart: Aha, wij hebben onze zin!
Laat hen niet zeggen: Wij hebben hem verslonden!**

**26 Laat beschaamd en tezamen rood van schaamte worden
wie zich over mijn onheil verblijden;
laat met schaamte en schande bekleed worden
wie zich tegen mij verheffen.**

**27 Laat vrolijk zingen en verblijd zijn
wie vreugde vinden in mijn gerechtigheid;
laat hen voortdurend zeggen: De HEERE is groot!
Hij vindt vreugde in de vrede van Zijn dienaar.**

**28 Dan zal mijn tong Uw gerechtigheid tot uiting brengen,
Uw lof, de hele dag.**

Psalm 35 is de 34^e psalm. Vierendertig is het getal van identificatie.

Psalm 35 draagt als titel: "Een psalm van David." In deze psalm wordt David als een beeld van Christus geïdentificeerd, want Jezus' naam wordt tweemaal genoemd (in de verzen 3 en 9). Daarnaast vinden wij in vers 17 de Hebreeuwse term *yahid*, vertaald met "eenzame ziel" (HSV). Het is het equivalent van de Nieuwtestamentische term *monogenous*, ofwel "eniggeboren" en het identificeert degene aan wie het geboorterecht geschonken is.

Psalm 35:3 zegt: "Zeg tegen mijn ziel: *Ik ben uw heil*" [Heb. Jeshua]. Vers 9 gaat verder zeggende: "*Dan zal mijn ziel zich in de HEERE verheugen, zij zal vrolijk zijn in Zijn heil*" [Heb. Jeshua]. Dit identificeert Jeshua (d.i. de Hebreeuwse naam van Jezus) als de God van het Oude Testament en de God van David zelf. Maar het treft ook Jeshua die door David heen spreekt en dus door David heen van Jezus Christus profeteert.

Omdat David een beeld van Christus is spreekt hij van vervolging, misbruik en valse beschuldigingen tegen hem.

11 Misdadige getuigen staan tegen mij op; zij eisen iets van mij waarvan ik niet weet. 12 Zij vergelden mij kwaad voor goed, zij willen mij van het leven beroven.

In Mat. 26:59, 60 lezen we van het verhoor van Jezus,

59 De overpriesters en de oudsten en heel de Raad zochten een valse getuigenverklaring tegen Jezus, zodat zij Hem zouden kunnen doden, maar zij vonden niets. 60 En hoewel er veel valse getuigen gekomen waren, vonden zij niets.

Opnieuw schrijft David in Psalm 35:15 en 16,

15 Maar toen ik strompelde, waren zij verblijd en verzamelden zich; zij verzamelden zich om mij heen. Zij waren kreupel en ik merkte het niet, zij scheurden hun kleren en zwegen niet. 16 In hun eigen kring van huichelachtige spotters knarsetandden zij over mij.

Mat 26:66-68 zegt,

66 Wat denkt u? En zij antwoordden en zeiden: Hij is schuldig en verdient de dood. 67 Toen spuwden zij in Zijn gezicht en sloegen Hem met vuisten. 68 En anderen sloegen Hem in het gezicht en zeiden: Profeteer ons, Christus: wie is het die U geslagen heeft?

Te meer ze hun haat jegens Jezus ventileerde, te meer bewezen zij de woorden van David en bevestigde zij Zijn roeping als de Messias, de gezalfde Koning uit de lijn van David. Psalm 35:19 en 26 zegt verder,

19 Laat over mij zich niet verblijden wie om valse redenen mijn vijand zijn, en laat niet heimelijk knipogen wie mij zonder reden haten... 26 Laat beschaamd en tezamen rood van schaamte worden wie zich over mijn onheil verblijden; laat met schaamte en schande bekleed worden wie zich tegen mij verheffen.

Gelijk Absalom zichzelf verheerlijkte over David door zijn troon toe te eigenen, zo ook verheerlijkte de Joodse leiders zich over Christus door Zijn troon toe te eigenen (Mat. 21:38). Toch is het duidelijk dat al de valse mededingers voor zijn troon ten slotte faalden, en Absalom moest dit zelfs met de dood bekopen. Zo zal ook de Joodse toe-eigening een gelijk einde kennen.

Dit alles spreekt niet alleen over David en Christus, maar blikte eveneens terug op Jozef, die het andere beeld van Christus in het boek Genesis is. Jozef werd als slaaf aan Egypte verkocht, opdat Juda zijn geboorterecht zou kunnen toe-eigenen. Vandaar dat David in Psalm 35:7 het volgende schrijft,

7 Want zonder reden verborgen zij een kuil – hun net – voor mij, zonder reden groeven zij een kuil voor mijn ziel.

Dit verwijst naar de tijd toen de broers van Jozef hem in een kuil gooiden, voordat ze hem als slaaf verkochten (Gen. 37:24). Op een volgend niveau werd Jozef, toen hij in Egypte was, opnieuw in een soort "kuil" gegooid, hetgeen deze keer een gevangenis was, waar hij terecht kwam omdat hij door de vrouw van Potifar vals beschuldigd was (Gen. 39:20).

Maar uiteindelijk kwam Jozef weer uit de gevangenis, gelijk ook Jezus Christus uit de gevangenis van de dood en het graf kwam. Psalm 35 brengt ons vervolgens tot de plek waar Jozef door zijn broers en vader wordt geïdentificeerd. Het is het moment waar de

verloren zoon van het geboorterecht gevonden wordt en als de ware houder van het geboorterecht geïdentificeerd wordt. Gen. 45:4 zegt,

4 Jozef zei tegen zijn broers: Kom toch dichterbij me! En zij kwamen dichterbij. Toen zei hij: Ik ben Jozef, jullie broer, die jullie naar Egypte verkocht hebben.

Zijn broers schrikken en schamen zich voor hun daden, want dit is het moment dat hun schuld tot openbaring komt. Tot dat moment waren ze in staat geweest om hun daden voor hun vader te verbergen. Verder bezat Jozef op dat moment de macht – en het recht – om hen ter dood te veroordelen. Maar in vers 5 zegt Jozef,

5 Maar nu, wees niet bedroefd en laat jullie ogen niet in toorn ontvlammen omdat jullie mij hiernaartoe hebben verkocht, want God heeft mij vóór jullie uit gezonden tot behoud van jullie leven.

Jozef zond zijn broers terug naar hun vader om hem het goede nieuws te vertellen.

25 Zij trokken weg uit Egypte en kwamen weer bij hun vader Jakob in het land Kanaän. 26 Toen vertelden zij hem: Jozef leeft nog! Hij is zelfs heerser over heel het land Egypte! Toen bezweek zijn hart, want hij geloofde hen niet. 27 Maar toen zij hem alle woorden overgebracht hadden die Jozef tot hen gesproken had, en toen hij de wagens zag die Jozef gestuurd had om hem te vervoeren, leefde de geest van hun vader Jakob op. 28 En Israël zei: Genoeg! Mijn zoon Jozef leeft nog! Ik zal gaan, ik wil hem zien voordat ik sterf.

En zo kreeg het verhaal ten slotte een gelukkig einde. Jozef werd levend teruggevonden; zijn broers toonden berouw; en zijn vader leefde lang genoeg om hem te zien en om hem het geboorterecht te schenken. In Psalm 35:27, 28 zegt David,

27 Laat vrolijk zingen en verblijd zijn wie vreugde vinden in mijn gerechtigheid; laat hen voortdurend zeggen: De HEERE is groot! Hij vindt vreugde in de vrede van Zijn dienaar. 28 Dan zal mijn tong Uw gerechtigheid tot uiting brengen, Uw lof, de hele dag.

**PSALM 35 (SEPTUAGINTA)
PSALM 36 (HSV): GOD LAAT ALLE DINGEN MEEWERKEN TEN GOEDE
(GEN. 45:5-9)**

1 Een psalm van David, de dienaar van de HEERE, voor de koorleider.

**2 De overtreding van de goddeloze spreekt binnen in mijn hart:
ontzag voor God staat hem niet voor ogen.**

**3 Want hij vleit zichzelf in zijn eigen ogen,
tot men zijn ongerechtigheid vindt en haat.**

**4 De woorden van zijn mond zijn onrecht en bedrog;
hij laat na verstandig te handelen en goed te doen.**

**5 Op zijn slaapplaats bedenkt hij onrecht;
hij gaat op een weg staan die niet goed is,
het kwaad verwerpt hij niet.**

**6 HEERE, Uw goedertierenheid reikt tot in de hemel,
Uw trouw tot de wolken.**

**7 Uw gerechtigheid is als de machtige bergen,
Uw oordelen zijn als de grote watervloed;
mensen en dieren verlost U, HEERE.**

**8 Hoe kostbaar is Uw goedertierenheid, o God!
Daarom nemen de mensenkinderen de toevlucht
onder de schaduw van Uw vleugels.**

**9 Zij worden verzadigd met de overvloed van Uw huis;
U laat hen drinken uit Uw beek vol verrukkelijke gaven.**

**10 Want bij U is de bron van het leven;
in Uw licht zien wij het licht.**

**11 Strek Uw goedertierenheid uit over wie U kennen,
en Uw gerechtigheid over de oprechten van hart.**

**12 Laat de voet van de hoogmoedigen niet over mij heen komen,
laat de hand van de goddelozen mij niet doen rondzwerven.**

**13 Daar zijn zij gevallen die onrecht bedrijven!
Zij zijn neergestoten en kunnen niet meer opstaan.**

Psalm 36 is de 35^e psalm. Vijfendertig is het getal van rechtvaardiging.

Psalm 36 draagt letterlijk als titel: "Aangaande Jehova's Denaar, door David." Het is de tweede psalm die op deze wijze wordt betiteld, de andere psalm is Psalm 18. Psalm 18 was geschreven nadat God David uit de handen van al zijn vijanden had bevrijd, inclusief Saul. God had alle dingen ten goede gewerkt. Psalm 36 heeft eenzelfde boodschap in zich, want het rechtvaardigt God voor Zijn manier waarop Hij Zijn dienaren door vele beproevingen leidt. God is uiteindelijk gerechtvaardigd omdat Hij alle dingen aan het einde ten goede werkt.

Dit was de les die Job eveneens leren moest, want hij wist dat God het toestond dat Satan hem voor een reden teisterde. Het wijze antwoord van Job hierop kunnen we in Job 2:10 vinden,

10... Zouden wij het goede wel van God ontvangen en zouden we het kwade niet ontvangen? In dit alles zondigde Job met zijn lippen niet.

Zijn vrienden die de gedachte van God niet echt begrepen probeerden anderen verklaringen voor Jobs verdrukking te vinden, maar Job dichtte alles aan God toe. Toen God aan het einde de situatie omkeerde werd hij in zijn geloof gerechtvaardigd, gelijk ook God in Zijn daden werd gerechtvaardigd. De grote les in Job is dat wij niet moeten denken dat wij het beter weten dan God in hoe het universum bestuurd moet worden. Zelfs Jobs familie en vrienden kwamen tot die conclusie in Job 42:11,

11 Al zijn broers en al zijn zusters en allen die hem vroeger gekend hadden, kwamen bij hem en gebruikten de maaltijd met hem in zijn huis. Zij betuigden hem hun medeleven en vertroostten hem over al het onheil dat de HEERE over hem gebracht had.

Op gelijke wijze had God ook David door vele verdrukkingen geleidt voordat Hij hem de troon van Israël toevertrouwde. En daarom begint de psalm op de volgende wijze:

2 De overtreding van de goddeloze spreekt binnen in mijn hart: ontzag voor Elohim staat hem niet voor ogen. 3 Want hij vleit zichzelf in zijn eigen ogen, tot men zijn ongerechtigheid vindt en haat.

Met andere woorden, de goddeloze heeft niet echt respect ("ontzag") voor God. En daarom "vleit hij zichzelf in zijn eigen ogen". Dit houdt in dat hij te hoog van de toren blaast en teveel op zijn eigen redeneringen en begrip steunt om de ware diepten van zijn sterfelijke staat te kennen.

Dit is exact waar beproeving voor is ontworpen, namelijk om dit in ons te corrigeren nadat de beproeving haar werk heeft gedaan. We kunnen niet bevatten hoe God alle dingen ten goede kan werken, want wij mensen zijn hiertoe niet in staat – hoewel veel mensen hooghartig genoeg zijn om te denken dat zij het kwaad voor een goed doel kunnen laten dienen. Maar het getuigenis van David in vers 4 is:

4 De woorden van zijn mond zijn onrecht en bedrog; hij laat na verstandig te handelen en goed te doen. 5 Op zijn slaapplaats bedenkt hij onrecht; hij gaat op een weg staan die niet goed is, het kwaad verwerpt hij niet.

In contrast met de goddeloosheid van de natuurlijke mensen zien wij God als een wijs en almachtige Wezen die waarlijk goed is, zelfs als het lijkt alsof Hij kwaad over Zijn volk brengt. Het is in wezen een kwestie van perspectief, want in onze onvolwassenheid kunnen wij de diepe doeleinden van God niet bevatten noch vertrouwen wij Hem oprecht in ons geloof.

Maar dan breekt David in vers 5 uit in lofprijzing voor God,

6 Jahweh, Uw goedertierenheid reikt tot in de hemel, Uw trouw tot de wolken. 7 Uw gerechtigheid is als de bergen Gods, Uw oordelen zijn als de peilloze diepte (grote watervloed)... 9 Zij worden verzadigd met de overvloed van Uw huis; U laat hen drinken uit Uw beek vol verrukkelijke gaven. 10 Want bij U is de bron van het leven; in Uw licht zien wij het licht.

David bevestigt dat de enige manier om het licht te zien geschiedt door het licht van goddelijke openbaring, hetgeen Hij door ervaring in ons werkt. Dit zijn de woorden van degene die zowel het kwade als het goede uit de hand van God ontvangen heeft en na afloop kan hij zeggen dat God werkelijk goed is, zelfs als het lijkt dat Hij in de wereld kwade zaken brengt. Alsof hij ons vervolgens opnieuw wil waarschuwen voor de trots van de menselijke geest zegt hij in vers 12,

12 Laat de voet van de hoogmoedigen niet over mij heen komen, laat de hand van de goddelozen mij niet doen rondzwerven.

Als wij deze psalm op het verhaal van Jozef toepassen, dan zien wij een andere omvangrijke illustratie van hoe God het kwaad voor een goed doeleinde gebruikt. De broers van Jozef verkochten hem als slaaf aan Egypte, met de intentie om kwaad te doen, maar God was achter de schermen aan het werk om dit alles ten goede te keren. Jozef ging dit inzien en dichtte het God toe dat Hij hem naar Egypte had gestuurd. Gen. 45:5 zegt,

5 Maar nu, wees niet bedroefd en laat jullie ogen niet in toorn ontvlammen omdat jullie mij hiernaartoe hebben verkocht, want God heeft mij vóór jullie uit gezonden tot behoud van jullie leven... 7 God heeft mij vóór jullie uit gezonden, om voor jullie een overblijfsel veilig te stellen op aarde, en jullie door een grote uitredding in leven te houden. 8 Nu dan, niet jullie hebben mij hiernaartoe gestuurd, maar God. Hij heeft mij aangesteld als een vader voor de farao, als heer over heel zijn huis en als heerser over heel het land Egypte.

Dit is een van de meest belangrijke les die we kunnen leren. Vele christenen is geleerd om als kind te denken – dat al het goede van God komt, terwijl alle kwade dingen van de duivel komen. Een dergelijke dualistische denkwijze zorgt ervoor dat ze God gaan bevechten, terwijl ze in de veronderstelling zijn dat ze de duivel bevechten. Ze hebben de les uit Job 1:7-12 nog niet geleerd, namelijk dat de duivel toestemming van God nodig heeft als hij iets wil doen. Hij is dus slechts een slaaf.

Vandaar dat niets wat satan doet buiten Gods soevereine controle valt. Wanneer satan ons aanvalt dan moeten we dit met God oplossen en Gods doel hierachter vinden, zodat wij dit probleem het hoofd kunnen bieden. Op die manier rechtvaardigen wij God door Hem te tonen dat wij weldegelijk vertrouwen hebben in dat Hij alle dingen goed doet, gelijk ook Paulus in Rom. 8:28,

28 En wij weten dat voor hen die God liefhebben, alle dingen meewerken ten goede, voor hen namelijk die overeenkomstig Zijn voornemen geroepen zijn.

De les van Psalm 36 (de 35^e psalm) kijkt eveneens vooruit naar Jezus en Zijn kruisiging. Welk groter kwaad zou er op aarde kunnen geschieden dan de kruisiging van de Zoon van God? En toch "behaagde het de HEERE om Hem te verbrijzelen" (Jes. 53:10), en het stond in feite van het begin van de wereld al vast dat Hij gekruisigd zou worden. Vanwege deze reden gaf Hij het gesternte namen en plaatste Hij in de hemelen het Zuiderkruis als getuige van deze gebeurtenis.

Jezus ging vrijwillig aan het kruis, wetende dat dit grootste kwaad van alle kwaden zou resulteren in het grootste goed dat de wereld ooit zou kennen. Hij is ons Voorbeeld van gehoorzaamheid en vreugde, zelfs bij het naderen van de meest verschrikkelijke dood en schande ooit – de dood aan het kruis.

En daarom spreekt dit ook van ons. Sinds het begin van de wereld hebben we voorbeelden van kwade zaken bij goede mensen zien gebeuren. Hoe moeten we in dit alles God rechtvaardigen? Moeten we simpelweg de duivel of slechte mensen de schuld geven? Moeten we de verantwoordelijkheid voor het kwaad van Zijn schouders nemen, terwijl Hijzelf binnen de Schrift de verantwoording hiervoor neemt?

Nee, dit is niet de manier om Gods naam te rechtvaardigen, want dergelijke pseudorechtvaardiging zou ten koste gaan van Zijn soevereiniteit. De Bijbelse manier om God te rechtvaardigen is aan te tonen dat (aan degenen die God liefhebben) alle dingen meewerken ten goede.

**PSALM 36 (SEPTUAGINTA)
PSALM 37 (HSV): JOZEF MAAKT FARAO EIGENAAR VAN ALLES (GEN. 47)**

1 Een psalm van David.

**Ontsteek niet in woede over de kwaaddoeners, aleph
benijd niet wie onrecht doen.**

**2 Want als gras zullen zij snel verdorren,
als groene grasscheutjes zullen zij verwelken.**

**3 Vertrouw op de HEERE en doe het goede; beth
bewoon de aarde en voed u met trouw.**

**4 Schep vreugde in de HEERE,
dan zal Hij u geven wat uw hart verlangt.**

**5 Vertrouw uw weg aan de HEERE toe gimel
en vertrouw op Hem: Hij zal het doen.**

**6 Hij zal uw gerechtigheid tevoorschijn doen komen als het morgenlicht,
uw recht doen stralen als de middagzon.**

**7 Zwijg voor de HEERE daleth
en verwacht Hem;
ontsteek niet in woede over hem wiens weg voorspoedig is,
over een man die listige plannen uitvoert.**

**8 Laat uw woede bedaren en laat uw grimmigheid varen; he
ontsteek niet in woede – het brengt slechts kwaad.**

**9 Want de kwaaddoeners zullen uitgeroeid worden,
maar wie de HEERE verwachten,
die zullen de aarde bezitten.**

**10 Nog even, en de goddeloze zal er niet meer zijn; waw
u zult op zijn plaats letten, maar hij zal er niet wezen.**

**11 Maar de zachtmoedigen zullen de aarde bezitten
en vreugde scheppen in grote vrede.**

**12 De goddeloze bedenkt snode plannen tegen de rechtvaardige, zain
hij knarsetandt over hem.**

**13 De Heere lacht hem uit,
want Hij ziet dat zijn dag komt.**

**14 De goddelozen hebben het zwaard getrokken cheth
en hun boog gespannen,
om de ellendige en de arme neer te vellen,
om af te slachten wie oprecht wandelen.***

**15 Hun zwaard zal in hun eigen hart dringen,
hun bogen zullen gebroken worden.**

**16 Het weinige dat de rechtvaardige heeft, teth
is beter dan de overvloed van vele goddelozen.**

**17 Want de armen van de goddelozen worden gebroken,
maar de HEERE ondersteunt de rechtvaardigen.**

**18 De HEERE kent de dagen van de oprechten, jod
hun erfelijk bezit zal voor eeuwig blijven.**

**19 Zij worden niet beschaamd ten tijde van onheil,
in dagen van honger worden zij verzadigd.**

**20 Maar de goddelozen komen om; kaph
de vijanden van de HEERE zijn als het kostbaarste van de lammeren:
zij verdwijnen, in rook zullen zij verdwijnen.**

**21 De goddeloze leent en betaalt niet terug, lamed
maar de rechtvaardige ontfermt zich en geeft.**

**22 Want wie door Hem zijn gezegend, zullen de aarde bezitten;
maar wie door Hem zijn vervloekt, worden uitgeroeid.**

**23 De voetstappen van die man worden door de HEERE vastgezet, mem
Hij vindt vreugde in zijn weg.**

**24 Als hij valt, wordt hij niet weggeworpen,
want de HEERE ondersteunt zijn hand.**

**25 Ik ben jong geweest, ik ben ook oud geworden, nun
maar ik heb de rechtvaardige nooit verlaten gezien,
of zijn nageslacht op zoek naar brood.**

**26 De hele dag ontfermt hij zich en leent uit,
en zijn nageslacht is tot zegen.**

**27 Keer u af van het kwade, doe het goede samech
en bewoon de aarde voor eeuwig.**

**28 Want de HEERE heeft het recht lief
en zal Zijn gunstelingen niet verlaten;
voor eeuwig worden zij bewaard,
maar het nageslacht van de goddelozen wordt uitgeroeid.**

**29 De rechtvaardigen zullen de aarde bezitten
en voor eeuwig daarop wonen.**

**30 De mond van de rechtvaardige brengt wijsheid tot uiting, pe
zijn tong spreekt het recht.**

**31 De wet van zijn God is in zijn hart;
zijn schreden wankelen niet.**

**32 De goddeloze loert op de rechtvaardige tsade
en probeert hem te doden,**

**33 maar de HEERE geeft hem niet over in zijn hand
en verklaart hem niet schuldig, wanneer hij geoordeeld wordt.**

**34 Wacht op de HEERE koph
en houd u aan Zijn weg.**

**Dan zal Hij u verheffen om de aarde te bezitten;
u zult zien dat de goddelozen worden uitgeroeid.**

**35 Ik heb een gewelddadige goddeloze gezien, resj
die zich wijd vertakte als een bladerrijke inheemse boom.**

**36 Maar hij ging voorbij, en zie, hij was er niet meer;
ik zocht hem, maar hij was niet te vinden.**

**37 Let op de vrome en zie naar de oprechte, sjin
want het einde van die man zal vrede zijn.**

**38 Maar de overtreders worden tezamen weggevaagd,
het einde van de goddelozen wordt afgesneden.**

39 Maar het heil van de rechtvaardigen komt van de HEERE, taw hun kracht ten tijde van benauwdheid.

**40 De HEERE zal hen helpen en bevrijden;
Hij zal hen bevrijden van de goddelozen en verlossen,
want zij hebben tot Hem de toevlucht genomen.**

Psalm 37 is de 36^e psalm. Zesendertig is het getal van tegenstander of vijand.

Psalm 37 is een naamdicht en draagt de titel: "Een psalm van David." Nadat God gerechtvaardigd is (36), gaat Hij vervolgens alle dingen herstellen en alle vijanden tot Zichzelf verzoenen. Dit is de manier hoe God Zijn vijanden onderwerpt. De terminologie van David is uiteraard volgens met de Oudtestamentische methode van het onderwerpen van vijanden door veldslagen. Maar er zijn meer manieren om vijanden te elimineren. De methode van het Nieuwe Verbond is door vrienden van hen te maken.

En terwijl Davids terminologie op zijn tijd duidt en zeer accuraat zijn levenservaring portretteert, zie wij, als wij naar het verhaal van Jozef kijken, een heel ander portret naar voren komen. En dat verhaal wordt in deze psalm geïllustreerd.

David begint de met het volgende te zeggen in de verzen 1-4,

**1 Ontsteek niet in woede over de kwaaddoeners, benijd niet wie onrecht doen.
2 Want als gras zullen zij snel verdorren, als groene grasscheutjes zullen zij verwelken. 3 Vertrouw op de HEERE en doe het goede; bewoon de aarde en voed u met trouw. 4 Schep vreugde in de HEERE, dan zal Hij u geven wat uw hart verlangt.**

Vanuit de Schriften weten we dat David veel kwaaddoeners het hoofd moest bieden, waaronder koning Saul, wiens opstand jegens God zorgde voor aanhoudende hekserij in het land. Maar toen de mogelijkheid zich voordeed weigerde David Saul te doden, want Hij had geloof in Gods doeleinden wat betreft Sauls regering, voordat hij koning zou worden.

Uiteindelijk moeten we allemaal leren om vanwege kwaaddoeners niet te kniezen noch om afgunstig te zijn op de zogenaamde "verlangens" die zij uitleven zonder enige verantwoording hoeven af te leggen. Hun beloning is niets in vergelijking met wat voor de gelovigen is weggelegd. Wanneer onze vreugde werkelijk in de HEERE is, dan zullen wij ontvangen wat het hart verlangt. Dit betekent uiteraard niet dat wij zullen ontvangen wat *ons vlees* verlangt, want dan zou blijken dat ons verlangen helemaal niet in de HEERE is.

**5 Vertrouw uw weg aan de HEERE toe en vertrouw op Hem: Híj zal het doen.
6 Hij zal uw gerechtigheid tevoorschijn doen komen als het morgenlicht, uw recht doen stralen als de middagzon. 7 Zwijg voor de HEERE en verwacht Hem...
9 Want de kwaaddoeners zullen uitgeroeid worden, maar wie de HEERE verwachten, die zullen de aarde bezitten.**

In Mat. 5:5 verwijst Jezus naar dit vers, zeggende: "Zalig zijn de zachtmoedigen, want zij zullen de aarde beërven." De zachtmoedigen zijn degenen die David beschrijft als zij die niet kniezen vanwege de kwaaddoeners of afgunstig op hen zijn. Zij zijn degenen die geduldig op Hem wachten en Hem vertrouwen, wetende dat zelfs de kwaaddoeners deel uit maken van het goddelijke plan om ons de weg van de sterfelijke, gevallen mens te tonen. Er is vertrouwen voor nodig om te geloven dat alle dingen ten goede werken.

Terugblikkend op het verhaal van Jozef, zien wij dat God niet alleen in Jozefs hart werkt, maar eveneens in het hart van zijn broers. Aan het einde is Juda's getuigenis en berouw een teken voor Jozef om zijn ware identiteit te openbaren (Gen. 45:1-3).

God werkte in het geheim om de harten van de kwaaddoeners, in dit geval de broers van Jozef, die hem als slaaf aan Egypte hadden verkocht, te veranderen. God gebruikte dit kwaad eveneens om Jozef te onderwijzen in de principes van het Koninkrijk van God, want het blijkt dat Jozef niet zat te kniezen vanwege de kwaaddoeners, zoals ook David deze les vele jaren later leerde.

Egypte zelf vertegenwoordigt in Bijbelse symboliek de wereld. In de grote historische allegorie van het verhaal van Jozef, zien we dat Jozef Jezus in Zijn tweede verschijning (wederkomst), maar ook de overwinnaars, zij die met Hem heersen en regeren, vertegenwoordigt. Farao vertegenwoordigt vervolgens God de Vader, onder wie Jozef Egypte bestuurde. De niet overwinnende gelovigen zijn de broers van Jozef, die de aarde onder Jozef beëerven.

In dit scenario vinden we een interessant doel voor de hongersnood. Het bracht niet alleen de broers van Jozef naar Egypte; het diende ook ten doel om Farao de eigenaar van al de grond in Egypte te maken. In Gen. 47 lezen we dat de wereldburgers uit Egypte en Kanaän al hun geld besteedde om voedsel te kopen, dat Jozef vervolgens in de schatkist van Farao deed. Toen ze geen geld meer hadden, betaalden zij met vee en ten slotte hun eigen lichaam, want in Gen. 47:19 zeiden ze,

19 Waarom zouden wij voor uw ogen sterven, zowel wij als onze grond? Koop ons en onze grond in ruil voor brood, dan zullen wij en onze grond de farao dienstbaar zijn. Geef ons ook zaad, zodat wij in leven kunnen blijven en niet sterven, en de grond niet woest wordt. 20 Zo kocht Jozef voor de farao al de grond in Egypte, want de Egyptenaren verkochten allen hun akker, omdat de honger hun te sterk was geworden. Zo werd het land het eigendom van de farao.

En zo zien wij het goddelijke doel van de hongersnood, namelijk dat alle grond van Egypte aan Farao werd gegeven. Dit is een historische allegorie van het herstel van alle dingen, waarbij alle dingen onder de voeten van Christus worden onderworpen (1 Kor. 15:27, 28).

De honger vandaag de dag is echter geen honger naar brood, hoewel er ergens ter wereld altijd wel honger naar brood is. Maar het is eerder de honger die Amos in 8:11 verkondigt,

11 Zie, er komen dagen, spreekt de Heere HEERE, dat Ik honger in het land zal zenden; geen honger naar brood, geen dorst naar water, maar om de woorden van de HEERE te horen.

God heeft gezorgd voor een honger naar de woorden van de HEERE. Deze honger heeft zelfs zijn weg in de kerk gevonden, waar het woord is verwisseld voor programma's, activiteiten, sociale aangelegenheden en vermaak. Maar de wereldcondities zorgen nu voor een honger naar het woord en de komende gebeurtenissen zullen aantonen dat de populaire opvattingen van Bijbelprofetie totaal niet kloppen. Dit zorgt vervolgens voor een directe en enorme honger om het Woord te kennen.

Tot nu zijn de evangeliën van Pascha en Pinksteren grotendeels in de wereld verkondigd. Velen hebben de rechtvaardiging door geloof en de doop met de Heilige Geest geleerd. Maar slechts een fractie weet iets over de derde en zegevierende heerlijkheid van het evangelie – de boodschap van Loofhutten, het derde grote feest.

De overwinnaars zijn degenen die de boodschap van Loofhutten in hun leven leren kennen. Hoewel de rest is echter verblindt is, zijn hun ogen wel open. En tijdens de honger om de woorden van de HEERE, overleven zij vanwege de openbaring van God en vinden ze genoeg voedsel voor zichzelf. Psalm 37:19 profeteert het volgende:

19 Zij worden niet beschaamd ten tijde van onheil [kwaad], in dagen van honger worden zij verzadigd... 25 Ik ben jong geweest, ik ben ook oud geworden, maar ik heb de rechtvaardige nooit verlaten gezien, of zijn nageslacht op zoek naar brood.

Inherent aan het evangelie van Loofhutten is het concept van het herstel van alle dingen, hetgeen de hoeksteen van het evangelie van het Koninkrijk is, waarmee aangetoond wordt hoe heel de schepping aan Christus onderworpen wordt. Wanneer de mensen op aarde Christus als hun Koning aannemen, zal Psalm 37:10 op een Nieuwtestamentische wijze worden vervuld:

10 Nog even, en de goddeloze zal er niet meer zijn; u zult op zijn plaats letten, maar hij zal er niet wezen.

Goddelozen zullen niet meer bestaan, niet omdat zij allen dood zullen zijn, maar omdat zij allen tot Christus bekeerd zullen zijn. Zo profeteerde de profeet Jeremia ook van de dag waarop er in Babylon (Babel) geen inwoners meer zullen zijn (Jer. 50:13; 51:3). Onder de vervulling in het Oude Verbond betekende dit dat alle inwoners de stad verlieten, waardoor het een spookstad werd. Onder de vervulling van het Nieuwe Testament duidt het op de dag dat alle voormalige burgers van Babylon volgelingen van Christus zullen worden en zodoende burgers van het Koninkrijk van God.

Psalm 37 gaat over erfenis. David beërfde het koninkrijk van Saul. Jozef beërfde het koninkrijk van Farao en het geboorterecht van zijn vader. De broers van Jozef beërfdten het land Gosen. Farao beërfde het land Egypte. Zelfs de inwoners van Egypte beërfdten het leven, want vanwege hun afhankelijkheid van Farao konden zij voortbestaan.

Zo zullen ook de overwinnaars bij de eerste opstanding de onsterfelijkheid beërven en zullen zij als de Jozefgemeenschap en de Davidgemeenschap in een toekomstige eeuw van Loofhutten regeren. Wie zijn deze mensen? David beschrijft hen in Psalm 37,

31 De wet van zijn God is in zijn hart; zijn schreden wankelen niet. 32 De goddeloze loert op de rechtvaardige en probeert hem te doden, 33 maar de HEERE geeft hem niet over in zijn hand en verklaart hem niet schuldig, wanneer hij geoordeeld wordt.

Met andere woorden, de rechtvaardigen zijn niet degenen met een op prestatiegerichte religie noch zijn het degenen die enige mate van goddelijkheid bezitten of zich proberen te schikken volgens een rechtvaardige norm geschreven op uiterlijke stenen tafelen. Het zijn degenen bij wie de wet op de tafelen van vlees, van de harten, is geschreven (2 Kor. 3:3). Dit betekent dat zij uit zichzelf doen wat Jezus zou doen, want dit is wat zij willen, in plaats van dat zij ertoe gedwongen worden.

Dergelijke mensen hebben door heel de geschiedenis heen verdrukking ervaren, want de goddeloze loert op hen om hen of hun reputatie te doden. De HEERE geeft Zijn volk inderdaad voor een tijd over in hun handen, zoals we zien in het voorbeeld van Jozef, David, Jezus en vele anderen tot op heden. Maar God zal hen niet in hun handen laten, maar ze oprichten – of in dit leven en anders bij de eerste opstanding. Zij zullen als mederegeerders met Christus de aarde beërven (Rom. 8:17), want zij waren bereid om te delen in het lijden van Christus, opdat zij ook zullen delen in Zijn opstanding (Rom. 6:5).

De enige manier waarop iemand ten volle het lijden van Christus en Zijn lichaam kan begrijpen is te weten en te geloven dat het goede uit dit kwaad kan voortkomen. Dit is geen boodschap aan de wereld, waarvan niet verwacht kan worden dat zij dergelijke zaken geloven. Het is bestemd voor het lichaam van Christus. En wanneer al Gods vijanden tot Hem verzoend zijn, zal God alles in allen zijn.

PSALM 37 (SEPTUAGINTA)
PSALM 38 (HSV): DE ERFENIS AAN DE ZONEN VAN ISRAËL GEGEVEN (GEN. 49)

1 Een psalm van David, om te doen gedenken.

**2 HEERE, straf mij niet in Uw grote toorn,
bestraf mij niet in Uw grimmigheid.**

**3 Want Uw pijlen zijn in mij gedrongen,
Uw hand is op mij neergekomen.**

**4 Er is niets gezonds aan mijn lichaam door Uw gramschap,
er is geen vrede in mijn beenderen vanwege mijn zonde.**

**5 Want mijn ongerechtigheden gaan mij boven het hoofd,
als een zware last zijn zij mij te zwaar geworden.**

**6 Mijn wonden stinken, zij zijn vervuild
vanwege mijn dwaasheid.**

**7 Ik ben krom geworden, ik ga zeer diep gebukt;
de hele dag ga ik in het zwart gehuld.**

**8 Want mijn lendenen zijn volledig ontstoken,
er is niets gezonds aan mijn lichaam.**

**9 Ik ben bezweken en volkomen verbrijzeld;
ik schreeuw het uit vanwege het bonken van mijn hart.**

**10 Heere, al mijn verlangen ligt voor U open,
mijn zuchten is voor U niet verborgen.**

**11 Mijn hart gaat tekeer, mijn kracht laat mij in de steek;
ook het licht in mijn ogen, alsof ik geen ogen heb.**

**12 Mijn geliefden en mijn vrienden staan afzijdig van mijn plaag,
zij die nauw aan mij verwant zijn, blijven van verre staan.**

**13 Wie mij naar het leven staan, spannen valstrikken;
wie mijn onheil zoeken, spreken schadelijke woorden
en bedenken de hele dag listen.**

**14 Maar ik ben als een dove, ik hoor niet,
en als een stomme, die zijn mond niet opendoet.**

**15 Ja, ik ben als een man die niet hoort
en in wiens mond geen weerwoord is.**

**16 Maar op U, HEERE, hoop ik;
Ú zult verhoren, Heere, mijn God!**

**17 Want ik zei: Laten zij zich toch over mij niet verblijden!
Zou mijn voet wankelen, zij zouden zich tegen mij verheffen.**

**18 Ja, ik dreig te struikelen,
mijn smart staat voortdurend vóór mij.**

**19 Want ik maak U mijn ongerechtigheid bekend,
ik ben bekommerd vanwege mijn zonde.**

**20 Maar mijn vijanden zijn in leven en worden machtig;
wie mij om valse redenen haten, worden talrijk.**

**21 Wie kwaad voor goed vergelden,
zijn mijn tegenstanders, omdat ik het goede najaag.**

**22 Verlaat mij niet, HEERE;
mijn God, blijf niet ver van mij.
23 Kom mij spoedig te hulp,
Heere, mijn heil!**

Psalm 38 is de 37^e psalm. Zevenendertig is het getal van erfenis of erfdeel.

Psalm 38 draagt als titel: "Een psalm van David, om te doen gedenken." Het werd elk jaar op de verzoendag gebruikt. Deze dag was eveneens elke 49 jaar het begin van het Jubeljaar, waarbij een ieder tot zijn erfdeel terugkeerde (Lev. 25:13).

Toen Israël in het jaar 2448 vanaf Adam uit Egypte kwam (zie "De geheimen van tijd"), gingen zij naar Sinai, waar zij een jaar verbleven. Vervolgens reisde Israël naar Kades, waar vandaan zij de twaalf verkenner Kanaän instuurde. Zij keerden terug en brachten hun verslag ten tijde van de eerste rijpe druiven uit (Num. 13:20) Het was september, het begin van het Hebreeuwse nieuwjaar 2450 vanaf Adam.

Dit was het 50^e Jubeljaar vanaf adam, want $49 \times 50 = 2450$. Met andere woorden, God instrueerde Israël om terug te keren tot hun erfdeel op het grote Jubeljaar der Jubeljaren. Tien van de twaalf verkenner brachten echter een negatief verslag uit, gebaseerd op angst (Num. 13:32) en in plaats van naar Kaleb en Jozua te luisteren, die een goed verslag brachten, geloofden zij de andere tien (Num. 14:6-10).

Omdat het volk weigerde binnen te gaan, veranderde de dag van verheugen (jubelen) in een verzoendag, een dag van rouw en vasten omdat ze het Koninkrijk niet waren binnen gegaan. En daarom lezen we in Lev. 23:27-29 het volgende over de verzoendag,

27 Alleen op de tiende dag van deze zevende maand is de Verzoendag. U moet een heilige samenkomst houden. U moet uzelf dan verootmoedigen en de HEERE een vuuroffer aanbieden. 28 Op diezelfde dag mag u geen enkel werk doen, want het is de Verzoendag, om voor het aangezicht van de HEERE, uw God, verzoening voor u te doen. 29 Voorzeker, iedere persoon die zich op diezelfde dag niet verootmoedigt, moet van zijn volksgenoten worden afgesneden [karath].

Zo zien wij dus dat de verzoendag roept om Israëls gebrek aan geloof en vertrouwen te herinneren, want ze geloofden het negatieve verslag. Vanwege deze reden draagt de 37^e psalm (d.i. Psalm 38) de titel: "Een psalm van David, om te doen gedenken," en werd het op de verzoendag gebruikt, gepaard met een tijd van vasten en rouw.

De implicatie is dat door middel van (be)rouw men nog steeds het goddelijke erfdeel kan ontvangen, zelfs wanneer ze het op een later moment krijgen. In het geval van Israël kwam het erfdeel 38½ jaar later toen Jozua hen Kanaän inleidde. Maar een ieder die zich verootmoedigde zou van zijn volksgenoten "afgesneden" (*karath*) worden. Dit is hetzelfde Hebreeuwse woord dat ook in Gen. 15:18 gebruikt wordt, waar staat dat God een verbond met Abram "sloot" (letterlijk "sneed") door hem zeven dieren te laten slachten en hen in tweeën te laten snijden (m.u.v. de vogels). Door het goddelijke verbond ontvangen wij ons erfdeel. Maar als wij weigeren om onszelf te verootmoedigen dan worden we "afgesneden".

Het idee achter een bloedverbond, namelijk het in tweeën snijden van de dieren, duidde op de volgende afspraak: *God mag hetzelfde met me doen als ik de termen van dit verbond schendt*. Het was inderdaad een plechtig bloedverbond.

Psalm 38 is een plechtig rouwgebed, waarmee zonde en ongerechtigheden worden erkent. Vers 19 is het sleutelvers:

19 Want ik maak U mijn ongerechtigheid bekend, ik ben bekommerd vanwege mijn zonde.

Terwijl zonde of overtreding een daad van onrecht jegens een ander is, is ongerechtigheid het verborgen motief van de menselijke natuur waar de zonde uit ontspringt. Vanwege deze reden lezen we in Jes. 53, het grote hoofdstuk waar Christus als het Lam van God wordt voorgesteld, vers 5 het volgende,

5 Maar Hij is om onze overtredingen verwond, om onze ongerechtigheden verbrijzeld.

Een wond is zichtbaar, terwijl een breuk van binnen zit. Aan het kruis werd Christus dus verwond voor onze uiterlijke (zichtbare) daden van zonde en overtredingen, maar Hij werd eveneens voor onze ongerechtigheden verbrijzeld – ofwel de motieven van ons hart die onzichtbaar blijven. In Psalm 38:19 bekent David zowel zonde als ongerechtigheid.

Door de rest van de psalm heen wordt zijn ongerechtigheid als een ziekte en als wonden afgebeeld. Vers 6 zegt *"Mijn wonden stinken, zij zijn vervuild."* Vers 8 zegt: *"Want mijn lendenen zijn volledig ontstoken, er is niets gezonds aan mijn lichaam."* Vers 12 zegt: *"Mijn geliefden en mijn vrienden staan afzijdig van mijn plaag, zij die nauw aan mij verwant zijn, blijven van verre staan."* Zonde wordt Bijbels als een ziekte gezien. Vergelijk Jesaja 53:4 met Mattheüs 8:17,

(Jesaja 53:4) **"Voorwaar, onze ziekten heeft Híj op Zich genomen, ons leed heeft Hij gedragen."**

(Mattheüs 8:17) **"Hij heeft onze zwakheden op Zich genomen, en onze ziekten gedragen."**

Zeker, onze ongerechtigheid is een ziekte die in de dood (sterfelijkheid), die wij van Adam ontvingen, geworteld is. Dit is wat de verzoendag van ons eist, namelijk het erkennen hiervan en er afstand van doen. Zonder berouw worden ook wij "van onze volksgenoten afgesneden".

Wanneer we Psalm 38 op het verhaal van Jozef in het boek Genesis toepassen, zien we dat de broers van Jozef berouw toonden, waarbij ze door Juda geleid werden. En daarom ontvangen ze in Genesis 49 allemaal een geestelijk erfdeel en zouden zij later een landerfenis in Kanaän ontvangen. Onthoudt echter dat zij geen geboorterecht beërfdten, want dit werd aan Jozef geschonken, want in 1 Kron. 5:1-2 lezen we,

1 De zonen van Ruben, de eerstgeborene van Israël – hij was namelijk de eerstgeborene, maar omdat hij het bed van zijn vader geschonden had, is zijn eerstgeboorterecht aan de zonen van Jozef, de zoon van Israël, gegeven, maar niet zo, dat deze in het geslachtsregister als eerstgeborene werd ingeschreven, 2 want Juda werd machtig onder zijn broers, en een uit hem werd tot vorst, maar het eerstgeboorterecht was van Jozef.

Juda ontving de scepter (Gen. 49:10) en daarom zou uit hem de koningen van Israël en uiteindelijk de Messias-Koning komen. Maar het geboorterecht behoorde Jozef toe, waardoor het voor Christus noodzakelijk werd om een tweede keer te komen – ditmaal door Jozef – zodat Hij het erfdeel (d.i. het geboorterecht) zal ontvangen. Dit is de reden dat bij Zijn tweede komst wordt gezegd dat *"Hij bekleed was met een in bloed gedoopt bovenkleed"* (Op. 19:13). Dit is de beschrijving van Jozef, de enige in de Bijbel van wie zijn kleed (gewaad) in bloed gedoopt is (Gen. 37:31).

Nu zijn er twee belangrijke erfdelen die binnen de Schrift van elkaar verschillen. Er is een Judagemeenschap en een Jozefgemeenschap. Zij van de Judagemeenschap zijn degenen

die, net zoals Juda, berouw tonen en Jezus als Christus aannemen. Maar er zijn ook anderen die de rechtvaardiging te boven gaan. Dit is de Jozefgemeenschap van overwinnaars, die de geopenbaarde zonen van God worden, want *"Jozef is een vruchtbare zoon"* [Heb. *ben*].

Deze twee niveaus van erfgoed worden geassocieerd met de twee manieren waarop de tiende dag van de zevende maand gevierd kan worden. De verzoendag wordt met de gemeente (kerk) in de woestijn geassocieerd, zij die niet genoeg geloof hadden om het Koninkrijk binnen te gaan. Het Jubeljaar wordt geassocieerd met de overwinnaars (zoals Kaleb en Jozua) die WEL genoeg geloof hadden, maar werden weerhouden om op eigen houtje binnen te gaan. Zij moesten wacht op de rest van het lichaam.

Psalm 38 kijkt eveneens vooruit naar Christus, want Hij vervulde de verzoendag toen Hij op die dag in 29 n.Chr. werd gedoopt, net voordat Hij Zijn dienstwerk begon. Hij werd door Johannes in de Jordaan gedoopt, terwijl de priesters die dag de bok in de tempel doodde, waarmee aangeduid werd dat Hij de vervulling van die eerste bok was, die "voor Jahweh" bestemd was (Lev. 16:8). Wat betreft de tweede bok, die "voor Azazel"² (de bikkengod of sater, een duivels figuur die door de Grieken Pan genoemd werd) was, lezen we in vers 21,

21 Aäron moet zijn beide handen op de kop van de levende bok leggen en al de ongerechtigheden van de Israëlieten belijden, al hun overtredingen, overeenkomstig al hun zonden. Hij moet die op de kop van de bok leggen en hem door de hand van een man, die daarvoor gereedstaat, de woestijn in sturen. 22... Hij moet dan de bok de woestijn in sturen.

Jezus werd door de Heilige Geest (de "man die daarvoor gereed staat") "voor Azazel" de woestijn ingeleid, dit betekent om door de duivel beproefd en verzocht te worden (Mat. 4:1). Dus zelfs van Jezus werd geëist om de wet van de verzoendag te vervullen. En ook wij, het lichaam van Christus, volgen in Zijn voetstappen, want wij kunnen de dood van de oude mens door de doop niet ontvluchten noch kunnen wij de beproevingen van het leven "in de woestijn" ontvluchten.

Deze belangrijke Bijbelse waarheden vormen de achtergrond voor Psalm 38. De psalm stelt ons de weg van berouw en verzoening door het bloed van Christus voor, waardoor wij de erfenis van het Beloofde Land ontvangen.

² De HSV zegt in Lev. 16:8: "de weggaande bok", terwijl de NBV en de NBG '51 het met "Azazel" vertaald.

**PSALM 38 (SEPTUAGINTA)
PSALM 39 (HSV): DE ZONEN VAN ISRAËL EN HUN ROEPING (GEN. 49)**

1 Een psalm van David, voor de koorleider, van Jeduthun.

**2 Ik zal mijn wegen bewaren, zei ik,
zodat ik niet zondig met mijn tong;
ik zal mijn mond met een muilkorf bewaren,
zolang de goddeloze tegenover mij staat.**

**3 Ik was verstomd en hield mij stil,
ik zweeg van het goede.
Maar mijn lijden werd heviger,
4 mijn hart werd heet in mijn binnenste.
Een vuur ontbrandde bij mijn zuchten;
toen sprak ik met mijn tong:**

**5 HEERE, maak mij mijn einde bekend
en wat de maat van mijn dagen is,
zodat ik weet hoe vergankelijk ik ben.
6 Zie, U hebt mijn dagen een handbreed gemaakt
en mijn levensduur is voor U als niets.**

**Ja, ieder mens is niet meer dan een zucht,
hoe vast hij ook staat. Sela
7 Ja, de mens loopt rond in een schijnbeeld.
Ja, tevergeefs is men onrustig.
Men brengt van alles bijeen
en weet niet wie het binnenhalen zal.**

**8 En nu, wat verwacht ik, Heere?
Mijn hoop, die is op U!
9 Red mij van al mijn overtredingen,
maak mij niet tot een smaad voor de dwaas.
10 Ik ben verstomd,
ik zal mijn mond niet opendoen,
want Ú hebt het gedaan.**

**11 Neem Uw plaag van mij weg;
ik ben bezweken door de bestrijding van Uw hand.
12 Bestraft U iemand met straffen om zijn ongerechtigheid,
dan doet U zijn aantrekkelijkheid als een mot teniet.
Ja, ieder mens is een zucht. Sela**

**13 Luister naar mijn gebed, HEERE,
neem mijn hulpgeroep ter ore,
zwijg niet bij mijn tranen,
want ik ben een vreemdeling bij U,
een bijwoner, zoals al mijn vaderen.
14 Wend Uw blik van mij af, zodat ik mij verkwik,
voordat ik heenga en er niet meer ben.**

Psalm 39 is de 38^e psalm. Achtendertig is het getal van arbeid of werk.

Psalm 39 draagt als titel: "Een psalm van David." Toen David ouder werd ging hij meer zijn levenswerk en roeping overdenken. Hij dacht aan de beperkte tijd die hij hier op aarde had gekregen, waarin hij voor Gods zaken mocht arbeiden en ze mocht vestigen. En daarom bad hij in vers 5 en 6 het volgende tot God,

5 HEERE, maak mij mijn einde bekend en wat de maat van mijn dagen is, zodat ik weet hoe vergankelijk ik ben. 6 Zie, U hebt mijn dagen een handbreed gemaakt en mijn levensduur is voor U als niets. Ja, ieder mens is niet meer dan een zucht, hoe vast hij ook staat. Sela

David stierf op de leeftijd van 70 jaar, want hij was 30 toen zijn regering in Hebron begon en hij regeerde vervolgens 40 jaar (2 Sam. 5:4, 5). Eveneens zegt David in Psalm 90:10: "*De dagen van onze jaren: daarin zijn zeventig jaren.*" Het lijkt er bijna op alsof hij wist dat hij op zeventigjarige leeftijd zou sterven. Hij schrijft dit in de 38^e psalm (d.i. Psalm 39), want het heeft te maken met zijn levenswerk dat gemeten wordt in "handbreedte".

Als er een openbaring over de "maat van mijn dagen" is, zoals David hierboven bad, dan is het opvallend dat hij eveneens het volgende zegt: "*U hebt mijn dagen een handbreed gemaakt.*"

Een handbreed is een lineaire meting die hier op de tijd wordt toegepast. Binnen Bijbelse profetie staat een handbreed gelijk aan een maand. Openbaringen 11:1-3 spreekt van het meten van de tempel met gebruik van een *meetlat*. Ezechiël 41:8 zegt dat een meetlat (een volle lat) een verbinding van zes el is – dit houdt in: zes heilige ellen. Elk heilige el was 7 handbreed in de lengte, net één langer dan een gewone el (Ez. 40:5).

Een meetlat was dus 42 handbreed in de lengte en kon gescheiden worden in 6 heilige ellen of 7 gewone ellen.

In Op. 11:3 zien we dat de meetlat (42 handbreed) overeenkomt met de 42 maanden in tijd. Vandaar dat een handbreed gelijk is aan een maand (of 30 dagen) van profetische tijd.

Dus als David ons zegt dat God zijn dagen in termen van handbreedte mat, dan moeten we ons afvragen hoeveel handbreed (maanden) 70 jaar is. Nou, $70 \times 12 = 840$ handbreedte of maanden. Een ieder die precies 70 jaar oud wordt zal 840 maanden leven, hetgeen in de Bijbel uitgedrukt wordt in een lineaire weg van 840 handbreedte.

Een heilige el is 7 handbreedte, dus 840 handbreed staat gelijk 120 heilige el. Op deze manier kan een el van een lineaire meting in tijdmeting uitgedrukt worden en zien wij dat een heilige el gelijk aan een Jubeljaar is. Dus Davids 70 jaren is 120 el of Jubeljaren en dit brengt ons tot het jaar 1986, het grote 120^e Jubeljaar vanaf Adam.

Maar 840 handbreedte zijn eveneens 140 gewone ellen, dat 140 geschiedkundige Jubeljaren vertegenwoordigt. Omdat gewone ellen korter zijn dan heilige ellen zijn er meer voor nodig om 840 handbreedte te meten. De extra 20 Jubeljaren (van 120 tot 140) beslaan 980 jaar, die overduidelijk het komende duizendjarig rijk aanduiden. De laatste 20 jaar is misschien de korte tijd waarin Satan wordt losgelaten aan het einde van die eeuw (Op. 20:7), voorafgaand aan het oordeel van de grote witte troon.

Psalm 39 blikt eveneens terug op Jakob in Genesis 49, waar Jakob-Israël profeteert over diverse roepingen van zijn twaalf zonen. Deze zegen van de twaalf zonen lijkt het laatste werk te zijn in Jakobs leven voordat hij stierf. Dit wordt in Gen. 49:33 geïmpliceerd nadat Jakob klaar was met het profeteren over zijn zonen:

33 Na zijn zonen deze opdracht te hebben gegeven trok Jakob zijn voeten weer op het bed. Toen blies hij de laatste adem uit en werd hij verenigd met zijn voorouders.

In het Nieuwe Testament gaf Jezus Zijn twaalf discipelen een nieuwe roeping en de apostel Paulus spreekt in Romeinen 12 en opnieuw in 1 Korinthe 12 over verschillende roepingen, gaven en bedieningen. En daarom is het vandaag de dag voor ons mogelijk om ons te identificeren met bepaalde roepingen en zegening van een of meerdere zonen van Jakob.

**PSALM 39 (SEPTUAGINTA)
PSALM 40 (HSV): DE DOOD VAN JAKOB (GEN. 49:29-33)**

1 Voor de koorleider. Van David, een psalm.

**2 Vol verlangen heb ik op de HEER gewacht
en hij boog zich naar mij toe,
hij heeft mijn roep om hulp gehoord.**

**3 Hij trok mij uit de kuil van het graf,
uit de modder, uit het slijk.
Hij zette mij neer op een rots,
een vaste grond voor mijn voeten.**

**4 Hij gaf mij een nieuw lied in de mond,
een lofzang voor onze God.
Mogen velen het zien vol ontzag
en vertrouwen op de HEER.**

**5 Gelukkig de mens
die vertrouwt op de HEER
en zich niet keert tot hoogmoedigen,
tot hen die verstrikt zijn in leugens.**

**6 Veel wonderen hebt u verricht,
veel goeds voor ons besloten,
HEER, mijn God.
Niemand is te vergelijken met u!
Wil ik erover spreken, ervan verhalen,
het is te veel om op te sommen.**

**7 Offers en gaven verlangt u niet,
brand- en reinigingsoffers vraagt u niet.
Nee, u hebt mijn oren voor u geopend
8 en nu kan ik zeggen: 'Hier ben ik,
over mij is in de boekrol geschreven.'
9 Uw wil te doen, mijn God, verlang ik,
diep in mij koester ik uw wet.**

**10 Wanneer het volk bijeen is,
spreek ik over uw rechtvaardigheid,
ik houd mijn lippen niet gesloten,
u weet het, HEER.**

**11 Ik zwijg niet over uw goedheid,
maar getuig van uw trouw en uw hulp.
In de kring van het volk verheel ik niet
hoe liefdevol, hoe trouw u bent.**

**12 U, HEER,
u weigert mij uw ontferming niet,
uw liefde en uw trouw
zullen mij steeds bewaren,**

**13 ook nu rampen mij omringen,
talloos vele,
nu mijn zonden mij achtervolgen**

**en ik geen uitweg zie,
nu ze talrijker zijn dan de haren op mijn hoofd
en de moed mij is ontzonken.**

**14 Wil uitkomst brengen, HEER,
HEER, kom mij haastig te hulp.**

**15 Laat beschaamd en vernederd worden
wie mij naar het leven staan,
met schande terugwijken
wie mijn ongeluk zoeken,
16 van schaamte verstommen
wie de spot met mij drijven.**

**17 Wie bij u hun geluk zoeken
zullen lachen en vrolijk zijn,
wie van u hun redding verwachten
zullen steeds weer zeggen:
'Groot is de HEER.'**

**18 Ik ben arm en zwak,
Heer, denk aan mij.
U bent mijn helper, mijn bevrijder,
mijn God, wacht niet langer.**

Psalm 40 is de 39^e psalm. Negenendertig is het getal van zwakte of gebrek.

De Psalm draagt de titel: "Een psalm van David." Het drukt Davids geduld uit in het wachten op de HEERE in zijn tijden van beproevingen, zeggende in vers 2-4,

2 Vol verlangen heb ik op de HEER gewacht en hij boog zich naar mij toe, hij heeft mijn roep om hulp gehoord. 3 Hij trok mij uit de kuil van het graf, uit de modder, uit het slijk. Hij zette mij neer op een rots, een vaste grond voor mijn voeten. 4 Hij gaf mij een nieuw lied in de mond, een lofzang voor onze God. Mogen velen het zien vol ontzag en vertrouwen op de HEER.

Davids figuurlijke taalgebruik werd door Jozef meer letterlijk vervuld, die door zijn broers in de kuil werd gegooid (Gen. 37:24) voordat ze hem aan Egypte verkochten. De kuil vertegenwoordigt uiteraard de dood, hetgeen de uiteindelijke "zwakte" van het sterfelijke vlees is. Toch vinden we in dit alles hoop, lofprijzing en een nieuw lied in onze monden, want deze Bijbelse voorbeelden onderwijzen ons dat zelfs in de nabijheid van moeite en dood wij op de HEERE moeten vertrouwen. Hij bezit de kracht om ons van de dood te bevrijden, of Hij dit nu in dit aardse leven doet of door de kracht van Zijn opstanding in het einde.

Psalm 40 bevat eveneens een van de grootste onderwijzingen in de Schrift wat betreft de gedachte van God.

7 Offers en gaven verlangt u niet, brand- en reinigingsoffers vraagt u niet. Nee, u hebt mijn oren voor u geopend 8 en nu kan ik zeggen: 'Hier ben ik, over mij is in de boekrol geschreven.' 9 Uw wil te doen, mijn God, verlang ik, diep in mij koester ik uw wet.

In het Oude Testament dacht het merendeel van het volk dat offerande hun plicht was en dat ze dit moesten doen om God te behagen. David, die een priester naar de ordening van Melchizedek was (Psalm 110:4), begreep dat de offers die de Levieten moesten

brengen een tijdelijk religieus gebeuren was en in wezen helemaal niet God behaagden. Hij was veel meer geïnteresseerd in het openen van onze oren opdat wij Zijn stem kunnen horen. Het is een relatie, en niet een offer, waar God vreugde in schept.

Het openen van de oren wordt in de wet zelf geprofeteerd, want in Exodus 21:5-6 lezen we,

5 Maar als de slaaf nadrukkelijk zegt: Ik heb mijn meester, mijn vrouw en mijn kinderen lief, ik wil niet als vrij man vertrekken, 6 dan moet zijn meester hem bij de rechters brengen. Hij moet hem bij de deur of de deurpost brengen. Zijn meester moet dan met een priem zijn oor[lel] doorboren. Zo zal hij hem voor eeuwig dienen.

Deze wet was van toepassing op slaven of dienstknechten die waren veroordeeld om hun meesters voor zes jaar te dienen tot het zevende jaar waar zij vrij zouden komen. Aan het einde van hun dienstdag zouden zij vrijkomen met milde voorzieningen. Maar als de slaaf van zijn meester was gaan houden, dan had hij de keuze om uit eigen beweging terug te keren tot zijn meester. Het gevolg was dat hij zijn eigen erfdeel opgaf en ernaar verlangde te delen in het erfdeel van zijn meester.

Wanneer wij deze wet vandaag de dag op ons toepassen zijn wij als gelovigen dienstknechten van Christus, hetgeen Paulus ook van zichzelf getuigde (Rom. 1:1). Ook heeft Hij ons vrij gezet van de slavernij van de zonde en dood. Als wij echter van Hem houden, dan zullen we Hem niet willen verlaten, maar uit eigen beweging terugkeren en permanente dienstknechten van Hem blijven. Zij die dit doen zijn degenen wiens oren geestelijk zijn geopend. Zij hebben Zijn stem gehoord. Door het volgen van Zijn stem en het leren van gehoorzaamheid zijn zij in overeenstemming met Hem gekomen.

Dit zijn de overwinnaars die van Hem zijn gaan houden en ernaar verlangen om hun eigen aardse erfdeel op te geven opdat zij mederegeerders met Christus zullen worden. Dit zijn degenen die het volgende kunnen zeggen: "*Diep in mij koester ik uw wet.*" Met andere woorden, de wet is geen last dat hen van buitenaf wordt opgedrongen. Zij nemen geen aanstoot aan Zijn geboden, want zij zijn in overeenstemming met Hem. In feite is het voor hen niet nodig dat ze verteld wordt om Zijn geboden en de wet te houden, want dit doen zij al van nature, in tegenstelling tot ertoe gedwongen te worden.

Dit zijn degenen die "ernaar verlangen Uw wil te doen, mijn God". Dit zijn de overwinnaars.

Jakob is een klassiek geval van een overwinnaar in de Schrift. Door zijn leven leren we hoe een mens van een bedrieger en hielenlichter ("Jakob") vrijwillig door liefde veranderd tot iemand die zichzelf onderwerpt aan de autoriteit en heerschappij van God ("Israël"). *Israël* betekent "God regeert".

In de 39^e psalm zien wij dus een beeld van zowel David als Jakob, die beiden in hun leven werd beproefd en verzocht en die op het moment van sterven konden getuigen van de liefde die zij voor God hadden en met Hem in al Zijn wegen overeenstemden. Zij konden de dood, die uiteindelijke zwakte van het vlees, met een gerust hart tegemoet treden in vertrouwen dat dit niet hun laatste einde zou zijn. Psalm 40:12 en 17 zegt,

12 U, HEER, u weigert mij uw ontferming niet, uw liefde en uw trouw zullen mij steeds bewaren... 17 Wie bij u hun geluk zoeken zullen lachen en vrolijk zijn, wie van u hun redding verwachten zullen steeds weer zeggen: 'Groot is de HEER.'

Psalm 40 kijkt eveneens vooruit naar Jezus Christus, want David en Jozef zijn een beeld van Christus, want de verzen 7-9 worden in Heb. 10:5-7 geciteerd en op Christus

toegepast. Ons wordt daar verteld van de tijdelijke aard van dierenoffers en de schrijver concludeert in vers 9: *"Hij neemt het eerste weg om het tweede daarvoor in de plaats te zetten."* Dit houdt in dat Hij de dierenoffers wegneemt, waar Hij in wezen nooit behagen in schepte, om zo een tweede te vestigen, hetgeen "het offer van het lichaam van Jezus Christus is, voor eens en altijd gebracht" (Heb. 10:10).

Dit brengt ons tot de laatste toepassing van dit principe wat betreft de toepassing op het lichaam van Christus zelf. God schept geen behagen in het verbranden van ons lichaam; Hij verlangt Liefde (1 Kor. 13:3). Hoewel vele martelaren binnen het lichaam van Christus hun lichamen als offers hebben gegeven is dit niet wat God verlangt. Hij doet er alles aan om een relatie aan te gaan en deze te onderhouden.

Laat ons ten slotte aanhalen dat God in de toekomstige eeuw niet van plan is om dierenoffers opnieuw in te stellen, zoals enkele dit vandaag de dag uitdragen. Hoewel sommige passages uit Ezechiël 44 in Oudtestamentische termen over de toekomst spreken, is er geen reden om deze passages zo letterlijk op te vatten. Gelijk alle dierenoffers van Jezus en Zijn dood profeteerden, zo moeten wij ook de geschriften van Ezechiël over het duizendjarige rijk, waarbij de priesters bloedoffers en vet op het altaar brengen, op gelijke wijze interpreteren. Deze priester van "de zonen van Zadok" profeteren van de ordening naar Melchizedek – en niet van andere familieleden van de Levieten, die ooit dierenoffers zullen gaan brengen in een herbouwde tempel in het oude Jeruzalem.

Deze Oudtestamentische profetieën dienen niet op een manier geïnterpreteerd worden waarbij zij het "betere" offer van Christus verachten, hetgeen Hij door het Nieuwe Verbond heeft bevestigd. Dit betere offer van het Nieuwe Verbond weerspiegelt de ware gedachte van God vanaf het begin, zoals Psalm 40:7 ons ook vertelt.

**PSALM 40 (SEPTUAGINTA)
PSALM 41 (HSV): BEPROEVING EINDIGT IN HOOP (GEN. 49:29-33)**

1 Een psalm van David,

**2 Welzalig is hij die verstandig omgaat met een ellendige;
in dagen van onheil zal de HEERE hem bevrijden.**

**3 De HEERE zal hem bewaren en hem in het leven behouden;
hij zal op aarde gelukkig gemaakt worden.**

Geef hem niet over aan het verlangen van zijn vijanden.

**4 De HEERE zal hem ondersteunen op zijn rustbank;
als hij ziek is, maakt U heel zijn ziekbed anders.**

5 Ik zei: HEERE, wees mij genadig;

genees mijn ziel, want ik heb tegen U gezondigd.

6 Mijn vijanden spreken kwaad over mij en zeggen:

Wanneer zal hij sterven en zijn naam vergaan?

7 Als een van hen naar mij komt kijken,

spreekt hij valse dingen

en zijn hart brengt onrecht bijeen;

gaat hij naar buiten, dan spreekt hij daarover.

8 Allen die mij haten, mompelen tezamen over mij.

Zij bedenken tegen mij wat slecht voor mij is en zeggen:

9 Verdorven praktijken kleven hem aan;

wie zo neerligt, zal niet meer opstaan.

10 Zelfs de man met wie ik in vrede leefde,

op wie ik vertrouwde, die mijn brood at,

heeft mij hard nagetrapt.

**11 Maar u, HEERE, wees mij genadig, en laat mij opstaan,
zodat ik het hun vergeld.**

12 Hierdoor weet ik dat U mij genegen bent:

dat mijn vijand over mij niet zal juichen.

13 Want wat mij betreft, U ondersteunt mij in mijn oprechtheid,

U plaatst mij voor Uw aangezicht, voor eeuwig.

14 Geloofd zij de HEERE, de God van Israël,

van eeuwigheid tot eeuwigheid! Amen, ja, amen.

Voor de koorleider.

Psalm 41 is de 40^e psalm. Veertig is het getal van beproeving.

Psalm 41 is getiteld: "Een psalm van David." Het is de laatste psalm van het eerste Psalmboek en eindigt dus met een doxologie. Het lijkt erop alsof David een overzicht van zijn leven wil geven waarin hij vele keren beproefd is. Hij spreekt over dood en de hoop op opstanding, zeggende in de verzen 6-11,

6 Mijn vijanden spreken kwaad over mij en zeggen: Wanneer zal hij sterven en zijn naam vergaan?... 8 Allen die mij haten, mompelen tezamen over mij. Zij bedenken tegen mij wat slecht voor mij is en zeggen: 9 Verdorven praktijken kleven hem aan; wie zo neerligt, zal niet meer opstaan. 10 Zelfs de man met wie ik in vrede leefde, op wie ik vertrouwde, die mijn brood at, heeft mij hard

nagetrapt. 11 Maar u, HEERE, wees mij genadig, en laat mij opstaan, zodat ik het hun vergeld.

De vijanden van David wenste hem dood en zelfs Davids "beste vriend"³ die hij vertrouwde (Achitofel, zijn schoonvader) hielp zijn vijanden, maar Gods genade zal hem laten opstaan. Uiteraard is dit overduidelijk profetisch van Jezus Christus Zelf, die door een van Zijn "beste vrienden", Judas, werd verraden en vervolgens door Zijn vijanden werd gedood. Vers 10 wordt in Joh. 13:18 geciteerd als zijnde profetisch van Judas.

Op het eerste gezicht zijn de vijanden ten eerste de volgelingen van Absalom, die samen met de hulp van Achitofel David omverwierp. Ten tweede zijn het de vijanden van Christus in het verhaal van het Nieuwe Testament. Maar ten slotte zijn deze vijanden metaforen voor de dood zelf, die "de laatste vijand" is (1 Kor. 15:25, 26). En daarom zegt Psalm 41:12,

12 Hierdoor weet ik dat U mij genegen bent: dat mijn vijand over mij niet zal juichen.

Opstanding uit de dood is in uiterste zin de vervulling van dit woord. En daarom kunnen we het volgende met Paulus in 1 Kor. 15:54, 55 uitjuichen,

54... Dan zal het woord geschieden dat geschreven staat [in Hosea 13:14]: De dood is verslonden tot overwinning. 55 Dood, waar is uw prikkel? Graf, waar is uw overwinning?

Deze boodschap is eveneens inherent aan de laatste verzen van Genesis, waar Jozef voor zijn sterven in Gen. 50:24-26 instructies geeft,

24 En Jozef zei tegen zijn broers: Ik ga sterven, maar God zal zeker naar jullie omzien en jullie uit dit land laten trekken naar het land dat Hij gezworen heeft aan Abraham, Izak en Jakob. 25 En Jozef liet de zonen van Israël zweren: God zal zeker naar jullie omzien en dan moeten jullie mijn beenderen vanhier meenemen. 26 En Jozef stierf toen hij honderdtien jaar oud was; ze balsemden hem en men legde hem in een kist, in Egypte.

Hoewel Genesis eindigt met Jozef in een kist in Egypte, eindigt het niet zonder hoop. Jozef verwachtte van God dat Hij volkomen Zijn eed aan Israël zou vervullen en hen uit Egypte zou brengen. Op gelijke wijze had Paulus de hoop op de opstanding uit de dood (1 Kor. 15:12-20), wetende dat God de gelovigen niet in een kist zou laten liggen. Het getal veertig is niet alleen toepasbaar op een letterlijke tijdsperiode van veertig dagen of veertig jaar, het is eveneens een metafoor voor het leven zelf. Ongeacht hoe lang ons leven hier op aarde duurt is het een tijd van beproeving tot de dood er op volgt; met andere woorden, het is geen dood zonder hoop, want er wacht een opstanding uit de dood. Zonder die geweldige hoop beweert Paulus dat wij "de meest beklagenswaardige van alle mensen" zijn (1 Kor. 15:19).

Dit is de onderliggende boodschap van Israëls beproeving in de woestijn, want ook dat eindigt bij de Jordaan, hetgeen profeteert van zowel de dood als opstanding aan het einde van de veertigjarige beproeving. De hoop op de opstanding zelf kan op twee manieren opgedeeld worden in de 2 opstandingen die Openbaringen 20 ons voorstelt, namelijk aan het begin en aan het einde van het duizendjarig rijk ofwel het Loofhuttentijdperk. Vervolgens zal het oordeel van de grote witte troon geschieden, waarbij de tweede dood hen ten deel valt die in hun voormalige leven op aarde niet in Christus geloofden. De laatste "vijand" (de dood) zal uiteindelijk in het grote Jubeljaar

³ De HSV vertaald vs. 10 met "de man met wie ik in vrede leefde", terwijl de NBV het met "beste vriend" vertaald.

van de schepping worden verslonden, misschien is dit na 49.000 jaar, waar alle schuld aan de zonde uitsluitend op grond van goddelijke genade wordt geannuleerd. Die dag wordt ons in 1 Kor. 15:26-28 voorgesteld,

26 De laatste vijand die tenietgedaan wordt, is de dood. 27 Immers, alle dingen heeft Hij aan Zijn voeten onderworpen [Psalm 8:6]. Wanneer Hij echter zegt dat aan Hem alle dingen onderworpen zijn, is het duidelijk dat Hij Die Zelf alles aan Hem onderworpen heeft, hiervan is uitgezonderd. 28 En wanneer alle dingen aan Hem onderworpen zijn, dan zal ook de Zoon Zelf Zich onderwerpen aan Hem Die alle dingen aan Hem onderworpen heeft, opdat God alles in allen zal zijn.

Paulus gebruikt hier de Griekse term *ta panta* "alle dingen" (letterlijk "het al"), zoals ook David dit in Psalm 8:6 definieerde, in termen van alles wat God aan Adam had geschonken om over te regeren. In Kol. 1:16 gebruikt Paulus de term om alles te beschrijven wat geschapen is, waar hij in vers 20 toevoegt dat ditzelfde "al" door "het bloed van Zijn kruis" is verzoend, zowel de dingen die op de aarde zijn als de dingen die in de hemelen zijn.

Ook Johannes voorzag in Op. 5:13, 14 deze geweldige dag,

13 En elk schepsel dat in de hemel, op de aarde, onder de aarde en op de zee is, en alles wat daarin is, hoorde ik zeggen: Aan Hem Die op de troon zit, en aan het Lam zij de dankzegging, de eer, de heerlijkheid en de kracht in alle eeuwigheid. 14 En de vier dieren zeiden: Amen. En de vierentwintig ouderlingen wierpen zich neer en aanbaden Hem Die leeft in alle eeuwigheid.

De vier dieren vertegenwoordigen de vier divisies van de schepping die wij in Genesis 9 voor het eerst kunnen terugvinden, waarbij God het eerste verbond met Noach (mens), de vogels (arend), het vee (rund) en elk beest op de aarde (leeuw) sloot. Dit zijn de vier vaandels van de leidende stammen van Israël in de woestijn, maar ook de vier gezichten van Ezechiëls visioen van de troon van God (Ezechiël 1:10), en de vier dieren die Johannes in Op. 4:7 rond de troon van God zag. Zij duiden allen op Gods harmonie, vrede en verzoening in de schepping, waarbij zij allen "amen" op het goddelijke plan zeggen, want allen zullen in het Jubeljaar van de schepping volkomen met Hem overeenstemmen.

Wanneer de vier dieren "amen" zeggen, zal het goddelijke plan voor dit universum voltooid zijn. En daarom eindigt de 40^e psalm met de volgende woorden:

14 Geloofd zij de HEERE, de God van Israël, van eeuwigheid tot eeuwigheid! Amen, ja, amen.

Psalm 41 sluit af met het naschrift: "Aan de koorleider".